

HALKIN KURTULUŞU

23 Ocak 1978 — 400 KURUŞ — 92

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Kontr-Gerilla nedir?

Kontr-Gerilla, faşist diktatörlüğün cinayet şebekelerine yön veren örgütlerinden biridir. 1971 yılında, zamanın Genel Kurmay Başkanı Memduh Tağmaç, Genel Kurmay Özel Harp Dairesi, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı ve MİT'in işbirliği ile kurulmuştur. Zamanın Genel Kurmay Başkanının dışında Faik Türün, Ali Elverdi, Memduh Ünlütürk ve Namık Kemal Ersun faşist diktatörlüğün bu cinayet örgütünün en üst yöneticilerindendir.

MİT, MHP ve onun yan örgütü olan Ülkü Ocakları Kontr-Gerilla ile işbirliği içinde çalışmaktadırlar.

12 Mart 1971 yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde birçok devrimci, yurtsever ve demokrat, Kontr-Gerillanın işkence tezgahlarından geçmiştir. 12 Mart döneminde sıkıyönetim mahkemelerinde açılan birçok dava, Kontr-Gerillanın karanlık dehlizlerinde işkence ile alınan ifadeler üzerine oturtulmuştur.

1973 seçimlerinden sonra, Kontr-Gerilla ve MİT, faşist diktatörlüğün MHP ve Ülkü Ocaklarıyla birlikte, faşist diktatörlüğün saldırı ve katliam araçlarından biri olmuştur.

1 Mayıs 1977'de Taksim alanının kana bulanarak, 34 emekçinin katledilmesi, 5 Haziran 1977 seçimleri öncesinde İzmir Çiğli Havaalanında Ecevit'e düzenlenen suikast girişimi, 3 Haziran 1977'de Taksim alanının yeniden kana bulanmak istenmesi, CHP İzmir Milletvekili Süleyman Genç'in evine bomba yerleştirilmesi, Profesör Sanalan'a yapılan saldırı, yüzlerce devrimci ve yurtseverin katledilmesi, vb., bütün bu "eylemler", Kontr-Gerilla, MİT ve MHP işbirliğiyle düzenlenmiştir.

Milyonlarca emekçinin talebi: MİT, Kontr-Gerilla ve MHP'nin dağıtılması, eli kanlı katillerin cezalandırılması

Emekçi halk kitlelerinin yükselen mücadelesi sonucunda faşist MC iktidarının yıkılması ve yerine CHP önderliğinde yeni bir hükümetin kurulmasından sonra da, faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri, emekçi halk kitlelerine karşı saldırı ve katliamlarını sürdürüyorlar.

1 Ocak'tan bu yana faşist cinayet mangalarının silahlı saldırıları sonucunda 30'dan fazla devrimci ve yurtsever katledilmiş, 200'den fazlası yaralanmış ve 80'den fazla yere patlayıcı madde atılmıştır.

Faşist diktatörlüğün cinayet mangalarının son günlerdeki saldırı ve katliamlarını özellikle yoğunlaştırmalarının temelinde, bir yönüyle de, kitleler arasında anti-faşist potansiyelin kabarması, emekçi halk kitlelerinin kazanmış oldukları ekonomik, demokratik ve siyasi mevzileri faşist diktatörlüğe gaspettirmemeleri, tersine yeni mevziler kazanmaları ve faşistlerin kitlelerden giderek daha fazla tecrit olmaları yatmaktadır.

Parlamentodan "güven oyu" alarak "icraatına" başlayan Ecevit Hükümeti, bu dönemdeki faaliyetini "düğüm haline gelmiş dış sorunların", özellikle "Kıbrıs sorunu"nun "çözümü" için yoğunlaştırmış-tır; bir yandan da "can güvenliğini sağlayacağını" iddia etmekte, bunun için bazı "önlemler" almaktadır.

Ecevit Hükümetinin can güvenliğinin sağlanması için alacağı "önlemler" in neler olduğunun ana hatları, Ecevit'in yaptığı son basın toplantısıyla kamuoyuna açıklanmıştır ve bu "önlemler"in hemen uygulanmaya konulacağı söylenmektedir.

Açıklanan bu "önlemler"le faşist diktatörlüğün cinayet mangalarının saldırı ve katliamlarının sona erdirilmesi ve can güvenliğinin sağlanması bir yana, böyle bir siyaset faşist saldırganları daha da azdıracaktır. Ecevit Hükümeti böyle bir siyasetle, kağıt üzerinde dahi, faşist saldırganların faaliyetini engelleyemeyecektir.

Bugün can güvensizliğinin ve faşist terörün kaynağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü ve bu diktatörlüğün içinde özel olarak örgütlenmiş MİT, Kontr-gerilla, ve MHP gibi resmi ve sivil "vurucu" güçlerdir. Gerek bugünkü gerekse geçmişteki saldırı ve katliamların düzenleyicisi: MİT, Kontr-gerilla ve MHP'dir. Genel olarak faşist diktatörlüğün, özel olarak da MİT, Kontr-gerilla ve MHP'nin üzerine cesaretle yürünmeden, geçmişi en küçük ayrıntılarına varıncaya kadar deşmeden, bütün faşist ka

Dev.Sa.7.Sü.6'da

İşkenceci katiller cezalandırılmalıdır

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlük döneminden bugüne kadar yüzlerce devrimci ve yurtsever faşist diktatörlüğün işkencehanelerinde hunharca katledilmiştir.

Gerek 12 Mart döneminde, gerekse I. ve II. MC dönemlerinde yüzlerce halk evladının kanına giren, I.Gökhan Edgeleri, İbrahim Kaypakkayaları, Pir Ahmet Solmazları işkence tezgahlarında katleden eli kanlı katiller, MİT ve Kontr-Gerilla katliam uzmanları hala aramızda dolaşmakta, yeni cinayetler işlemektedirler.

CHP yöneticileri 1974'te kurdukları hükümet döneminde, "geçmişe sünger çekerek" faşist diktatörlüğün işkenceci katillerinin gerçek çehreleriyle teşhir olmalarını ve hak ettikleri cezayı görmelerini engellemeye çalışmıştır.

Yeniden hükümeti kurmuş olan CHP, seçim döneminde bol bol "iktidara geldiğimizde işkencecilerden hesap soracağız" sloganını kullanmasına rağmen, bugün "geçmişe sünger çekme" siyasetini sürdürmektedir. Hatta hükümet programı baştan aşağı "anarşi" ve "can güvenliği" sözleriyle dolu olmasına rağmen, işkencecilerin cezalandırılması ile ilgili tek bir satıra dahi yer vermemektedir.

1974 sonrasında olduğu gibi, bugün de, "geçmişe sünger çekme" siyaseti, yüzlerce devrimci ve yurtseverin işkence tezgahlarında katledilmesinden, faşist diktatörlüğün katliam şebekelerinin gücüne güç katmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Sınıf mücadelesinin deneyleri bu gerçeği defalarca kanıtlamıştır.

Bugün, Faik Türün, Ümit Erdal, Tevfik Türüng, Memduh Ünlütürk, Uğur Gür, Şükrü Balcı, vb., vb. gibi onlarca katil hala "görev" başındadır.

Milyonlarca emekçi, bugün, işkencelerin son bulmasını, eli kanlı katillerin, gözü dönmüş işkenceci canilerin cezalandırılmasını istemektedir. Milyonlarca işçi ve köylü işkencelerin ve cinayetlerin üzerinin örtülmesini değil, işkenceci katillerin üzerine cesaretle yürünmesini istemektedir.

CHP yöneticileri "geçmişe" ne kadar "sünger çekme"ye çalışırsa çalışsın, emekçi halkın eli işkenceci katillerin yakasındadır.

Adli Tıp'ın yukarıda fotokopisini yayınladığımız raporunda da belgelendiği gibi, İ.Gökhan Edge, 1976 Kasımında Diyarbakır işkence tezgahlarında hunharca katledilmiştir. İ.Gökhan yoldaşı katleden canilerin ve bunların suç ortaklarının kimlikleri bugün herkes tarafından bilinmektedir ve resmi yetkililerce de belgelenmiştir. Kasım 1976'da Diyarbakır'da "görev" yapan MİT Bölge Başkanı, Diyarbakır Valisi, Diyarbakır Savcısı ve yardımcıları (Ali Duran...), Emniyet 1. Şube sorumluları, 1. Şube komiseri Osman Dede ve Komiser Muavini Muammer ..., 1. Şube polislerinden İsmet Türe, Bülent Altan, Dursun Eraslan, Şahin Aydın, Mehmet Beyazay, Ayhan İlhan ve "Doktor" Nuriye Toker. Fakat bu katiller hala ellerini kollarını sallayarak dolaşmaktadırlar. Katillerin suçu cezasız kalmayacaktır. Emekçi halkın eli onların yakasındadır.

Eli kanlı işkenceciler, katiller!

İKİ ELİMİZ YAKANIZDA

FAHRETTİN BENLİ	
KEMAL EYÜBOĞLU	FAİK TÜRÜN
YAŞAR DEĞERLİ	ÜMİT ERDAL
FEHMİ ALTINBİLEK	ERSİN YILMAZ
BEKİR EGE	İHSAN PARLAR
MEHMET ŞİRİN	TEVFİK TÜRÜNG
ENVER ÇAKIR	ABDULLAH KULOĞLU
MAHMUT DİKLER	ORHAN SÜMER
HİKMET YAPAR	YAŞAR SAVAŞ
HİLMİ CAN	METİN DENLİ
YAŞAR YÜMNÜ	BURHAN POTURNA
S. SUPHİ SAVDIR	YUSUF EMRE ÇAĞLA
İBRAHİM KIZILTAN	RÜKNETTİN SORGUN
METE ALTAN	TANER ARDA
UĞUR GÜR	MEMDUH ÜNLÜTÜRK
MEHMET AYDIN	ŞÜKRÜ BALCI
MUHSUN BODUR	SEZAİ PAMİR

Kıbrıs üzerindeki pazarlıklar yoğunlaşıyor

Ecevit başkanlığındaki yeni hükümet kurulduktan sonra Kıbrıs sorununa ilişkin diplomatik temaslar yoğunlaştı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri '-nin Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs ziyaretlerini, Türkiye ve Yunanistan Büyükelçilerinin görüşmeleri ile KTFD Devlet Başkanı Denktaş ve Başbakan Konuk'un Türkiye'yi ziyaretleri izledi. Denktaş ve Konuk, Ecevit'le Kıbrıs'ta verilecek toprak "taviz"lerini görüştüler. Kıbrıs'ı ikiye ayıran, bir parçasını Türkiye, öbür parçasını Yunanistan denetimine bırakan sözde federe devletlerin sınırlarını gösteren haritalar incelediler. Daha sonra ise ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance Türkiye'-ye gelerek görüşmelerde bulundu.

1974 Temmuzunda faşist Sampson darbesini gerekçe gösteren Türkiye, Kıbrıs'ın kuzey kesimini işgal etti. Bugün işgal, Kıbrıs halkı üzerinde baskı ve tehdit unsuru olarak, Kıbrıs'ın bölünmesinin bir unsuru olarak hala sürdürülmektedir.

Kıbrıs halkının Türk işgaline karşı öfkesi ve mücadelesi giderek yükseliyor. Kıbrıslı emekçiler yer yer bu duygularını açığa vuruyorlar. Türk Ordusunun Kıbrıs'a barış ve özgürlük değil, düşmanlık, baskı ve zulüm götürdüğü her gün biraz daha açığa çıkıyor. Türk hakim sınıfları bu uyanışın önüne geçmek istemektedirler. Kıbrıs'taki ekonomik bunalımın yükleri giderek ağırlaşıyor. Halk kitleleri bir yandan da bunalımın yüklerini defetmenin mücadelesini veriyorlar. Faşist KTFD bu mücadeleyi yeni faşist kanunlarla ve zorbalıkla bastırmaya çalışıyor. Türk hakim sınıfları ise, bir yandan Kıbrıs halkının uyanışından korkarken öbür yandan Kıbrıs sorunu yüzünden uğra-

Dev.Sa.6'da

Faşistler Kıbrıs emekçi halkının kazanılmış haklarını gaspedemez

Türk Ordusunun işgali altındaki Kıbrıs'ta fiyatlar hızla artıyor. Emeği ile geçinen işçilerin ve memurların yaşam düzeyi giderek düşüyor. Bir yandan işgal şartları, bir yandan artan fiyatlar emekçilerin belini büküyor. Öte yandan emekçiler üzerindeki baskı ve zulüm giderek artıyor. Bütün bunlara rağmen, Kıbrıs halkı uyanıyor, işgale ve hayat pahalılığına, zulme karşı mücadelesi kendiliğinden de olsa yükseliyor, yeni boyutlar kazanıyor.

Buna karşılık, faşist yöneticiler de bir dizi yasa tasarısıyla emekçilerin mücadelesini bastırmaya çalışıyor. Kıbrıs'ın İngiliz sömürgesi olduğu zamandan kalma kazanılmış haklar; sendika, grev, toplu sözleşme ve siyasetle uğraşma hakları geri alınmak isteniyor. Hazırlanan Kamu Görevlileri Yasa Tasarısı ile siyasetle uğraşma, sendikalar arası eylem birlikleri yasaklanıyor. Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, grev hakkı hükümetçe "kamu yararı, kamu düzeni, genel ahlak, sosyal adalet, ulusal güvenlik, genel sağlık, kişilerin can ve mal güvenliğini sağlamak..." gerekçesiyle yasaklanıyor. Ayrıca "grev hakkının kullanılabilmesi için sendika üyelerinin üçte iki çoğunluk kararı" zorunluluğu getiriliyor. Böylece grev hakkının kullanılması fiilen

Dev.Sa.7.Sü.7'da

HALKIN KURTULUŞU

Yoğunlaşan faşist teröre ve siyasi cinayetlere karşı mücadele

Gazetemizin tespitleri bir kere daha hayat tarafından doğrulanıyor. Faşist diktatörlüğün reformist CHP Hükümeti ile perdelenmesiyle birlikte halka karşı faşist saldırı yoğunlaşıyor, sağ terör yükseliyor, siyasi cinayetler artıyor.

Sivil faşist çeteler, resmi faşist devlet güçleri ve kontr-gerilla vb. karşı-devrimci güçler el ele her gün halka karşı saldırılarını daha da yoğunlaştırıyorlar; devrimciler, ilericiler, yurtseverler, demokratlar katlediliyor. Halka otomatik silahlarla ateş açılıyor, kahveler, okullar, dernekler bombalanıyor.

Sivil faşistlerin "barış", "birlik", "teröre karşıyız", "adam öldürmeyi insanlık dışı sayarız" vb. türünden demagojileri artırmaları; "CHP'nin solcu terörcü güçleri koruduğu", CHP Hükümetinin kurulması ile birlikte "anarşi"nin daha da arttığı yaygaraları, faşist terörün ve siyasi cinayetlerin önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaşacağının göstergeleri olarak alınabilir.

Artan faşist saldırılara, ve siyasi cinayetlere karşı mücadele günün en temel görevlerinden biri; halkın can güvenliğinin sağlanması en temel meselelerden biridir.

Bu nasıl olacaktır? Farklı farklı siyasi güçler, farklı kesimler bu soruya da farklı cevaplar vermektedirler.

Reformistler, henüz reformizmin etkinliğinde olan kişiler, CHP hükümetinin kuruluşuyla faşizmin ortadan kalktığı, bu hükümetin faşist terörü engelleyeceği ve bir son vereceği düşüncesini savunuyorlar. Bunlar bugünkü saldırıları, "faşizmin son çırpınışları" vb. olarak göstermeye çalışıyorlar. Oysa hayat onları her gün, her saat yalanlamaktadır.

Bu kişiler soyut bir "anarşi" sözüyle, faşizme karşı aktif mücadeleyi, kitle mücadelesini de engellemeye çalışıyor ve halkı pasifliğe karamsarlığa ve yılgınlığa sürüklüyorlar.

Birtakım ilerici aydınlar, demokratlar faşist saldırı mihraklarının, kontr-gerilla, MHP ve Ülkü Ocaklarının vb. kapatılması, dağıtılması gerektiğini söylüyorlar. Ancak onlar da bunu bugünkü CHP Hükümetinden, faşist diktatörlüğün bir örtüsü olmaktan başka hiç bir işlevi olmayan bu hükümetten bekliyorlar.

Bu kişiler, bu unsurların faşist diktatörlüğün sadece parçaları olduğu ve bu terörün esas kaynağının bunlar değil, faşist diktatörlüğün kendisi,

Dev.Sa.7.Sü.7'de

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ 11. GENEL KURUL KARARI

Kontr-Gerilla adıyla bilinen örgüt derhal ortadan kaldırılmalıdır

"GENEL KURUL TERÖRÜN ASIL KAYNAĞINI OLUŞTURAN VE CİNAYET MANGALARINA YÖN VEREN BÜTÜN ODAKLARIN VE ÖZELLİKLE KONTR-GERİLLA ADIYLA BİLİNEN HUKUK DIŞI ÖRGÜTÜN DERHAL ORTADAN KALDIRILMASI GEREKTİĞİ İNANCINDADIR. GENEL KURUL, BU ÖNLEMLERİN YANISIRA, DEVLETTEN, SON YILLARIN SİYASAL CİNAYETLERİNİN TÜM FAİLLERİ İLE ONLARA DESTEK OLAN KURUM, ÖRGÜT VE KİŞİLERİN EN KISA ZAMANDA SAPTANMASINI VE BUNLAR HAKKINDA İŞLEDİKLERİ SUÇLARA UYAN CEZALARIN GECİKTİRİLMEDEN VERİLMESİ İÇİN ADALETE TESLİM EDİLMELERİNİ İSTER."

Tunceli halkı faşist katliamları protesto etti

3000 kişilik bir emekçi kitlesi, Haydar yoldaşın cenaze töreninde faşist diktatörlüğü ve cinayet mangalarının katliamlarını protesto etti.

Haydar Kük yoldaş, Ankara'da bir kahvehaneye faşist diktatörlüğün cinayet mangaları tarafından açılan yaylım ateşi sonucunda katledilmişti.

Cinayet haberinin radyoda duyulması üzerine, Haydar Kük'ün memleketi olan Tunceli'de halk arasında büyük bir kin ve nefret uyandı. Resmi faşist güçler cenazeyi şehrin alt yolundan gizlice geçirerek kaçırdılar.

Cenazenin geçtiğini öğrenen halk, cenazenin götürüldüğü yöne doğru harekete geçti. Yürüyüşe katılan insan sayısı kendiliğinden kabardı. Dükkanlarını kapatan esnaf yürüyüş saflarına katıldı.. Cenaze töreni için daha önceden propaganda çalışması ve yeterli bir hazırlık yapılmadığı halde, törene 3 bini aşkın bir kitle katıldı. Şehir merkezinde başlayan yürüyüş Haydar yoldaşın köyünde son buldu.

Köyünde Haydar yoldaşın mezarı başında halk faşist diktatörlüğü ve cinayet mangalarının katliamlarını protesto etti.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

KPD/M-L'in kuruluş yıldönümü kutlandı

KPD/ML'nin kuruluş yıldönümü olan 1 Ocak'ta Almanya'nın Münster şehrinde bir gece düzenlendi.

KPD/ML Merkez Komitesi, düzenlediği bu geceye, Almanya'da bulunan ve Halkın Kurtuluşu saflarında mücadele eden ve Halkın Kurtuluşu siyaseti etrafında toplanmış olan Türkiyeli proleter devrimcileri de çağırmıştır.

Gecenin düzenlendiği salonun duvarlarında Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung ve Enver Hoca'nın büyük boy resimleriyle birlikte, KPD/ML'nin Parti amblemi ve Partinin kuruluşundan bugüne kadar yürüttüğü ve önderlik ettiği kitle mücadelelerinden örnekler veren resimler yer alıyordu.

Gecede KPD/ML'ye ve Halkın Kurtuluşu'na ait kitap ve broşürlerle, Marksist-Leninist klasikler iki ayrı masada sergilendi ve satıldı.

Gecede KPD/ML adına yapılan konuşmada, uzun uzadıya, dünyada yükselen sınıf mücadelesi ve "Üç Dünya Teorisi"ni savunanların egemen sınıflarla nasıl uzlaştıkları üzerinde duruldu.

KPD/ML temsilcisinin konuşmasından sonra, Halkın Kurtuluşu siyaseti etrafından toplanmış Almanya'daki proleter devrimcilerin geceye ilettikleri mesaj okundu. Türkiyeli proleter devrimcilerin mesajı okunurken, salonu dolduran emekçiler hep bir ağızdan "Yaşasın Enternasyol Dayanışma", "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin" sloganları haykırdılar.

Daha sonra, KPD/ML Kongresi ile ilgili film ve diaz gösterileri yapıldı. Film ve diazlarda, özellikle ERNST AUGUST'un kongredeki konuşmasına ve kongreye katılan Arnavutluk, İspanya, Yunanistan, İtalya, Portekiz ve Endonezya delegelerine yer veriliyordu.

Film gösterisinin arkasından, Alman tekelci burjuvazisinin hastahane işçileri üzerindeki baskılarını konu alan bir piyes sahneye kondu. Daha sonra, Alman halk oyunları oynandı, Alman işçi sınıfının devrimci marşları ve Enternasyonal söylendi.

Gece, enternasyonal dayanışmanın en güzel örneklerinden biri olarak her zaman anılacaktır.

BATI ALMANYA'DA POLİS TERÖRÜ

Almanya'daki polis terörüne her gün bir yenisi ekleniyor.

6 Ocak 1978 tarihinde, Batı Almanya'nın Frankfurt şehrinde CISNU (İran Öğrenciler Federasyonu) tarafından, İran'daki faşist katliamları protesto etmek amacıyla bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşe çeşitli uluslardan 500 kadar devrimci ve yurtsever katıldı.

Yürüyüş, izin alınan güzergah üzerinde disiplinli bir şekilde devam ederken, polis yürüyüş kolunun önünü keserek, "Katil Şah", "Kahrolsun Batı Alman Emperyalizmi", vb. pankartlarının yasak(!)olduğunu ve indirilmesini söyledi. Aynı anda yürüyüş koluna saldırarak, bazı devrimci ve yurtseverleri tutuklamayı denedi. Yürüyüşe katılanların polisin saldırısına karşı koyması üzerine, polis takviye alarak yürüyüşü tümden dağıtma teşebbüsüne girişti. Bunun hemen arkasından tam bir insan avı başladı. Polis yürüyüş kolunun onlarca metre ötesinde dahi yakaladığı devrimcileri tutuklamaya başladı.

Bu olaydan sonra Batı Alman polisi, aralarında Türkiyeli bir devrimcinin de bulunduğu, onlarca devrimci ve yurtseveri tutukladı ve hücrelere doldurdu. Batı Alman polisi 24 saat boyunca tutukladığı devrimci ve yurtseverleri çırılçıplak soyarak, onlara çeşitli baskı ve işkenceler yaptı.

Batı Alman emperyalistlerinin Almanya'da bulunan İranlı yurtseverler ve devrimciler üzerindeki baskı ve saldırıyı son zamanlarda iyice yoğunlaştırmasının sebebi son derece açıktır. Çünkü Batı Alman emperyalistlerinin İran'daki ekonomik sömürüleri ve İran Şahı ile olan siyasi ve diplomatik "ilişkileri" son yıllarda bir hayli gelişmiştir. Bu nedenle Batı Alman tekelci burjuvazisi ve SAVAK Batı Almanya'da bulunan İranlı yurtseverler ve devrimciler üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırmışlardır.

Olaylardan sonra Frankfurt Türkiyeli İşçiler Derneği bir bildiri yayınlayarak Batı Alman polisinin yürüyüş koluna saldırmasını, yurtsever ve devrimcilere yapılan işkenceleri protesto etmiştir. Yayınlanan bildiride şöyle denilmektedir:

"Biz, Türkiyeli İşçiler Derneği olarak, dünya halklarının kurtuluşu yolunda mücadele veren her milliyetten devrimciye yapılan baskıları şiddetle protesto ederiz.

Batı Alman hakim sınıfları krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkabilmek, ve emekçilerin direnişini kırmak için, daha da saldırganlaşacaklardır. Faşizm Batı Almanya'da tekrar hortlatılmak istenmektedir. Bu gelişen anti-demokratik baskılara karşı tüm emekçiler kenetlenmelidir.

YAŞASIN IRANLI VE TÜRKİYELİ DEVRİMCİLERİN ORTAK MÜCADELESİ!"

● MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA GELİŞİYOR, GÜÇLENİYOR

Hindistan Komünist Partisi M-L'in Keyalla eyaleti komitesinin AEP MK'ne gönderdiği telgraf

Hindistan Komünist Partisi(M-L)'nin Keyalla Eyaleti Komitesi, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin kurtuluşunun 33. yıldönümü dolayısıyla AEP 1. Sekreteri Enver Hoca yoldaşa ve AEP Merkez Komitesi'ne bir telgraf göndermiştir.

HKP/M-L'nin Keyalla Eyaleti Komitesi'nin telgrafında diğer şeylerin yanı sıra şunlar yer almaktadır:

"Büyük denenmiş Marksist-Leninist önder olan ENVER HOCA yoldaşın dirayetli önderliği altında kahraman Arnavutluk halkı sosyalist devrim ve sosyalist inşanın çeşitli cephelerinde parlak sonuçlar elde etmiş, iki süper devlete karşı mücadeleye ve çeşitli ülkelerin halklarının devriminin desteklenmesine önemli bir şekilde katkıda bulunmuştur.

Biz, Arnavutluk halkına samimiyetle daha büyük yeni başarılar dileriz.

Biz, Enver Hoca yoldaşın 7. Kongreye sunduğu rapora tamamen katılıyoruz.

Biz düşünüyoruz ki, bugünkü durumda Marksist-Leninist partilerin görevi uluslararası Marksist-Leninist harekette meydana gelmekte olan oportünist çizgiye karşı çıkmak üzere birbiriyle birleşme ve birbirini desteklemedir.

Hindistan'da biz, çeşitli grupların oportünist çizgisine karşı mücadele etmekteyiz.

Birkaç ay içinde biz, bütün Hindistan için bir merkez kuracağız."

Almanya'daki proleter devrimcilerin KPD/M-L'in kuruluş yıldönümü gecesine gönderdiği mesajdan bölümler:

"DOSTLAR, YOLDAŞLAR!

KPD/M-L'Lİ YOLDAŞLARIN BU KURULUŞ YILDÖNÜMÜ VE YENİ YILA GİRİŞ TOPLANTISINA, BİZ HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ SEMPATİZANLARINI DAVET EDİŞLERİNİ, ENTERNASYONAL DAYANIŞMANIN İYİ BİR ÖRNEĞİ OLARAK GÖRÜYORUZ. KPD/ML'Lİ VE DİĞER ALMAN YOLDAŞLARIN ALMANYA İŞÇİ SINIFININ SOSYALİZMİN ZAFERİ VE SINIFSIZ TOPLUMU YARATMA YOLUNDAKİ YİĞİT MÜCADELESİNDE EN ÖN SAFLARDA YER ALACAKLARINA, BUNUN İÇİN YILMADAN MÜCADALE EDECEKLERİNE İNANIYORUZ.

BİZ HALKIN KURTULUŞU'NUN MÜNSTER'DEKİ SEMPATİZANLARI KPD/ML'NİN KURULUŞ YILDÖNÜMÜ TOPLANTISINDA, BÜTÜN DÜNYA İŞÇİ SINIFINI VE ALMAN MARKSİST-LENİNİSTLERİNİ YÜREKTEN SELAMLIYORUZ."

"DOSTLAR, YOLDAŞLAR!

BUGÜN 1977 YILINI BİTİREREK YENİ YILA GİRERKEN ŞUNU BELİRTELİM Kİ, ÖNÜMÜZDEKİ YENİ YILDA BÜTÜN DÜNYADA EZİLENLER İLE EZENLER ARASINDAKİ SINIF MÜCADELESİ ÇOK DAHA DA KESKİNLEŞECEKTİR. ELBETTEKİ TARİHİN AKIŞI DAİMA EZİLENDEN YANA OLMUŞTUR. ÇÜNKÜ EZİLENLERİN MÜCADELESİNİN TARİHİ, HAKLI SOSYAL VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İLE YAZILMIŞTIR."

(...)

"BURJUVAZİNİN UZANTISI OPORTÜNİST VE REVİZYONİST HER TÜRDEN AKIM, NE KADAR "ÜÇ DÜNYA" TEORİLERİ GİBİ DEMAGOJİLERLE SINIF MÜCADELEŞİNİ UZLAŞTIRMAYA ÇABALARLARSA ÇABALASINLAR, KİTLELERİ DEĞİL, KENDİLERİNİ ENİNDE SONUNDA ALDATACAKLARDIR."

(...)

"DEĞERLİ DOSTLAR VE YOLDAŞLAR

1977 YILINDA ALMAN İŞÇİ SINIFI VE BURJUVAZİSİ ARASINDAKİ SINIF ÇELİŞKİSİ OLDUKÇA DERİNLEŞMİŞTİR. GELECEK YIL BU ÇELİŞKİ DAHA DA ARTARAK DERİNLEŞECEKTİR. BUNUN İÇİN BU MÜCADELEDE BİZ YABANCI İŞÇİLERİN DE ÖNEMLİ BİR YERİ OLACAKTIR.

"TÜRKİYELİ EMEKÇİ, İŞÇİ VE ÖĞRENCİLER OLARAK BİZ ASIL KURTULUŞUMUZU KENDİ ÜLKEMİZDEKİ UDHD'NİN ZAFERİ VE ONUN TEMELLERİ ÜZERİNDE YÜKSELECEK OLAN SOSYALİZMDE GÖRÜYORUZ. ANCAK BİZ ŞİMDİ ALMANYA'DAYIZ. ALMAN TEKELCİ BURJUVAZİNİN SÖMÜRÜ VE BASKISI ALTINDAYIZ. BURADAKİ DOST VE DÜŞMANLARIMIZ ALMAN İŞÇİ SINIFININKİ İLE AYNIDIR. GÖREVİMİZ ALMAN PROLETARYASININ SAFLARINDA YER ALARAK, HAKİM GÜÇLERE KARŞI MÜCADELE ETMEKTİR. DİĞER TARAFTAN DA TÜRKİYE'DEKİ MÜCADELENİN BİR PARÇASI OLMAYA ÇALIŞMALI VE ENTERNASYONAL DAYANIŞMAYI GELİŞTİRMELİYİZ

"ALMAN HAKİM SINIFLARININ GÜCÜ BİRLİĞİMİZİ PARÇALAMAYA YETMEYECEKTİR. BİRLİĞİMİZİN EN İYİ ÖRNEKLERİNİ DİYANAMİT NABEL, TEYSENN, FORD VE REİNSTALL'DAKİ İŞÇİ KARDEŞLERİMİZ HAKİM SINIFLARA VE PATRONLARA KARŞI GREV VE DİRENİŞLERDE VERDİLER."

"YAŞASIN DÜNYA İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ!"

"YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!"

Tiran Radyosu'nun 28 Aralık 1977 tarihli yayınından

"Marksist-Leninist partiler: Proletarya ve devrimin menfaatlerinin gerçek savunucuları"

1977 yılı dünyadaki Marksist-Leninist ve devrimci kuvvetler için büyümenin ve yeni zaferlerin diğer bir yılıydı. Bu yıl içerisinde Marksist-Leninist partilerin safları yeni proleter mücadelecilerle büyümüş Marksist-Leninist hareket yeni partilerin ve örgütlerin meydana gelmesiyle genişlemiş, devrim ve sosyalizm davası için ortak mücadelede Marksist-Leninist partiler arasındaki enternasyonalist birlik karşılıklı dayanışma ve destek daha da yükselmiştir.

Almanya KP(M-L)'nin 3. Kongresi, Yeniden Kurulmuş Portekiz KP'nin 2. Kongresi, İspanya KP(M-L)'nin, 2. Kongresi, Şili İhtilalci Komünist Partisi (ŞİKP)'in. 2. Milli Konferansı, gibi Marksist-Leninist partilerin bir dizi kongresi ve konferansının başarıyla yapılması, Yunanistan KP(M-L)'nin, İran işçilerinin, köylülerinin komünist partisi, Kanada KP(M-L)'nin kurulması 1977 yılında Marksist-Leninist hareket için önemli zaferler olmuştur. Bu hareketin nitelik bakımından daha da gelişmesine Marksist-Leninist partilerin saflarının örgütsel güçlenmesine ve proleterleşmesine yol açmıştır. Kapitalist ve revizyonist ülkelerde bu yıl siyasi durumun niteliği olan genel buhranın derinleşmesinin ve sınıf çelişmelerinin keskinleşmesinin şartlarında Marksist-Leninist partiler kitlelerle bağları güçlendirmek, ekonomik baskı ve sömürüye ve revizyonist hainliğe karşı hayati menfaatlerinin savunulması için kararlı, sınıf çatışmalarında kitleleri örgütlemek ve onlara önderlik etmek üzere devrimci faaliyetlerini yoğunlaştırmışlardır.

İspanya (M-L) tarafından önderlik edilmiş olan Avusturya'da seksen bin inşaat işçisinin grevi, 6 ay süren Barselonadaki Roka Grava adlı fabrikanın 4.500 işçisinin grevi, Almanya KP(M-L)'nin Yeniden Kurulmuş Portekiz KP'nin ve diğer Marksist-Leninist partilerin düzenledikleri gösteriler ve protesto eylemleri gibi M-L partilerin bu eylemlere katılması, M-L partilerin emekçi kitlelerle gittikçe artan yakın bağlarının kendi ülkelerinin emekçilerinin saflarında sahip olan yüksek prestijin ve otoritenin ifadeleridir.

Latin Amerikada, Brezilya Komünist Partisi, Kolombiya KP (M-L), Şili İhtilalci Komünist Partisi ve diğer Marksist-Leninist partiler bugün faşist diktatörlüklere ve oligarşiye karşı çıkan başlıca güçlerdir. Bu partiler kitlelerin hareketini ve gerçek milli özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini örgütleme ve bunlara önderlik etmektedirler. Japonya Komünist Partisi (Sol)'un faaliyeti de bu yıl içinde hissedilir bir biçimde büyümüştür. Bu parti kitlelerle bağlarını güçlendirmekte, yerli burjuvazinin halk düşmanı siyasetine Japonya-Amerika güvenlik anlaşmasına ve Amerikan emperyalizminin Japonya'da askeri varlığına karşı, Japonya emekçilerinin hareketini örgütlemek ve teşvik etmek üzere çalışmaktadır.

Marksist-Leninist partiler bu yıl içerisinde de özel bir önem taşıyan modern revizyonistlere ve bugünkü oportünizmin bütün yeni belirtilerine karşı Marksizm-Leninizmi savunmak, etkilerini emekçi kitlelerin bağrında zayıflatmak ve yok etmek üzere mücadeleyi ithaf etmişlerdir. Bu yıl yürütülen Marksist-Leninist partilerin kongreleri Yeniden Kurulmuş Portekiz KP Merkez Komitesi'nin 2. Genel toplantısı, Brezilya Komünist Partisi'nin, Italya Komünist Partisi (M-L)'in Britanya Komünist Partisi (M-L)'nin Kolombiya Komünist Partisi(M-L)'nin Japonya Komünist Partisi (Sol)'un Peru Komünist Partisi'nin kararları gibi bir dizi önemli kararların yayınlanması uluslararası işçi hareketinde yayılan çeşitli revizyonist ve oportünist teoriler ve akımlara karşı Marksist-Leninist partilerin mücadelesini daha yüksek bir seviyeye çıkarmıştır. Söz konusu kararların Marksist Leninist partilerinin bütün ülkelerin emekçilerinin bugün endişe edilen ve devrimin mukadderatlarıyla ve milli ve sosyal kurtuluş için halkların mücadelesine bağlı olan çeşitli meseleler için belirtmek üzere değerli bir katkısı olmuştur. 1977 yılında Marksist-Leninist hareketin büyümesini ve güçlendirilmesini gösteren diğer bir kanıt Marksist-Leninist partiler arasındaki birlik ve dayanışmanın ortak düşmana karşı mücadelede desteklemenin yeni bir seviyeye yükselmesidir.

Enver Hoca yoldaş AEP 7. Kongresinde şöyle dedi: "Enternasyonalist komünistler olarak bizlerin tecrübe alış verişinde bulunmamız önemli bir gerekliliktir ve herkes kendi ülkesinin şartlarında Marksist-Leninist öğretilerine göre hareket etmelidir. Gerçek devrimci yolda Marksist-Leninist partilerimiz arasında işbirliği bizim görüşümüze göre çeşitli biçimleri kapsamalıdır.... İki taraflı veya çok taraflı olabilir". Bu yıl Roma, Ludvigsafen, Atina ve Lizbon'da pek çok Marksist-Leninist partilerin katılmasıyla yürütülmüş olan enternasyonalist toplantılar, Marksist-Leninistlerin birliğinin güçlendirilmesi için büyük bir öneme sahiptirler. Söz konusu toplantılarda Marksist-Leninist partilerin proleter enternasyonalizmin önünde sadakatı, tekelci burjuvaziye, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine, uşaklarına, NATO'ya ve VARŞOVA paktına, Ortak Pazar ve COMECON'a, revizyonizm ve gericiliğe karşı uzlaşmaz bir mücadelede proleter devrimin davasını sonuna kadar götürmekteki Marksist-Leninist partilerin devrimci kararlılığı ifade edildi.

1977 Yılı sırasında Marksist-Leninist hareketin önemli bir başarısı Latin Amerika'nın Marksist-Leninist partilerinin ortak bildirisinin ve Avrupa'nın 5 Marksist-Leninist partisinin ortak bildirisinin yayınlamasıydı. Bütün bunlar Marksist-Leninist partiler arasındaki enternasyonalist birliğin sözlerle değil, fiiliyatta bir birlik, gittikçe yükselen fikir, eylem birliği olduğunu göstermektedirler.

Dünyadaki Marksist-Leninist partilerle ve gerçek devrimcilerle aynı barikatta duran AEP ve Arnavutluk halkı, Marksist-Leninist partilerin bu yılda onların faaliyetlerini çeşitli alanlarda elde ettikleri başarıları ve zaferleri samimiyetle selamlamakta ve bunları bütün proletaryaya ait ortak zaferler olarak nitelemektedir.

Marksist-Leninist partiler, 1978 yılına devrim ve sosyalizmin kızıl bayraklarını daha da göndere çıkartmak, proletaryanın saflarını sağlamlaştırmak ona sınıf çatışmalarında önderlik etmek, tekelci burjuvazi emperyalizm ve sosyal-emperyalizm, revizyonizm ve gericiliğe karşı proleter devrimin zaferi için ortak mücadelede Marksist-Leninist birliği daha da güçlendirmek ve çelikleştirmek üzere kararlılıkla gelmektedirler.

30 Ocak 1978: Hitler faşistlerinin iktidarı gaspetmelerinin 45. yıldönümü

KPD/M-L'in faşizme ve gericiliğe karşı mücadele çağrısı

30 Ocak 1933'te, bütün dünyada derinleşen ekonomik ve siyasi krizin bir sonucu olarak ve Almanya'da işçi sınıfının başını çektiği emekçi halk kitlelerinin mücadelesinin yenilgisinin ve sosyal-demokratların ihanetinin ardından Hitler faşistleri iktidarı gaspetmişti. Böylece Almanya'da Alman emperyalist burjuvazinin faşist diktatörlüğü kurulmuştu.

30 Ocak 1978, Hitler faşistlerinin iktidarı gaspetmelerinin, Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulmasının 45. yıldönümüdür.

Hitler faşizminin 45. yıldönümü olan 30 Ocak 1978 gününü, KPD/ML, Merkez Komitesi "Faşizme ve Gericiliğe Karşı Mücadele Günü" olarak kabul etmiştir. "Faşizme ve Gericiliğe Karşı" bir mücadele çağrısı yayınlamıştır.

KPD/ML'nin yayın organı olan Roter Morgen gazetesinin 6 Ocak 1978 tarihli sayısında yer alan bu mücadele çağrısı şöyledir:

Kampftag gegen Reaktion und Faschismus

30. Januar

KPD/ML

1 vom 6. Januar 1978 ROTER MORGEN

30. Januar- Kampftag gegen Reaktion und Faschismus

Das Zentralkomitee der KPD/ML hat aufgerufen, den 30. Januar, 45. Jahrestag der Errichtung des Hitler-Faschismus, zum Kampftag gegen Reaktion und Faschismus zu machen. Die Zentrale Leitung der Roten Hilfe Deutschlands hat jetzt einen Aufruf veröffentlicht, in dem sie alle Antifaschisten aufruft, sich an diesem Kampftag zu beteiligen. In dem Aufruf heißt es:

Am 30. Januar 1933 — vor 45 Jahren — ergriffen Hitler und die Nazi-Partei die Macht. Sie wurden von den Krupp, Thyssen und Siemens in den Sattel gehoben, weil das deutsche Proletariat unter die Knute des Kapitals gestellt werden mußte. Die Kapitalistenklasse wollte ihre Herrschaft mit allen Mitteln vor dem Ansturm der revolutionären Arbeiterklasse retten.

Heute nimmt Bonn wieder Kurs auf 33:

Massenmörder wie Kappler werden unter den Schutz der Bundesregierung gestellt;

Antifaschisten, die verhindern, daß Faschisten ungestört ihre braune Propaganda unter das Volk bringen können, werden zu Gefängnisstrafen ohne Bewährung verurteilt;

[illegible] erleben wir den Polizeistaat in Aktion, werden wir von Polizisten mit Maschinenpistolen [illegible] bei Autok[illegible]

• unter dem Vorwand der „Terroristenbekämpfung" werden [illegible] Bundestag jetzt Gesetze durchgepeitscht, die die wenigen Rechte des Volkes noch weiter einschränken;

• ungefähr 100 politische Gefangene befinden sich in den Gefängnissen unseres Landes;

• CDU/CSU beabsichtigen, einen Verbotsantrag gegen die KPD/ML, KPD und KBW zu stellen.

Verhindern wir ein neues 33!

Die Zentrale Leitung der Roten Hilfe Deutschlands ruft Euch auf: Lassen wir uns nicht mundtot machen, wehren wir uns und kämpfen wir mit allen Kommunisten und Antifaschisten, um die Front gegen Reaktion und Faschismus zu verbreitern. Beteiligen wir uns am 30. Januar am Kampftag gegen Faschismus und Reaktion, zu dem das Zentralkomitee der Kommunistischen Partei Deutschlands/ML aufgerufen hat. Helfen wir mit, [illegible]

30 OCAK: GERİCİLİĞE VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE GÜNÜ:

"30 Ocak 1933 günü -45 yıl önce- Hitler ve Nazi Partisi iktidara geldi.

Alman proletaryasını kapitalizmin korkunç kamçısı altına sokabilmek için KRUPP, THYSSEN ve SIEMENS gibi dev kapitalist firmalar faşist iktidarı tahta oturttular.

Böylece sermaye sınıfı tüm olanaklarını seferber ederek devrimci işçi sınıfına iktidarını kabul ettirmeyi amaçlıyordu. Bugün Bonn'daki yöneticiler dümeni 1933'lere doğru tekrar yöneltiyorlar.

- *Kitle katliamı düzenlemiş KAPPLER gibi kişiler, bugünkü devlet yöneticilerinin korunması altındadır.*
- *Faşistler -hiç bir engel görmeden- çirkin propagandalarını kitleler arasına yayarken; faşist propagandayı engellemek isteyen anti-faşistler tutuklanıyor ve cezaya çarptırılıyorlar.*
- *Her gün polis devletinin bir sürü baskı eylemleriyle karşılaşıyoruz. Makinalı tüfeklerle silahlandırılmış polisler tarafından arabalar durdurulup, kontrol ediliyor.*
- *İçişleri Bakanlığı çıkardığı yeni yönetmelikle polise "öldürücü vur" hakkı tanıdı ve polis örgütünü savaş silahlarıyla tırnağına kadar donattı.*
- *Kitlelerin haklarını kısıtlamak için meclisten aceleyle yeni yeni kanunlar çıkarılıyor, bahane olarak da "terörizm ile mücadele"den söz ediliyor.*
- *Ülkemizde ortalama olarak 100 kadar politik tutuklu vardır.*

CDU-CSU (Hıristiyan Demokratlar Birliği ve Hıristiyan Sosyal Birliği) bir yasaklama önerisi getirerek KPD/ML, KPD ve KBW'yi yasaklamayı amaçlıyor.

Almanya Kızıl Yardım Örgütü (Roten Hilfe Deutschland) Merkez Yürütme Kurulu da bir bildiri yayınlayarak, tüm anti-faşistlerin KPD/M-L'nin çağrısına katılmalarını istemiştir.

Roter Morgen'in aynı sayısında yayınlanan Almanya Kızıl Yardım Örgütü Merkez Yürütme Kurulu'nun çağrısı da şöyledir:

1933'LERIN GERI GELMESİNİ ENGELLEYELİM:

SESİMIZI SUSTURTMAYALIM!

GERİCİLİĞE VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE CEPHESİNİ GENİŞLETELİM. TÜM ANTİ-FAŞİSTLER VE KOMÜNİSTLER MÜCADELEYE!

Almanya Komünist Partisi/M-L'nin Merkez Komitesinin çağrısı doğrultusunda:

30 OCAK GÜNÜ GERİCİLİĞE VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE GİRELİM.

GERİCİLİĞE VE FAŞİZME KARŞI OLUŞTURULAN CEPHEYİ GENİŞLETELİM.

HALKIN KURTULUŞU, KPD/M-L'nin çağrısını içtenlikle desteklemekte, uluslararası proletaryanın, ezilen halkların ve ulusların faşizmi ebediyen mezara gömeceğine olan inancını bir kere daha belirtmektedir.

Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için ileri

Asgari ücret komisyonu, işçiler için asgari ücreti 3300 lira olarak belirledi. Bunun sonucu olarak memurların asgari geçim indirimi de 3300 lira oldu. Bugün 850 bin devlet memurunun 480 bini asgari geçim indirimi üzerinden aylık almaktadır. Oysa 1. derecenin 3. kademesinde ya da en yüksek düzeyde aylık alan yalnızca 7 bin memur vardır. Asgari geçim indiriminin 1800 liradan 3300 liraya çıkması, memurların gerçek gelirlerinde ancak çok az bir artış olduğunu gizleyemez. Memurların aylığından çok büyük oranda kesinti yapılmaktadır. Ortalama kesinti yüzde 35'dir. Devlet gelirlerinin en büyük kısmını oluşturan vergilerin % 82'si işçi, memur ve diğer ücretlilerden kesilmektedir. Bunun yanı sıra memurlardan MEYAK adı altında 1970 den beri % 5 kesilmektedir. MEYAK'ın nerede olduğu meçhuldür ama kesilen paralar devlet aracılığı ile büyük burjuvaziye kredi, ihale vb. gibi isimle aktarılmıştır. Diğer yandan yalnızca son bir yıl içinde, halkın günlük tüketim maddeleri fiyatı yüzde elli artmıştır. Memur aylıklarındaki gerçek artış bunun çok altındadır. Yanı sıra, Uluslararası Para Fonu'nun "aylık ve ücretleri dondurun" biçimindeki emperyalizmin emellerine hizmet eden buyruğu uyarınca 2. MC hükümeti son bütçede memur aylıkları katsayısını artırmamıştır.

Hayat pahalılığının tüm yükünün emekçi halka bindirilmesi karşısında, Ecevit hükümetinin programında memurlar için lafta dahi alsa hiç bir önlem yok. 12 Mart günlerinde halka var gücüyle saldıran faşist diktatörlük, memurların sendika ve grev hakkını yasalardan çıkardı. Reformistler 1973 den beri memurlar için sendika ve grev hakkı vadediyorlar. Ama işte CHP-MSP hükümeti. İşte CHP hükümeti. Reformistler, Haziran seçimlerindeki vaadlerini memurların unuttuğunu sanıyorlar. Onlar, memur kitlesinin ekonomik ve demokratik hakları için faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinden korkuyorlar. Faşizmle uzlaşıyor ve memurlara sabırla beklemeyi öğütlüyorlar. Faşistler, devlet memurlarına siyaset yasağı koyuyor, reformistler bunu olduğu gibi sürdürüyor. Faşistler memurlara sendika ve grevi yasaklıyor, reformistler boyun eğmeyi öğütlüyor. Faşistler memur aylıklarını bir kaç yüz lira artırmaya mecbur kalırken, hayat pahalılığını olduğu gibi emekçilere yüklüyor. Reformistler dar boğazdan vb. sözederek memurların belini kıran yükü, gittikçe artan fiyatlarla daha da ağırlaştırıyor.

Öte yandan TÖB-DER, TÜS-DER gibi öğretmen ve memur kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş Rus uşağı sosyal-faşistler de memurlara Ecevit hükümetini beklemeyi, "İleri bir demokratik düzen"i vaadediyorlardı. Onlar da memurların ekonomik, demokratik hakları için mücadelesinden korkuyorlar. Derneklerine ne öğretmen, ne memur kitlesi giremez oldu. Memurların birliğini parçalayanlar, boş hayallerle onları reformist CHP'nin pembe vaadleri peşinden gitmeye zorlayanlar TÖB-DER, TÜS-DER gibi derneklerin başındaki sosyal-emperyalizmin ajanı hain kliklerdir. Ama onların DİSK içindeki koltukları yıkıldı, maskeleri düştü. Memurlar çok geçmeden Gazioğlu gibilerinin de maskesini düşüreceklerdir.

Bugün bir işçi ailesinin asgari ücreti net altı bin lira olmalıdır. Bunun altında çalışan milyonlarca emekçi gerçekte yarı açtır. Memurların asgari geçim indirimi de net altı bin lira olmalıdır.

Memurların ekonomik, demokratik hakları için sendikalı olmaları gerekir. Bugün Faşist diktatörlük, memurları açlığa, pis, havasız barınaklarda oturmaya mahkum ediyor. Toplu sözleşmeli grev ve sendika hakkını faşistlerden koparıp alacak bir milyona yakın memur, hayat şartlarını düzeltme yolunda ileri bir adım atacaktır.

MEMURLAR ÜZERİNDEKİ SİYASET YASAĞINA SON!
ASGARİ GEÇİM İNDİRİMİ NET ALTI BİN LİRA OLMALIDIR!
GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI İLERİ!

YAŞASIN İETT MEMURLARININ MÜCADELESİ

Bizler İETT idaresinde çalışan Yurtsever Devrimci Memurlar'ız. Bu kurum İstanbul'un elektrik, tramvay ve otobüs işletmelerine sahiptir. Bu işletmeler, isimlerinden de anlaşıldığı gibi, İstanbul gibi bir sanayi kentinde yaşamın can damarlarıdır.

İETT, İstanbul Belediyesinin özerk bir işletmesidir. Bir genel müdür, üç müdür yardımcısı, savunma sekreteri, daire başkanlıkları ve bunlara bağlı şube müdürlerince yönetilmektedir. Her ne kadar kamu hizmeti gördüğü iddia edilirse de, komprador burjuvazi ve toprak ağaları devletinin bir kurumudur. Bu sınıflara hizmet etmektedir. Halka hizmet götürmesi gereken bu kuruluş, bir yandan çalışanların en azgınca sömürülmesiyle devlete kar sağlama yolu, diğer yandan ise, kamu kuruluşu ile halk arasındaki ilişkide halkın sömürülüp soyulması ile kar sağlama yöntemidir.

İETT'de 10.000'i aşkın işçi, 2500'ü aşkın memur çalışmaktadır. Bunların patronu İETT idaresi, İstanbul Belediyesi, dolayısıyla devlettir.

İETT'DE İŞÇİLER:

İşletmelerde; biletçi, şöför, odacı, atelye işçisi vb. işçiler bulunmaktadır. İşçilerin 8.000'i DİSK üyesi Genel-İş'e, diğerleri TÜRK-İŞ üyesi Türkiye Genel-İş'e üyedirler. Bu sendikalara taşıt işçileri ve diğer işçiler üye olup, işkolu yetkisi DİSK üyesi Genel-İş'tedir. İşletmenin enerji bölümlerindeki işçiler, TÜRK-İŞ üyesi Enerji-İş sendikasına üyedirler. Türkiye Genel-İş ve Enerji-İş, Belediye İşçileri Federasyonu'na bağlıdırlar.

İETT işçilerinin mücadelesi, faşist, revizyonist ve reformist sendika ağalarının engellemelerine rağmen yükselmektedir. Bazı işçiler yanlış önderlik sonucu Genel-İş'ten bile istifa etmektedirler.

İETT'Lİ EMEKÇİ MEMURLAR :

İETT'li memurlar, tahsildar, röluver ve büro memuru olarak çalışmaktadırlar. 2500 memurun büyük çoğunluğu enerji bölümünde görevlidir. Bu bölüm Altıntepe şubesidir. Altıntepe'nin haricinde Merkez (Metrohan) Şişli, Topkapı, Kadıköy, Levent, Bağlarbaşı vb. şubelerde de memurlar çalışmaktadırlar. Tahsildar ve röluverler dışarıda çalışırlar. Yoğun bir görevle karşı karşıyadırlar. Tahsildarlar idareyi ayakta tutan candamarları oldukları halde en fazla sömürü ve haksızlığa uğrayan kesimdir. Haftanın beş günü sıcak soğuk demeden ev ev dolaşıp para topluyor. Şehrin yoğun trafiği nedeniyle 16.00-16.30'da idareye ancak yetişebiliyorlar. Binbir tehlike içinde milyonlarca liralık zimmetle dolaşıyorlar. Açık verdiklerinde, işten atılıyor, sürgün vb. cezalar alıyorlar. Zimmetine karşılık memurların maaşlarından kefalet kesiliyor. Hayat garantisi olmadığı gibi, iş garantisi de yoktur. Ama paralara karşı kefil tutuluyorlar. Uzak semtlerden geliş-gidiş dertleri, yemek, sağlık, maaş, imza, terfi, gizli tezkiye varakaları, ekip şeflerinin, müdürlerin baskıları sorunlarından bazılarıdır. İşçi olmaları gerekirken, Resmi Gazete'de yayınlandığı halde, işçi olamamaktadırlar. Örgütlenme ve siyasetle uğraşma yasağı devam etmektedir. Resmi Gazete'de "her tahsildar 600 TL. pirim alır" denirken, İETT yönetimi pirimi vermemek için "3000 tolon atar (makbuz karne) ve 200.000 TL'yı toplayabilirse pirim alır" demektedirler. İş riski, iş güçlüğü, kasa tazminatı vb. verilmemektedir. Ayrıca tahsildarlara dışarıdaki işlerinden başka büro işleri de yüklenmektedir.

İETT işletmelerindeki tüm memurların katsayı adaletsizliği, göstergelerin ve asgari ücretin düşüklüğü, sağlık, yemek, kreş, yuva, imza, terfi, gizli tezkiye varakaları, büroların çalışmaya elverişsizliği, kırtasiyecilik, bürokratik denetim vb. sorunları vardır.

İETT'DE BÜROKRATLAR

İETT'de yönetim genel müdür, müdür yardımcıları, başkanlıklar ve şube müdürlüklerinden oluşur. Yönetimde bürokratlar oldukça yaygındır. Bu bürokratlar oldukça yüksek maaş alıp, işçiler ve küçük memurlar üzerinde baskı uygulamaktadırlar. Bazı ortayolcuların iddia ettiği gibi ilerici değil, gericidirler. İşçilerin ve memurların yanında değil, karşısındadırlar.

İETT MEMURLARININ MÜCADELESİ VE TALEPLERİ

İETT'li emekçi memurların mücadelesi devrimci bir geleneğe sahiptir. 1972 yılında tahsildarların işi yavaşlatmaları ve giderek durdurmaları buna örnektir. Bu mücadele içerisinde, 17-18 memur işten atıldı, birçoğuna ceza verildi. Daha sonraları da buna benzer kendiliğinden mücadeleler ortaya çıktı. Doğru bir önderliğin olmaması, bu mücadeleleri başarısızlığa uğrattı. Bugün doğru bir örgütlenme, devrimci bir önderlik, İETT memurlarının temel sorunudur.

İETT memurları bazı örgütler içerisinde örgütlenmişlerdir. Bunların başında TÜM-DER geliyor. 400'ü aşkın üyesi vardır. Bu dernek bugüne kadar revizyonist, ortayolcu siyasetlerin yönetimde olması, yanlış bir örgütlenme siyaseti, memurların en temel sorunlarıyla ilgilenilmemesi, kitleden kopukluk vb. nedenlerle başarılı olamadı. İstifalar çoğaldı. İETT Yardım Sandığı'na gelince, kırtasiyecilik içinde boğulan, bu yüzden devrimci bir niteliğe büründürülemeyen bir örgüttür. Bürokratik yapısını kırmadan devrimci bir niteliğe kavuşması mümkün değildir. 1500'ü aşkın üyesi vardır. Burada ortayolcular etkindirler. Sandığı sadece para alışverişi yapılan bir yer görmeleri, yanlış örgütlenme anlayışlarından gelmektedir. Çünkü onlar işkolu örgütlenmelerini red dediyorlar.

Önümüzdeki 28 Ocak'ta İETT Yardım Sandığı'nın kongresi olacaktır. İETT'li memurlar, bürokratik ortayolcu oportünist yönetimi devirerek, bu sandığı işkolu örgütlenmesi haline getireceklerdir.

Yukarıda anlattıklarımızın ışığında şu taleplerimizin gerçekleşmesi uğrunda mücadele edeceğiz.

1- Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi,

2- İETT işletmelerinde demokratik çalışma hayatı yaratılmalı, yöneticileri memurlar seçmelidir,

3- İETT'de her türlü sömürü, baskı ve zulme son verilmelidir. İmza, terfi, gizli tezkiye varakaları, işten atma, ihtarlar, sürgün ve kıyımlara son verilmelidir. Sorumlular cezalandırılmalıdır.

4- Her türlü yolsuzluğa, adam kayırmaya, işe almada ayrımlara, rüşvete son verilmeli, sorumluları cezalandırılmalıdır.

5- Yan ödemeler kesintisiz verilmeli, iş riski, iş güçlüğü ile tahsildarlara kasa tazminatı verilmeli ve vergiden muaf tutulmalıdır.

6- Bürolar çalışmaya elverişli hale getirilmelidir. Havalandırılmalı ve temiz tutulmalıdır.

7- Yemekler besin değeri taşıyan temiz malzemelerden yapılmalıdır.

8- Evlenme, doğum, ölüm ve kaza yardımları gerçek hayattaki masrafları karşılayacak şekilde verilmelidir.

9- İşe gidiş-geliş için belli bölgelere servis konmalıdır.

10- Yasa gereği devletin açmak zorunda olduğu kreş ve çocuk yuvası derhal açılmalıdır.

11- Gereksiz kırtasiyecilik kaldırılmalı, tahsildarlara büro işleri yaptırılmamalıdır.

12- İşletme şubelerine yetenekli doktorlar alınmalıdır. İşletmeye sağlık dispanseri açılmalıdır.

13- Memur çocuğu öğrencilere yurt ve kredi sağlanmalıdır.

14- İşletme işyerlerine eğitim, kültür, sanat ve spor işleriyle ilgili alanlar kurulmalıdır.

İETT'li memurların sorunları diğer memurların sorunlarından genel olarak bütün halkın sorunlarından ayrı değildir. İETT'li memurların kurtuluşu da Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle, Devrimci İşçi Köylü İktidarının kurulmasıyla kesin olarak çözümlenecektir. Bizim mücadelemiz UDHD mücadelesinin bir parçasıdır.

YAŞASIN İETT MEMURLARININ MÜCADELESİ!

İ.E.T.T.'Lİ
YURTSEVER DEVRİMCİ
MEMURLAR

HALKIN KURTULUŞU İETT'de çalışan bir memurla konuştu

HK- Ne iş yaparsınız?

- İETT Tahsilat Servisinde büro memuruyum.

HK- Oturduğunuz ev size mi ait, yoksa kiracı mısınız? Kiracı iseniz ne kadar ödüyorsunuz?

- Kiracıyım. 1400 lira ödüyoruz.

HK- Aldığınız maaş ne kadar? Size yetiyor mu?

- 2000 lira maaş alıyorum. Hayat pahalılığının had safhaya vardığı bu dönemde bu maaşla ancak 10-15 gün yarı aç, yarı tok geçinebiliyorum. (Bekar olduğum halde. Evli bir insan için bu durum içler acısı)

HK- Çalıştığınız yerin yapısı nasıl, genellikle memurların görevi nedir?

- Çalıştığımız bina büyük olmasına rağmen tüm memurları (çalışanları) barındırmaktan yoksun. Bürolar sağlığa elverişli değil. Bazı bürolarda 50-60 memur çalışıyor. Özellikle tahsildarların işlerini tamamladıkları bölüm çok daha kötü. Gürültüden ve havasızlıktan geçilmiyor. Özellikle tahsildarlık yapan arkadaşlarımız işçi gibi çalıştıkları halde memur olarak görev yapıyorlar. Bürolar oldukça havasız. Doktor öğleden sonraları 2 saat muayenehanesinde oturuyor. Hastalar için kesin teşhis koymak o şartlar altında mümkün değil. Bayan arkadaşlar çok fazla zorlukla karşılaşıyorlar. Özellikle doğum yapan bayan arkadaşlar, işe gelirken çocukların bakımında çok zorluk çekiyorlar. Bu onları fazlasıyla rahatsız ediyor. Doğum öncesi, doğum sonrası izin süresi az. İşyerinde öğlen çıkan yemek kalitesiz. Çoğu arkadaşlar mideden rahatsızlık çekiyorlar.

HK- İş yerlerinizde amirleriniz size baskı yapıyorlar mı? Siyasetle uğraşmanız engelleniyor mu?

- İş yerinde günlük gazeteler bile açıktan okunamıyor. Ancak masaların çekmecelerinde gizli gizli okunuyor. Senede birkaç defa tamim yayınlanıyor. Genellikle memurların siyasetle uğraşmalarını engelleyen ne varsa bir bir açıklanıyor. "Memurlar siyasetle uğraşmaz." ilkesi her yerde olduğu gibi bizde de uygulanıyor.

HK- Bulunduğunuz yerde dernek var mı? Üye misiniz? Başka hangi derneklere üye oldunuz?

-Bulunduğum işyerinde İETT memurları yardım sandığı var. Ona üyeyim. Genellikle memurların ekonomik vb. sorunları ile ilgileniyor; memurlar arasında karşılıklı ilişkilerin gelişmesine, birliğin pekişmesine hizmet etmesi açısından, böyle bir derneğe tüm memur arkadaşların sahip çıkması gerekir. Ancak böyle bir derneğin faaliyetleri siyasi olmaktan çok ekonomik oluyor.

Ayrıca TÜM-DER ve Enerji-Der 'e üyeyim.

Bugün memurların önlerinde duran en acil görev: Grevli, toplu sözleşmeli sendika haklarını elde etmek olduğunu ve bu dernekte geniş memur kesimi ile birleşmenin mümkün olabileceğine inanarak üye oldum.

Enerji-Der ise enerji iş kolla - rında çalışan bütün memurları kapsadığı için üyeyim. Bu derneğin esas amacı memurların ekonomik-demokratik sorunlarına çözüm bulmak ve

Dev.Sa.7.Sü.4'de

TEK İNŞAAT İŞÇİLERİ : «İşveren ile sendikacı anlaşarak işimize son verdiler»

İşgücünden başka sermayesi olmayan bizlerin açlığa ve sefalete itilmemizle, egemen sınıflar karlarına karlar katmaktadırlar.

Bizler TEK 8. grup müdürlüğüne bağlı merkez atelye ağır inşaat işçileriyiz. Bizler işe girdiğimizde, işveren bize boş kağıt imzalatıp öyle işbaşı yaptırmıştı. Ancak 11 Ocak 1977 tarihinden itibaren 8. dönem toplu iş sözleşmesi olduğu için işveren ile sendikacı anlaşarak bizi alınan tüm haklardan yoksun bıraktılar. Bununla da yetinmeyip işimize son verdiler. Sonradan öğrendiğimiz şey şu oldu: işe ilk girdiğimizde işverenin bize imzalattığı boş kağıda işten atılmamızı gerektiren ne varsa onu doldurup işimize son verdikleridir.

İşverenin bu kanunsuz eylemini durdurtmak için gittiğimiz sendikamızda ise, sendika başkanı ile sendika sekreteri bizi tam bir işveren edasıyla karşıladılar.

Durumumuzu sendikacılara anlattıktan sonra bize cevapları şu oldu: "7. dönem toplu iş sözleşmesinin 16. maddesinde mevsimlik işçiler işlerine son verilmeden mevsim dolayısıyla ücretsiz izine ayrılırlar. Mevsim açılınca yine işe dönerler"

Kendilerine bu süre içinde sosyal haklarımızı almamız gerektiğini ancak şu anda bu haklardan yoksun bırakıldığımızı söylediğimizde cevapları şu oldu: " hemen ilişkinizi kesin, çıkışlarınızı alın gidin".

Kendilerine toplu sözleşmenin 16. maddesini unuttuklarını söylediğimizde ise şunu söylediler: "sizin için işverenle kavga mı edeyim?" böylece işverene karşı herhangi bir şey yapmamamızı istediler.

7. dönem toplu iş sözleşmesinde bulunan bir maddeye göre, işveren iş aktini feshettiği taktirde işçiye 14 gün iş arama izni vermesi gereklidir. İzni vermek, veya hemen işten çıkarması halinde 14 günlük ücretini ihbar tazminatı olarak vermek zorundadır. İşveren bunu yapmadığı gibi, bizden 600 lira para kesti.

Emeğinden başka sermayesi olmayan bizlerin açlığa ve sefalete itilmemizden egemen sınıflar kar sağlamaktadırlar. Bizleri her türlü savunmadan yoksun bıraktırmak için naylon sendikalar kurdurtup birliğimizi de engellemeye çalışmaktadırlar.

HALKIN KURTULUŞU Şahin Motor Yatakları Fabrikasından atılan işçilerle konuştu

HK- Fabrika hakkında bilgi verir misiniz?

İşçiler- İşçi olarak çalıştığımız Şahin Motor Yatakları Fabrikası Ümraniye Sarıgazi köyündedir. Fabrikada 30 işçi çalışmaktadır. Sadece 3-4 kişi 3000 lira kadar ücret almaktadır. Geri kalan işçiler 750 ile 2000 lira arasında ücret alıyorlar. Burası küçük bir işyeri olduğundan sendikalar buradaki işçileri sendikalaştırmaya çalışmıyor. Bu işi biz kendimiz yapmaya çalışıyoruz.

HK- Nasıl sendikalaştınız?

- Bundan üç ay önce örgütlenmenin önemini kavrayan arkadaşlarla sendikalaşma kararı aldık. Sendikalaşmanın gereğini anlatarak diğer arkadaşları da ikna ettik. Birlikte DİSK Maden-İş'e üye olmaya karar verdik. 23. Bölgeden defteri alarak bütün arkadaşları kaydettik. Ama sendika üç ay kadar bizim işlerimizle hiç ilgilenmedi. Biz devamlı gidip durumu sorduk. Bize, Bölge Çalışma Müdürlüğünün yetki vermeyi üç ay sallayabileceğini söylediler. Böylece kendi ilgisizliklerini örtbas ediyorlar, suçu üstlerinden atıyorlardı.

HK- Patron sizi neden işten attı?

- Bölge Çalışma Müdürlüğü yerel bir gazeteye ilan vermiş. Patron bunu duyunca bizlere gözdağı vermek için tanımadığımız silahlı adamlar getirdi. Bunlar bize silah göstererek tehdit ettiler. Patron bizlere "sendikadan ayrılırsanız sizinle anlaşırım, ücretlerinizi yükseltirim." vb. vaadlerde bulundu. Bizler arkadaşlarımıza bunların yalan olduğunu, patron bizim ücretlerimizi artırmak istiyorsa sendikamızla görüşsün dedik. Arkadaşlar sendikadan vazgeçmediler. Bunun üzerine patron üçümüzü yazıhanesine çağırarak bizleri işten attığını söyledi. Nedenini sorduğumuzda "kaşını gözünü beğenmiyorum" ve "sen benim nikahlı karım mısın ? " gibi cevaplar verdi.

HK- Şimdi ne yapıyorsunuz?

- Bizler fabrikaya ait bir evde kalıyorduk. Patron şimdi bizi kış ortasında sokağa atmak istiyor. Bizler atılınca fabrikada kalan arkadaşlarımız direniş yapmak istediler. Maden-İş sendikası yöneticileri arkadaşlarımızın direnmesine engel oldular. Toplu sözleşme yaparlarsa bizlerin yeniden işe alınmamız konusunda bir maddenin konulacağı vaadiyle direnişimizi engellediler. Patron bizlerin yerine yeni işçi aldı. Onlara işe girmelerinin yanlış olduğu anlatıldı. Bunun üzerine o ar-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

HALKIN KURTULUŞU Almanya'nın Bielefeld şehrinde oturan Türkiyeli bir işçi ile konuştu

HK- Adınız, soyadınız?

-Dursun Çeliker.

HK- Nerelisiniz?

-Sivas'ın Ümraniye kazasının Taşlıca köyündenim.

HK- Türkiye'de ne iş yapıyordunuz?

- Çobandım.

HK- Hangi tarihte Almanya'ya geldiniz?

- 1970 tarihinde geldim.

HK- Niçin geldiniz?

-Altı çocuğum vardı. Geçindiremiyordum. Almanya'ya bir ekmek parası kazanmak için geldim.

HK- Almanya'yı nasıl buluyorsunuz?

- Türkiye'deyken Almanya hakkında çok iyi şeyler anlatırlardı. Herşeyin rahat olduğu, sandalyeye oturularak düğmeyle çalışıldığı anlatılırdı. Anlattıkları gibi bulamadık. Ama öyle anlatmasalardı bile ekmek parası kazanabilmek için gelmek zorundaydık.

Çünkü durumumuz çok kötüydü.

HK- Karşılaştığınız zorluklar nelerdir?

- Buraya ilk geldikten sonra, çocuklarımı getirmeyi düşündüm. Çünkü onlar orda, biz burda; senelerce çoluk çocuğa hasret kalmak zordu. Ev sahibine çocuklarımı getirmek için bana ev verip vermeyeceğini sordum. O da vereceğini söyledi; Gittim çocuklarımı getirdikten sonra ev sahibi evi vermedi. Ev vermeyince oturma müsaadesi vermiyorlar. Ve polis geldi: Ya ev bulmamızı, ya da çekip ülkemize gitmemizi söyledi. Çaresizlikten kıvrandık. Wohnongsamta (ev kiraya veren bir resmi kurum) giderek ev istedik . Ben ve karım işsizdi. Bir ay ortalarda kaldık. Arbeitsamt (İş ve İşçi Bulma Kurumu) bizim ikimize 120 DM. işsizlik parası ödüyordu. Bu arada Wohnongsamt 600 DM. kirayla bir ev kiraya verdi. Aldığımızın yarısı oraya gidiyordu. 600 Markla sekiz nüfus geçinmek zorundaydık. 600 Mark yetmiyordu. Bir yıl boyu işsizdik. Çoluk çocuk ufaktı. 600 Markla geçinemedik. Çünkü ayın ortasında bitiyordu. Bu yüzden evin kirasını 6 ay ödeyemedik. Bunun üzerine bizi altı çocukla kümes gibi iki göz odaya attılar. Ne banyosu, ne doğru dürüst tuvaleti var. Bize anlatılan Almanya hayaldi. Çoluk çocuk ortalar - daydık. Ne arayan, ne soran vardı. Halbuki kanunlarına göre bize yardım etmek zorundaydılar. Ama yardım yapmadılar. Şimdi hala, iki göz evdeyiz. Yabancıyız diye ev vermiyorlar. Ev aradığımızda yabancı olduğumuz görülünce kapılar yüzümüze kapanıyor.

Bir yıl işsizlikten sonra bir inşaatta iş buldum ve çalışmaya başladım. Hala inşaat işçisiyim. Çalışmaya başladıktan sonra eski ödeyemediğim ev kiralarını benden her ay kesmeye başladılar.

Sözü bu arada karısı aldı:

Bu işsizlikten sonra, bisküvi firmasında iş buldum. Ve günde iki ay süreyle 9 saat çalıştım. Her ay elime 700 Mark civarında para geçiyordu. Baktım durumumuz kötü, daha fazla mesai yapmaya başladım. Sabahın dördünde kalkarak akşamın 7 veya 8 'ine kadar gidiş geliş içinde, günde 16-17 saat çalıştım. Ay sonunda para kağıdım geldi; baktım 900 Mark para vermişler. Çalıştığım saate baktım; 220 saat. Onu da çalmışlardı. Oysa ben daha çok çalıştım. Ama hem paramı, hem de çalıştığım saatleri çalmışlardı. Canım çok sıkıldı. Meister'e (usta) "bu nedir?" diye sordum; o da bana dönerek "daha ne istiyorsun, bak herkesten çok para almışsın. Burada çalışan hiç bir kadın bu kadar para almıyor." Ben çok çalıştığımı söyledim. O da "hakkın bu kadar" dedi. Bunun üzerine şefe gittim; "benim hakkımın verilmediğini" söyledim. O da "hakkın bu kadar, daha ne istiyorsun?" Burada bir sürü kadın çalışıyor, hiç biri senin gibi konuşmuyor, beğenmiyorsan al kağıtlarını çık."

Ben de "biz işçilerin tüm emeğini sizin gibiler çalıyor; benim hakkımı verin." dedim. Ama çıkışımı verdiler. Paralarımın bir kısmını da vermediler. Ve bir buçuk senedir hala işsizim.

Sözü tekrar Dursun Çeliker aldı:

HK- Şu anda çalışıyor musunuz?

-Şu anda çalışmıyorum. Hastayım.

HK- Ne zaman hastalandınız, hastalığınız ne?

- 1977'nin 4. ayından bu yana hastayım. İlk hastalandığımda takatsizlik, halsizlik hissediyordum . Doktora gittim. Doktor kan ve idrar muayenesi yaptı ve senin hiç bir şeyin yok diye istirahat vermedi ve işe gönderdi. Sekizinci aya kadar doktora gitmedim. Sekizinci ayda izin için Türkiye'ye gittik. Dönüşte daha çok halsizdim. Başka bir doktora gittim. Doktor filmimi çekti ve hastaneye gönderdi. Ameliyat yaptılar. Ameliyattan sonra dokuz gün komada kaldım. Ölümle pençeleştim. Ölüm yakama yapışmıştı. Eriyip bir kemik kaldım. Buraya sapasağlam gelmiştim; ama gurbette ölüm kalacaktı.

Bu arada tekrar sözü karısı aldı:

Kocam hastalandığında ben Türkiye'deydim. Telgraf geldi ve geldim. Geldiğimde kocam ameliyat edilmiş, komadan çıkmıştı. Ben hastaneye gittim. Doktorlar benimle konuşacaklarını söylediler. Beş doktor, bir profesör ve bir de Türk doktoru çağırdılar. Beni bir odaya alarak: "Kocan kanser, kanser kemiklerine yayılmış Al Türkiye'ye götür. Burada ölür. Sağken götür, yoksa üzerine daha çok masrafa malolur. Altı çocuğun var." Sözde bana acıyorlardı. Bunun üzerine ben: "Benim kocam buraya geldiği zaman, böyle değildi. Sapasağlamdı. Burada hastalandı, sebebi sizsiniz. İki göz kümese bizi hapsettiniz. O yüzden hastalandı kocam. Hem senelerdir hastalık kasasına para ödedi. Ölürse ölüsünü götürürüm. Kocamı tedavi etmek zorundasınız." Amaçları bizi aldatmak, kocamı tedavi etmemekti. Kocama ameliyattan sonra bir ay süreyle her öğünde yemeğini götürdüm. Ve nihayet kocam ayağa

Dev.Sa.7.Sü.2'de

"SİYASİ BAKIMDAN BAĞIMSIZ DEVLETLER" İN ÇOĞALMASI, "ÇOK ÖNEMLİ BİR DEĞİŞİKLİK" MİDİR ?

Bernstein'den bu yana bütün revizyonist ve oportünistler, Marksizmi reddedebilmek için, yeni durumları ve gelişmeleri bahane etmişlerdir. Her türden revizyonist ve oportünistler, yeni gelişmeleri bahane ederek "yaratıcı bir şekilde" sözde 'teori'ler icat ederek proletarya ve halkların mücadelesini saptırmaya, burjuvaziye peşkeş çekmeye çalışmışlardır. Ama Marksizm-Leninizm her dönemde yeniden doğrulanmış, oportünist ve revizyonist 'teori'leri yerle bir ederek zaferler kazanmıştır. Eski revizyonist 'teori'lerin yeni bir kılıkla öne sürülmesinden başka bir şey olmayan "Üç Dünya Teorisi" de bu gerçeği karartamayacak, Marksizm-Leninizmin zaferlerini önleyemeyecektir.

Ataları gibi, "Üç Dünya Teorisi"ni savunanlar da teorilerini dünyadaki önemli değişikliklere dayandırıyorlar. Onlara göre, İkinci Dünya Savaşından sonra dünyada çok önemli üç değişiklik oldu ve 'teori'leri bugünkü durumun bilimsel tahliline dayanan doğru dünya devrimi stratejisidir. Bize göre de bu 'teori' Marksizm-Leninizmin inkarı temelinde yükselen bir sınıf işbirliği teorisidir.

X X X

"Üç Dünya Teorisi"ni savunan sınıf işbirlikçileri üç önemli değişiklikten en önemlisini şöyle açıklıyorlar:

"İkinci Dünya Savaşından bu yana bağımsızlığına kavuşan Üçüncü Dünya ülkelerinin çığ gibi büyümesi, dünya çapındaki siyasal mücadele alanında büyük bir gücün oluşmasına yolaçtı. Üçüncü Dünyanın doğuşu ve güçlenmesi denebilir ki, son çeyrek yüzyılın en önemli olayıdır. Çünkü dünyanın geleceğini tayin eden gelişme budur." (Aydınlık, 78, s.26)

Aydınlık'tan, Türkeş'e, Çağlayangil'den Tito'ya, Barış Derneği Başkanı revizyonist Mahmut Dikerdem'den Castro'ya, Brejnev'e kadar bütün revizyonist, oportünist ve faşistlerin "Üçüncü Dünya" dediği "dünya" nasıl bir dünyadır? Hangi devletlerden oluşmaktadır ? Bu devletlerin dünya devrimi içindeki yerleri nedir? İkinci Dünya Savaşından sonra birçok ülkenin "bağımsızlığını" kazanmış olması Lenin'in tezlerine uygun mudur, değil midir? vb. Bu ve bundan sonra bir dizi makalede bu sorulara Marksizm-Leninizm ışığında cevap vermeye çalışacağız.

Emperyalizmle yarı - sömürge, sömürge ülkeler ilişkisi üzerine anti - Marksist tezler

Emperyalizmle, yarı-sömürge, sömürge ülkeler arasındaki ilişkiler ve siyasi bağımsızlığın kazanılması meselesiyle ilgili anti-Marksist tezlerin başlıcaları II. Enternasyonal oportünistleriyle, emperyalist ekonomistlerin tezleriydi. Kautsky, emperyalizmi tekellerden ve mali sermayeden koparak ele alıyor, emperyalist politikanın zorunlu olmadığını, kapitalizm şartlarında yerine başka bir politikanın geçirilebileceğini iddia ediyor; emperyalizmi ekonomik özünden koparıyordu. Emperyalist ekonomistler ise emperyalist dönemde, ekonomik bakımdan ilhak edilmiş ülkelerin hiç bir şekilde ve ölçüde siyasi bağımsızlıklarını kazanamayacaklarını savunuyordu. Daha sonraki sapmalar bu tezleri şu veya bu isim altında yeniden piyasaya sürdüler. "Üç Dünya Teorisi"nin yaptığı da bu.

Lenin, Kautsky ile polemiğinde emperyalizmin eğiliminin siyasi ilhak olduğunu, mali sermaye egemenliğinin her yerde gericilik ve şiddeti doğurduğunu belirtti. Emperyalist ekonomistlerin tezlerini mahkum ederken de emperyalizm şartlarında, ekonomik bakımdan ilhak edilen ülkelerin şu veya bu ölçüde siyasi bağımsızlığa sahip olabileceğini belirtiyordu.(1)

"... Mali sermaye, ekonomik ve uluslararası ilişkilerde o kadar önemli ve büyük bir güçtür ki, politik anlamda tam bağımsızlığa sahip devletlere bile boyun eğdirebilir; zaten eğdirmektedir de... Ama şüphe yok ki, mali sermayeye en büyük 'rahatlığı', en büyük üstünlüğü sağlayan şey, o boyun eğmiş bulunan halkların ve ülkelerin siyasi bağımsızlıklarını da yitirmekte olmasıdır." (2)

"...Bu çağın özellikleri belli başlı ülkelerin sömürge sahibi ve sömürge olarak iki ana grup halinde toplanması değildir. Bağımlı ülkelerin başka biçimleri de vardır; görünüşte politik bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan ama, gerçekte mali ve diplomatik bir bağımlılık ağı içine düşmüş ülkelerdir bunlar. Bu biçimlerden birine, yarı-sömürgelere, biraz önce değinmiştik. Bir başka biçimin örneğini bize, Arjantin sunmaktadır." (3)

"... Siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, mali ve askeri bakımdan kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist devletlerin sistemli olarak uyguladıkları hileleri bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin en geniş emekçi yığınlarına anlatıp açıklama zorunluluğu... (4)

Lenin'in görüşlerini özetlersek:

1- Emperyalist dünyada bir avuç emperyalist ülke diğer ülkeleri ekonomik bakımdan ilhak etmiştir. Emperyalist sistem içinde kalındıkça, bu durum zorunlu ve kaçınılmazdır.

2- Emperyalizm şartlarında ekonomik ilhakın gerçekleşmesinde, siyasi ilhak tayin edici değildir. Ancak siyasi ilhak emperyalizm için daha elverişli şartlar sağlar.

3-Emperyalizmin eğilimi ekonomik ilhakı siyasi ilhakla pekiştirmektir. Ancak ekonomik ilhakla siyasi bağımsızlık birarada bulunabilir. Bu siyasi bağımsızlık görünüşte bir siyasi bağımsızlıktır. Ekonomik, askeri, mali ve diplomatik bakımdan binlerce bağla emperyalizme bağlıdır.

Görüldüğü gibi bugün birçok sömürge ülkelerin siyasi bağımsızlığını kazanmış olmasını açıklayabilmek için yeni bir 'teori'ye ihtiyaç yoktur. Leninizm bu durumu mükemmel bir şekilde açıklamaktadır. İkinci Dünya Savaşından sonra Asya, Afrika ve Latin Amerikada kurulan yeni devletler (anti-emperyalist milli burjuva devletleri şimdilik bir yana bırakırsak) ekonomik, mali ve askeri bakımdan emperyalizme bağlı devletlerdir. Sınıf işbirlikçisi "Üç Dünya Teorisi"nin sosyalist ülkelerle aynı kefeye koyduğu bu devletlerin kurulması İkinci Dünya Savaşından sonra ortaya çıkan bir olgu değildir. Fakat son 30 yıl içinde ekonomik bakımdan ilhak edilmiş ülkelerin görünürde siyasi bağımsızlık kazanmaları olayı yoğunluk kazanmıştır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki gelişmeler Leninizme uygundur

İkinci Dünya Savaşında faşist kampa karşı kazanılan zafer, Balkanlarda ve Doğu Avrupa'da birçok ülkenin emperyalist dünyadan kopması, Çin, Vietnam ve Kore'nin zafere ulaşması, emperyalist kampın zayıflaması ve sosyalist kampın güçlenmesini sağladı. Bu durum ezilen ulus ve halkların mücadelesi için elverişli bir ortamın doğması demekti.

Uzun süredir sömürge ve yarı-sömürge ülkelere sermaye ihraç eden emperyalistler komprador kapitalizmin gelişmesini sağlıyordu. Feodallerle ittifak içinde bu ülkeleri sömüren emperyalizmin bu ülkelerde kapitalizmi geliştirmesi bir yandan komprador burjuvaziyi güçlendirirken öte yandan en devrimci sınıf olan modern proletaryayı güçlendiriyor, geliştiriyordu. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde proletaryanın güçlü bir sınıf haline gelmesi bu ülkelerin ulusal demokratik devrim mücadelesine yeni bir atılım kazandırdı.

Bu iki gelişme Leninizmin açıklamakta yetersiz kaldığı gelişmeler mi? Yoksa Leninizmi doğrulayan gelişmeler mi? Bize göre Marksist-Leninist teorinin doğrulanmasından başka bir şey değil sınıf işbirlikçilerine göre ise yeni bir 'teori'ye ihtiyaç var.

Birinci gelişme, emperyalist kampın İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra zayıflamış olması; emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Leninist tahlilleriyle tam bir uygunluk içinde. Tek tek ülkelerde devrimin mümkün olduğunu, emperyalizmin çürüyen kapitalizm olduğunu Lenin açıklıkla ifade etmişti. İkincisi için de Lenin şunları söylüyor: "İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişimini etkiler, hızlandırır" (5)..."emperyalizmin, ilhaka, artan ulusal baskılara, bunun sonucu olarak da, direnmenin daha büyük bir kıvam kazanmasına yol açması, yalnız yeni açılmış ülkelerde değil, eski ülkelerde de söz konusudur" (6) Proletaryanın en devrimci sınıf olması ise devrimciler için tartışılmaz bir gerçek. Ancak dünyanın kaderini şahlara, şeyhlere teslim etmek isteyen Aydınlık gibi sınıf işbirlikçileri bu gerçeği tartışılır hale getirmek isteyebilir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra daha da zayıflayan emperyalistler ezilen ulus ve halkların mücadelesi karşısında eski sömürge sistemini olduğu gibi koruyamadılar. Bir yandan baskı ve terörü yoğunlaştırırken bir yandan da egemenliklerinin özüne dokunmayan bazı tavizler, reformlar yoluyla yeni yöntemler geliştirerek sömürgeci egemenliklerini yeni biçimler altında sürdürdüler.

Bir yandan jenositlerle, katliamlarla halkların mücadelesini bastırmaya çalışırken diğer yandan da gelişen mücadeleyi önleyebilmek, yozlaştırabilmek için şu veya bu ölçüde siyasi bakımdan bağımsız devletler kurdurdular. Proletarya önderliğinde gelişmeyen hareketlere karşı bir yandan şiddet uygularken diğer taraftan da en uzlaşmacı, teslimiyetçi güçlerle anlaşarak ulusal hareketleri yozlaştırdılar, kendi güdümlerine almayı başardılar.

Yeni sömürgeciliğin başlıca yöntemleri; yeni devletler kurmak fakat bu devletleri siyasi, askeri ekonomik, kültürel anlaşmalar; bölgesel askeri paktlar; ekonomik siyasi çeşitli organisazyonlarla denetimleri altında tutmaktır. Kurulan devletlerin ordularının kilit noktaları yerli ajanların, yabancı danışmanların, teknik elemanların, barış gönüllülerinin elindedir. Bütün bunlar sözde iki ülkenin ortak çıkarları için yapılır. Bu ülkelerde kurulan emperyalist üsler sözde "ortak savunma"yı güçlendirir. Bütün bunlar toprak ağaları, komprador burjuvazi ve milli burjuvazinin en teslimiyetçi kanadına dayanarak gerçekleştirilir.

Başkaldırma cesareti olanlarla olmayanlar arasındaki fark

Lenin, "siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, mali ve askeri bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist ülkelerin sistemli olarak uyguladıkları hileleri" devrimcilerin açığa çıkarmak zorunda olduklarını belirtiyordu. Sınıf işbirlikçileri ise, Lenin'in, emperyalistlerin hileleri diye değerlendirdiğini "önemli bir olay", "dünyanın geleceğini tayin eden gelişme" olarak nitelendiriyorlar(7) Emperyalist politikayı destekleyen teoriler icat ediyorlar.

Lenin'in izinden giden Mao Zedung da "Üç Dünya Teorisi"ni yalanlıyor:

"Emperyalizm, sömürüye devam etmek için, savaş baskısını tam uygulamayıp işine geldiği ölçüde nispeten yumuşak bir siyasi, ekonomik ve kültürel tedbirleri benimserse, bu yarı-sömürge ülkelerdeki egemen sınıflar, emperyalizm ile anlaşarak, büyük halk kitlelerini, birlikte sömürmek üzere bir ittifak kurarlar. Bu gibi zamanlarda, çoğu zaman, halk kitleleri emperyalizm ile feodal sınıfın kurduğu ittifaka karşı başkaldırarak iç savaşa girişir. Emperyalistler ise doğrudan doğruya harekete geçmeksizin, halkın sömürülmesi ve ezilmesi için, bu ülkelerin gericilerine dolaylı yardım yollarını benimserler..."

"Devrimci bir iç savaş, emperyalizm ile ortaklarını, -içteki gericileri- tehdit eder bir hale geldi mi, emperyalizm, egemenliğini sürdürmek için, yukarıda söylenilenden başka yolları da benimsemekten çekinmez. Ya devrimci cepheyi içerden bölmeye çalışır, ya da içteki gericilere yardım için silahlı kuvvetler gönderir(8)

Mao Zedung'un başkaldırarak iç savaşa girişilmesi gerekir, dediği durumu Aydınlık revizyonistlerinin ve son günlerde aynı yoldan gitmeye karar verenlerin , "dünyanın geleceğini tayin eden gelişme" olarak tanımlamaları doğaldır. Bu fark başkaldırmaya cesareti olanlarla-olmayanlar; devrimcilerle-sınıf işbirlikçileri arasındaki farktır.

Aydınlık oportünistleri Tito ve Kruşçev'in izinden gidiyor

Sınıf işbirlikçisi Aydınlık "üçüncü dünyanın çığ gibi büyümesi", "son çeyrek yüzyılın en önemli olayı", "dünyanın geleceğini tayin eden gelişme" gibi tumturaklı laflarla süsleyerek birtakım rakamlar, tablolar yayınladı. Sömürgelerin nüfusunun dünya nüfusunun % 1,1 kadar kaldığını, "bağımsızlığını" kazanan ülkelerin dünya devriminin itici gücü haline geldiğini iddia etti. Meseleyi ilk defa bu şekilde ele alış şerefi daha doğrusu şerefsizliği Aydınlık'a veya diğer "Üç Dünya Teorisyenlerine" ait değil. Tito-Kruşçev ve tayfası da aynı böyle değerlendiriyorlardı.

"Togliatti ve ötekiler, 'sömürge sisteminin hemen hemen tümden çöktüğünü' ve 'artık dünyada emperyalizme ayrılmış nüfus bölgeleri kalmadığını' söylüyorlar. Daha başkaları da 'dünyada hala sömürge yönetimi altında inleyen sadece elli milyon insan kalmış olduğunu' ve sömürge sisteminin artık sadece izlerine raslandığını söylüyorlar. Onların gözünde, emperyalizme karşı mücadele artık; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının çetin görevi olmaktan çıkmıştır. Böyle bir görüşün hiç bir maddi temeli yoktur. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin pek çoğu, emperyalist saldırı ve baskının, eski ve yeni-sömürgeciliğin tahakkümünün kurbanları olmakta devam ediyorlar. Son yıllarda bazı ülkeler, bağımsızlıklarına kavuşmuş olmakla birlikte, bu ülkelerin ekonomileri, hala yabancı tekelci sermayenin denetimi altındadır. Bazı ülkelerde, eski sömürgeciler kapı dışarı edilmişlerdir; ama daha da kudretli ve tehlikeli olan yeni tip sömürgeciler bu ülkelere zorla girmişler ve bu bölgelerdeki ulusların varlığını çok ciddi bir biçimde tehdit etmeye başlamışlardır." (9)

Marksizm - Leninizmin temel ilkelerine bağlıyız

Sınıf işbirlikçisi teoriyi kabul edenler veya kabul ettikleri halde bunu açıklamaktan korkanlar birtakım sahte kampanyalarla göz boyamaya çalışıyorlar. Revizyonist Aydınlık dergisinde yer alan bir kampanya ile ilgili yazı bizi Mao'nun 1930'larda söylediğini bugün uygulamaya kalkan ve dünyadaki büyük değişiklikleri kavramayan dogmatikler olarak suçluyor. Biz sadece Mao Zedung'un 1930 ' larda söylediklerinin değil, aynı zamanda Lenin'in ondan 30 sene önce söylediklerinin ışığında yolumuzu belirliyoruz. Marksizm-Leninizmin sadık bir izleyicisi olduğu için Mao Zedung'un 1930'larda söyledikleri bugün de doğruluğunu koruyor. Her gün bir kere daha doğrulanan Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine bağlıyız. Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine bağlıyız. Marksist-Leninistler bu ilkelere bağlı kalarak her dönemde oportünist, revizyonist teorileri yerle bir etmiştir. 1960'larda modern revizyonizme karşı mücadele veren komünistler konumuzla ilgili olarak şöyle diyordu:

"Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ulusları ve halkları önünde emperyalizme ve uydularına karşı savaşmak gibi çok önemli bir görev duruyor.

Tarih bu bölgelerdeki proleter partileri üzerine şanlı bir görev yüklemiştir. Bu görev şudur: Emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe karşı, ulusal kurtuluş ve halk demokrasisi uğrunda savaş bayrağını yükseklerde tutmalı, milli demokratik devrim hareketinin en ön saflarında yürümeli, ve sosyalist gelecek uğrunda savaşmalıdırlar" (10)

Proleter devrimci hareket bu şerefli görevi üstlenmiştir. Fakat şatafatlı kampanyalar, Marksizm-Leninizme bağlı olduklarına dair ettikleri sahte yeminler, "çok önemli değişiklikler", "çığ gibi büyüyen üçüncü dünya" gibi safsatalar oportünist ve revizyonistlerin bu görevden kaçtıklarını gizleyemiyor.

Lenin'in "yaptıkları işler, onların, bırakın burjuvaziden kopmayı, sapmaktan bile korkan ödlek reformistler olduklarını ortaya koymaktadır, aynı zamanda da korkaklıklarını en çılgınca tumturaklı laflar ve kabadayılıkla kapatmaktadırlar " (11) diye tarif ettiği, sınıf işbirlikçisi Aydınlık ve onun izinden gitmeye başlayanlardan emperyalizme ve uydularına karşı savaşmalarını zaten beklemiyoruz.

DİPNOT:

1) Emperyalist ekonomistlerle Lenin arasındaki tartışma, emperyalizm şartlarında, emperyalist sistem içinde, ekonomik ilhakın uluslararası mali sermaye tarafından dünya ölçüsünde gerçekleştirilip, gerçekleştirilemeyeceği değildi. Lenin'e göre emperyalist sistem içinde kalındıkça, bir avuç emperyalist ülkenin diğer ülkeleri ekonomik bakımdan ilhak etmesi zorunlu ve kaçınılmazdı. Lenin ile emperyalist ekonomistler arasındaki tartışma; emperyalizm sınırları içinde, ekonomik ilhaka rağmen, siyasi bağımsızlığın şu veya bu ölçüde gerçekleşip gerçekleşmeyeceği meselesiydi. Gizli gizli "Üç Dünya Teorisi"ni savunmaya başlayanlar Lenin'in emperyalist ekonomistlere karşı verdiği mücadelenin özünü gizlemeye çalışıyorlar.

2) Lenin, Emperyalizm, Sol Yayınları, 1. Baskı. s.102

3) age. s.106

4) Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Ant Y. 1. Baskı s. 322

5) Lenin, Emperyalizm, Sol Yayınları, 1.Baskı, s.81

6) age. s.151

7) Aydınlık S.78

8) Mao Zedung, Teori ve Pratik Sol Yayınları, 4.Baskı, s.55

9) Leninizm, Modern Revizyonizm, Komün Y., s. 60

10) Marks-Engels, Marksizm, Sol Yayınları, 1.Baskı s.543

Halkın Yolu yazarlarının "Mao Zedung Düşüncesini inceleyelim, araştıralım, özümleyelim" «kampanyası» neye hizmet ediyor?

Gazetemiz, 88. ve 90. sayılarındaki iki yazı ile, Halkın Yolu yazarlarını ve Halkın Yolu taraftarlarını oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmeleri konusunda uyarmıştı.

Bu, ülkemizdeki proleter devrimcilerin Marksizm-Leninizm temeli üzerinde birliğinin sağlanması uğruna verilen mücadelenin bir gereği idi. Ve Halkın Kurtuluşu'nun "Üç Dünya Teorisi"ni karşı-devrimci, anti-Marksist ve sahte anti-emperyalist bir teori olarak mahkum ettiği ve bu konuda kendi özeleştirisini yayınladığı yazısında ve 83.sayısındaki başyazıda ortaya konan "bütün proleter devrimcilerin Marksizm-Leninizm bayrağı altında toplanması" çağrısına da uygundu.

Bugün görülmektedir ki,ülkemizin bütün proleter devrimcilerinin ve bu anlamda Halkın Yolu taraftarlarının büyük bir çoğunluğunun aksine Halkın Yolu gazetesinin yazarları bu uyarıları reddetmişler, eski sözlerinden dönmüşler ve oportünizmi ve sınıf işbirliğini sistemleştirme ve oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etme yolunda epeyce ilerlemişlerdir.

Halkın Yolu gazetesinin yazarları, 1977'nin Kasım ayında, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin reddedilmesi ve bunun ortak bir manifesto ile açıklanması konusunda, görünüşte gazetemiz ile tamamiyle hemfikirlerdi. Bu oportünist teorinin reddedilmesinin ve bu tavrın ortak bir manifesto ile açıklanmasının, ülkemizde proleter devrimcilerin birliği mücadelesinde güçlü bir siyasi temel olacağı konusunda da görünüşte bizimle hemfikirdiler.

Bugün anlaşılmaktadır ki,Halkın Yolu yazarları o fikirlerinde tutarlı değillerdi. Onlar o günkü şartlarda,ülkemiz proleter devrimci saflarında (buna geniş Halkın Yolu taraftarları da dahildir) esen güçlü Marksist-Leninist rüzgara, devrimci ve birlikçi rüzgara kapılmış kuru yapraklardı.

Onlar dürüst değillerdi ve "oportünizm mi,yoksa Marksizm-Leninizm mi?" sorusuna verilen cevapta tutarlı ve kararlı değillerdi. Onlar,Marksizm-Leninizmi,proletaryayı zafere götürecek bir silah olarak değil, kendi durumlarını sürdürmede bir araç olarak aldılar.

Sonuçta ise, daha önce de söylediğimiz gibi, birinci olarak oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmenin doğal sonucu olacak olan, o güne kadar izledikleri ideolojik-siyasi çizgiyi bütünüyle gözden geçirmek, değiştirmek ve özeleştirisini yapmak "zor" yolundan yürümekten korktular. Böyle yaptıkları taktirde yerlerini ve taraftarlarını kaybedeceklerini düşündüler. İkinci olarak, o güne kadarki ortayolcu ideolojilerinin de verdiği zayıflıkla içteki ve dıştaki oportünizmin baskısına boyun eğdiler. Sağlıklı siyasi bölünmelerden korktular. "Şimdi bölünmenin zamanı değildir" diye bunun teorisini yapmaya çalıştılar. Oysa bölünme ve saflaşma bütün dünyada olmaktadır ve oportünistlerle Marksist-Leninistlerin ayrışması kaçınılmazdır.

Sinsi bir geri dönüş

Halkın Yolu yazarları, gazetelerinde sahtekarca yazdıkları "Tartışıyoruz", "Belirlenmiş bir çizgimiz yok" sözlerinin ve "Bürokratizme karşı savaş" demagojilerinin de arkasına saklanarak, aslında alelacele gizli bir karar aldılar."Biz yanlış yaptık meseleyi kavrayamamıştık, aslında 'Üç Dünya Teorisi'nin reddedilmesi bizim ideolojik siyasi çizgimize uymamaktadır. 1977'nin Kasım ayındaki red kararımızı yanlış buluyoruz. Biz 'Üç Dünya Teorisi'ni savunuyoruz. Halkın Yolu tabanını da bu konuda alttan alta eğitmeye çalışmalı ve tekrardan kabule alıştırmalı,hazırlamalıyız." düşüncesine vardılar.

Onlar bu kararlarını hem Halkın Yolu taraftarlarından, hem de Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği gibi gazetelerden gizlediler. Gazetelerinde açıklayamadılar, çünkü bu kararın Marksizm-Leninizm karşısındaki zayıflığından korkuyorlardı. Çünkü, Halkın Yolu taraftarlarının oportünizm temelinde Halkın Sesi-Aydınlık çizgisiyle değil, Marksizm-Leninizm temelinde proleter devrimcilerle birleşmek isteğiyle dolu olduklarını biliyorlardı.Çünkü onlar, proleter devrimcilerin birliği için oportünizme ve sınıf işbirliği çizgisine karşı verilen mücadelenin biriktirdiklerinden korkuyorlardı.

Bu korku onları sinsi yollara,burjuva silahlara götürdü. Halkın Kurtuluşu gazetesine karşı, Halkın Yolu saflarında ilkesiz bir düşmanlığı körüklemeye çalıştılar. Mao Zedung'un reddedildiği, Halkın Yolu'nun bölünmeye, parçalanmaya ve yutulmaya çalışıldığı konusunda acemice yalanlar uydurdular.

Halkın Yolu yazarlarının «Kampanyası» neye hizmet ediyor?

Halkın Yolu tabanını yeniden oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne kazanabilmek için, bu teoriyi savunan bütün dünyadaki oportünist, sınıf işbirlikçisi yandaşlarına baktılar. Ülkemizdeki ideolojik ortakları Halkın Sesi-Aydınlık çizgisinden öğrendiler ve Mao Zedung'u çarpıtma ve tahrif etme, sahtekarca O'nun adının arkasına saklanmaya çalışma "silahına" sarıldılar.

Onlar da, "Üç Dünya" teorisyenleri, Aydınlık oportünistleri ve diğer yandaşları gibi, "Mao Zedung düşüncesi" adı altında Halkın Yolu taraftarı proleter devrimcileri oportünist "Üç Dünya Teorisi" ile sinsice ağulamaya giriştiler.

İşte "Mao Zedung Düşüncesini inceleyelim, Araştıralım, Özümleyelim" kampanyasının gerici özü budur. İşte Mao Zedung'un adının arkasında çevrilmek istenen oportünist dolap budur.

"Biz fikirlerimizi empoze etmiyoruz" "Bizim size fikirlerimizi empoze etmemize müsaade etmeyin" sözlerinin arkasında; aslında Halkın Yolu yazarlarının ne yaptıkları açıktır. Onlar kampanyaları ile proleter devrimcilere oportünizmi ve sınıf işbirliğini "empoze" etmeye çalışmaktadırlar.

Onlar, "Mao Zedung'u savunmak ne demektir?" şeklindeki demagojik ve güya "korkutucu" sorularına aslında açık bir cevap vermektedirler: "Mao Zedung'u savunmak, 'Üç Dünya Teorisi'ni savunmayı gerektirir" demeye getirmektedirler.

Oportünizm; kofluk ve yüzeyselliktir

Kampanya adı altında Halkın Yolu gazetesinde yayınlanan yazılar da, bu yazarların sinsi niyetlerini, zaman kazanma, Mao Zedung'un adını demagojik bir şekilde istismar etme düşüncelerini ortaya koymaktadır.

Halkın Yolu saflarında tartışılan şey "Üç Dünya Teorisi" olduğu halde, onlar Mao Zedung'un fikirlerini bu temel üzerinde incelemeye, Mao Zedung'un emperyalizm, savaş-barış, devlet ve devrim konusundaki fikirlerinden kalkarak "Üç Dünya Teorisi"ni incelemeye cüret bile edememektedirler.

Bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de tartışılan ve üzerinde mücadele edilen şeyler Marksizm-Leninizmin bu en temel tezleri olduğu halde, Halkın Yolu yazarları, "kampanya" adı altında piyasaya sürdükleri "İnceleme Tarzımızı Yeniden Düzenleyelim", "Kötü Şeyler İyi Şeylere Çevrilebilir mi?", "Demokratik Merkeziyetçilik" vb. şeylerle proleter devrimcileri oyalayabileceklerini zannetmektedirler.

"Kekeleyen" Halkın Yolu yazarlarının temel konularda söyleyebilecekleri, daha doğrusu Marksizm-Leninizm karşısında söylemeye cesaret edebilecekleri hiç bir şey yoktur.

Onların bu kampanyaları koftur, içi boştur. Sadece Mao Zedung'un adı arkasında insanları oportünizm ile ağulama sinsi amacına hizmet etmektedir.

Halkın Yolu taraftarları da dahil herkes bu yazarlara şöyle sormalıdır:Marksist ustaların temel eserlerini ve bu anlamda,aynı zamanda Mao Zedung'un eserlerinin dört cildini ortaya koyarak "Üç Dünya Teorisi"nin doğruluğunu, yanlışlığını tartışma kampanyasına cesaretiniz var mı?

Oportünizm; mevki düşkünlüğü, kariyerizm ve tekkeciliktir

Bugün ülkemizde oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni savunanların ve bu düşünceleri sistemleştirenlerin gidecekleri yer Halkın Sesi-Aydınlık çizgisidir.Gerçek hayatta olan da budur.

Bütün ülkelerde olduğu gibi,ülkemizde de ayrışma ve saflaşmalar sonucunda iki mihrak ortaya çıkmaktadır.Proleter devrimcilerin Marksizm-Leninizm temelinde birliği ve parti inşası mihrakı ve oportünist "Üç Dünya Teorisi" mihrakı.

Halkın Sesi-Aydınlık tekkesi,savunduğu ideoloji, izlediği siyasi çizgi ve gelmişi ve geçmişi ile sınıf işbirliği çizgisinin, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin örgütlü ve meşru temsilcisidir.

Yeni bir oportünist mihraka ise hiç gerek yoktur ve bu mümkün de değildir.

Halkın Yolu'nun yazarları ise, gazetelerinin 45. sayısındaki "Halkın Sesi'nin Telaşı Nedendir?" başlıklı yazılarında Halkın Sesi'nin "tekeli"ni kıracaklarını ve bu yüzden Halkın Sesi'nin telaşlandığını yazıyorlar. Bu arkadaşlar kendi kendilerini aldatmamalıdırlar. Halkın Sesi'nin telaşlandığı falan yoktur, aksine o sırıtmakta ve Halkın Yolu yazarlarının da yardımıyla oportünizm kervanına katacağı yeni insanları düşünerek ellerini oğuşturmaktadır.

Oportünizm, örgütsel planda da kariyerizm ve mevki düşkünlüğü, tekkecilik olarak yansır.

Görünen odur ki, Halkın Yolu yazarları aynı oportünist ideolojik temel üzerinde Halkın Sesi'ne bir rakip çıkaracaklarını ve mevkilerini ve tekkelerini koruyabileceklerini düşlemektedirler.

Halkın Yolu yazarları bu konuda da şiddetle yanılmaktadırlar. En güçlü bir tekkecilik ve kariyerizmin bile bugünkü ayrışma ve saflaşmayı durdurabilmesi mümkün değildir. Artık bugün "ara"da durmak imkansızdır.

Aynı şekilde, eğer bu yazarlar bir yandan Halkın Sesi'ne karşıymış gibi görünerek, bir yandan da "Üç Dünya Teorisi"ni savunmanın, bu oportünist teoriyi daha şirin ve daha kabul edilebilir bir hale getireceğini ve bu yolla birçok devrimcinin gözünü boyayabileceklerini,bilincini çarpıtabileceklerini sanıyorlarsa, aynı derecede bir yanılgı içindedirler.

Aslında daha yakından bakıldığında, Halkın Yolu yazarları, Halkın Sesi-Aydınlık tekkesine yamanmanın yolunu da bir yandan yapmayı ihmal etmiyorlar. Aynı yazılarında Halkın Sesi-Aydınlık'a karşı bir yandan da günah çıkarmakta, "söylediğiniz doğrudur, günahlarımız çoktur ama ne olur günahlarımızın defterini tutmayın, 'Ah Kü'nun devrime katılmasını engellemeye çalışan 'yabancı şeytan' rolü oynamayın, devrimciler hataların düzeltilmesine yardım eder, siz de böyle yapın ve bizim oportünizm kervanına katılmamıza izin verin" demeye getirmektedirler.

Halkın Yolu'nun "siyasi bakımdan tecrübesiz" yazarları; 1 Mayıs'tan sonra Halkın Sesi'ni dönek ilan etme kararları,şimdi "Üç Dünya Teorisi"ni savunuyor olmaları, Halkın Yolu taraftarlarının bu teoriyi reddediyor olması ve Halkın Sesi'nin onları kuyruğundan kıstıran sözleri, parmağını tehditle sallaması karşısında şaşırmış kalmışlardır. "Telaş", "korku" vb. kelimelerin bol bol kullanıldığı 45. sayıdaki yazıları gerçekte bu ruh halinin bir ürünüdür.

Biz, Halkın Yolu taraftarlarının oportünizm değil, Marksizm-Leninizmin proleter devrimcilerin birliğinin ve devrimin yolundan yürüyeceğine inanıyoruz

Bütün oportünist çabalar, bütün ilkesiz düşmanlıklar yayma faaliyetleri ve bütün sinsi tezgahlar, entrikalar boşuna!

Ülkemizde 1975'den sonra Marksizm-Leninizme, birliğe ve proletarya partisine doğru büyük yürüyüş hızlandıktan sonra, ülkemizin bütün proleter devrimcileri bu uğurda büyük mücadeleler verdiler. Bu mücadelelerin esas hedefi, daima oportünizm ve sınıf işbirliği çizgisi oldu.

Ülkemiz devrimcilerinin kalpleri Marksist-Leninist ortak bir platform üzerinde birleşerek partiyi inşa etmek ruhuyla çarpmaktadır. Bu, ülkemiz işçi sınıfının, yoksul köylülerin ve emekçi halkının çıkarlarına da bütünüyle uygundur.

1975'den beri sağ oportünizme ve sınıf işbirliği çizgisine karşı büyük mücadeleler verildi. Bu ideolojinin örgütlü temsilcisi Halkın Sesi-Aydınlık çizgisi saflardan tecrit edildi. Proleter devrimciler bu mücadeleler içinde birbirlerinden çok şeyler öğrendiler. Bu mücadeleler birçok iyi şeyler biriktirdi.

Bu, ülkemizdeki devrimci hareketin tarihinin, bugün geldiği noktada kaçınılmaz akışıdır. Bunu hiç kimse durduramayacak ve Marksizm-Leninizm ideolojisi ve birlik ve parti ruhu bütün saflarda galebe çalacaktır.

Biz tavrımızın "iç işlerine karışma" olduğunu düşünmüyoruz. Sınıf mücadelesinin "içi" "dışı" olmaz. Halkın Kurtuluşu saflarındaki bölücü, tasfiyeci revizyonistlere karşı olduğu gibi, bu meselede de devrimin, Marksizm-Leninizmin ve halkın çıkarlarından hareket edecek ve oportünizme karşı Halkın Yolu ile ortak bir mücadele vereceğiz.

Biz mitinglerde, yürüyüşlerde, 1 Mayıs kutlamalarında ve daha birçok yerdeki örneklerde Halkın Yolu ile sürdürdüğümüz mücadele yandaşlığını, bu mücadelede de, mücadele Halkın Yolu yazarlarına karşı olsa bile sürdüreceğiz.

Biz inanıyoruz ki, Halkın Yolu taraftarları bu "Üç Dünya"cı, sınıf işbirlikçisi, sinsi, oportünist engeli de aşacak ve oportünist yazarların gösterdiği yoldan değil, ülkemizin bütün diğer proleter devrimcileri ile birlikte Marksizm-Leninizmin, parti inşasının ve devrimin yolundan yürüyecektir.

Sahte, demagojik "kampanya"lar iflas edecektir.

İki çizgi mücadelesinin bir "yöntem" değil, oportünistlerle proleter devrimciler arasında bir mücadele olduğu; bugün bizzat Halkın Yolu saflarındaki mücadele ile doğrulanmaktadır

Halkın Yolu yazarları iki çizgi mücadelesi "yöntem" leriyle, kimseyi aldatamaz

Halkın Yolu yazarları 45. sayılarında sınıf mücadelesini karartmaya ve bilinçleri çarpıtmaya çalışarak şöyle yazıyordu:

"İki çizgi mücadelesi yöntemini reddedenler, Halkın Yolu yazarlarını, bir an önce kendi görüşlerini taraftarlarına empoze etmeleri için 'sıkıştırırlar'. Ama biz iki çizgi mücadelesi yöntemini uygulayacağız."

Onlar bu sözlerle, iki çizgi mücadelesinin bir yöntem değil, bir sınıf mücadelesi, iki saf arasındaki bir mücadele, oportünizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki, proletaryanın yolundan gitmek isteyenlerle burjuvazinin yolundan gitmek isteyenler arasındaki bir mücadele olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyorlardı.

Daha da önemlisi, onlar bu sözlerle kendilerinin aslında bu mücadelede bir taraf olduklarını, mücadelede oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni savunanlar, sınıf işbirliği yolundan gidenler tarafı olduklarını saklamaya ve sinsi sinsi iş görebilmek için zaman kazanmaya çalışıyorlardı.

Onlar bu mücadelede görünüşte bir hakem edası takınıyorlardı.Şöyle ki, mücadele sonucunda, onların deyişiyle kendi uyguladıkları yöntem sonucunda bir karara varılacak ve karar ne yönde olursa olsun bunu açıklamak görevi yine onlara düşecek, yani onlar yerlerini kaybetmeyecekler.

Daha doğrusu, onlar bu "yöntemi" sinsice işlerini bitirene kadar uygulayacaklar ve sonra kararı ilan edecekler.

Ancak bugün bütün bu safsatalar teker teker yıkılmıştır. Bugün Halkın Yolu saflarında, yazarların uyguladığı bir "yöntem" değil, gerçekten de iki çizgi mücadelesi, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kabul eden oportünistlerle, bunu reddeden proleter devrimciler arasında bir mücadele vardır. Halkın Yolu yazarları ise, hiç de sonucu tevekkülle bekleyen demokrasi havarileri, doğrunun ne olduğunu kitlelerden öğrenen kişiler, "iki çizgi mücadelesi yöntemini" uygulayarak sonucu saptayan hakemler değil; düpedüz bu mücadelenin bir tarafı, hem de oportünist tarafıdırlar. Onlar, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin korkak ve sinsi savunucularıdırlar.

Sahtekarca söylenen "demokrasi", "iki çizgi mücadelesi yöntemi" vb. sözlerin arkasında iş bitirilmiş, karar alınmıştır. Halkın Yolu yazarları oportünizme geri dönme kararını çoktan almışlardır.

Ortada bir "yöntem" varsa, o da Halkın Yolu taraftarlarını demagojik ve sözde "korkutucu" kampanyalarla sinsice "Üç Dünya Teorisi"ni yeniden kabule alıştırmak, oportünizm ile sinsice ağulamaya çalışmak yöntemidir.

Hiç kimse bu "tartışma", "demokrasi", "iki çizgi mücadelesi yöntemi" masallarına kanmamalı, mücadeleyi kavramalı ve Halkın Yolu yazarlarınca da temsil edilen oportünist "Üç Dünya Teorisi" çizgisine karşı, Marksizm-Leninizme sarılarak ve diğer proleter devrimcilerle birleşerek kıran kırana bir mücadele vermelidir.

Halkın Yolu'nun bugünkü durumunun bir kere daha ortaya koyduğu gerçek budur.

Ülkemizde Marksizm-Leninizmi ve halkın ve işçi sınıfının çıkarlarını savunmanın, proleter devrimcilerin birliğini ve parti inşası görevini gözetmenin gereği budur.

BASİRETSİZ HALKIN YOLU "ÖNDER" LERİ KENDİ DURUMLARININ TEORİSİNİ YAPIYOR

Partinin ve onun yönetiminin önder rolü, Marksist-Leninist önderlik kavramı karartılamaz

Marksizm-Leninizmin gücü, ve oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin Halkın Yolu taraftarlarının en büyük çoğunluğunca reddedilmesi karşısında güçsüz kalan, söyleyecek söz bulamayan ve "kekeleyen" oportünist yazarlar, kendilerini mazur gösterebilmek ve mevkilerini devam ettirebilmek için Marksist-Leninist önderlik kavramını tahrif etmeye, çarpıtmaya ve giderek tahrip etmeye girişmişlerdir.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi" ve ona karşı mücadele, Marksizm-Leninizmin en temel tezleri, en temel ilkeleri ile ilgili bir meseledir. 1977 yılının Kasım ayında bu teoriyi reddettikten sonra, oportünizme boyun eğerek bir günde bu teorinin doğruluğunu yeniden "keşfeden" Halkın Yolu yazarları, şimdi de bu tutarsızlıklarını ve seviyesizliklerini "Ülkemiz devrimci hareketinin son yıllarda hayli ileri adım attığının bir belirtisi" olarak sunmaya kalkışmaktadırlar.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni sinsice savunan, ancak bunu dobra dobra ortaya koymaktan korkan bu "önder"ler,korkaklık ve güçsüzlüklerini "demokratik merkeziyetçiliğe önem verme" sahtekarlığı arkasına gizlemeye çalışmaktadırlar.

Kararını çoktan belirlemiş olan ve her yazısında alttan alta oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kusan, Halkın Yolu taraftarlarını yeniden bu teoriye "kazanabilmek" için sinsi bir faaliyet gösteren bu komplocular, bu faaliyetlerini gözlerden gizlemek ve hoş gösterebilmek için "Bürokratik merkeziyetçiliğe, gerici tartışma yasaklarına karşı mücadele" adı altında bir sürü safsatayı altalta sıralamaktadırlar.

Şöyle diyorlar:

" 'Üç Dünya Ayrımı Teorisi'ni savunanları da, oportünist bir teori olarak reddedenleri de gazetemiz yazarlarının tepeden inmeci eğilimlerine karşı kararlı bir mücadeleye çağırıyoruz. 'Size kendi görüşlerimizi empoze etmemize izin vermeyin' diyoruz" (Halkın Yolu S.45 sf.6)

Hayır, "siyasi tecrübesi az olan" baylar, Halkın Yolu taraftarları,birçok insan sizden görüşlerinizi "empoze" etmenizi istemektedirler. Ve eğer siz gazete yazarları,Halkın Yolu siyasi çizgisinin "önder"leri iseniz yapılması gereken de budur. Birçok insan, "önderler" olarak sizden "Üç Dünya Teorisi"nin Marksizm-Leninizme uygun mu, yoksa anti-Marksist bir teori mi olduğu hakkında onlara bir şeyler söylemenizi, kelimenin en açık anlamıyla "önderlik" etmenizi beklemektedir.

Daha doğrusu, artık bugün birçok insan, sizin fikirlerinizi "empoze" etmeye kalkışmanızı ve, dilinizin altındaki oportünist baklayı çıkarmanızı beklemektedir.

Önder bir kişi (veya önder örgüt olarak parti veya partinin önderi olarak onun yönetici organı) odur ki,Marksist-Leninist ideolojiyi kavramıştır, siyasi tecrübeye sahiptir ve doğru ve yanlışları herkesten önce kavrar ve görür.Bu görüşü ışığında kişilere ve kitlelere önderlik eder, doğru yolu gösterir.

Bu anlamda önderin görüşlerini kişilere ve kitlelere empoze etmesi gerektiğini söyleyebiliriz. Bu ise, kitlelerden ve mücadelelerden öğrenmek anlayışıyla çelişmez, aksine onunla bir bütünlük arzeder.

Halkın Yolu yazarları "önderler" olarak kendilerini yerden yere vurmakta mazur ve herkesi kendi oportünist fikirlerini empoze etmelerine ve tepeden inmeciliklerine karşı çıkmaya çağırırken haklıdırlar.

Onlar kendilerinden bir şey beklenilmemesini ve herkesin kendi yolunu kendisinin bulmasını, meselelerin araştırma ve inceleme yaparak öğrenilmesini söylerken de gerçekleri söylemektedirler. Çünkü onların Marksizm adına başkalarına verecekleri pek bir şey kalmamıştır.

Halkın Yolu yazarları! "Siyasi tecrübesi az","kekeleyen", bugün "kabul"cü, yarın "red"ci, daha öbür gün yine "kabul"cü ilkesiz kişiler olarak kendinizi ve kendi yaptığınız "önderliği" yerden yere vurmakta mazur görülebilirsiniz.

Ancak iş Marksist-Leninist önderlik kavramını ve genel planda partinin ve onun yönetiminin önderlik rolünü karartmaya vardı mı, buna hiç bir dürüst devrimci müsaade etmeyecektir.

Pazarcıklı devrimcilerin mektubu

Pazarcık'ta toprak ağalarının yeni bir tertibi: İŞKENCE ve ZULÜM!

Bilindiği gibi Maraş yöresi sınıf çelişmelerinin yüksek olduğu ve buna bağlı olarak da mücadelenin giderek şiddetlendiği bir alandır. Bu bölge içerisinde de toprak ağalarının ve bunların karşıtı topraksız köylüler ve tarım işçilerinin daha yoğun olarak toplandığı Pazarcık ovasındaki mücadele diğer yörelere oranla bir o kadar daha şiddetli olarak sürmektedir. Pazarcık halkının bu uyanışından ve mücadelesinden rahatsız olan büyük toprak ağaları da bu mücadeleyi bastırabilmek için çok değişik kılıklara bürünmekte ve çeşitli oyunlar oynamaktadırlar. Bu şekilde, büyük toprak ağalarının büyük çoğunluğu halka şirin görünerek gerçek yüzünü gizleyebilmek için CHP'nin halk üzerinde hala büyük ölçüde devam eden etkinliğinden de faydalanabilmek amacıyla CHP içinde kümelenmişler, hatta yıllardır CHP yönetimine (il ve ilçe) hakim olmuşlardır. Hatta yer yer diğer ağa gruplarıyla olan menfaat çatışmaları kızıştığında, bazıları onlara karşı, devrimci çevreden de yararlanabilmek amacıyla devrimci kılığına dahi girebilmektedirler. Bu şekilde, yıllardır reformizmin etkisindeki devrimcilerin geri bilincinden de yararlanarak halkı uyutabilmiş ve gerçek halk düşmanı yüzlerini gizleyebilmişlerdir. Ama sınıf mücadelesinin yükselmesi ve devrimcilerin reformizmin etkinliğinden kurtulmaya başlamalarına bağlı olarak, atılan her devrimci adım doğal olarak, karşısında halk düşmanlarını bulmuş, büyük toprak ağalarına karşı yönelmiştir. Bu durum, halkla devrimcilerin giderek daha hızlı bir şekilde doğru tarzda kaynaşıp bütünleşmesinin yolunu açmıştır. Bu durum ağaları daha da çileden çıkarmış ve halkla devrimcilerin bütünleşmesini engellemek, devrimcileri halka kötü göstermek için olmadık oyunlara, sahtekarlıklara, ihbarcılığa başvurmaya başlamışlardır. Bu büyük toprak ağaları içinde daha fazla teşhir olanlar CHP maskesini de bir kenara atarak kendi siyasi örgütleri olan AP ve MHP'ye iltihak etmektedirler. Eski CHP'li büyük toprak ağası Emiroğlu da bunlardan birisidir.

Bu yolun şimdiki izleyicileri ise yıllarca CHP yöneticiliği yapmış olan Memiş Özdal ve avanesi İncirli Musdo, Cemal Özsönmez, Salman Çomak ve Fillo Üste gibi halk düşmanlarıdır.

Biz burada, bu büyük toprak ağaları ve uşaklarının oynadıkları oyunların son bir kaçına değinmekle yetineceğiz. Bilindiği gibi 1977 Haziranında yapılan milletvekili genel seçimlerine proleter devrimciler ilk defa bağımsız olarak katılmışlardı. Proleter devrimcilerin aday gösterdiği illerden birisi olan Maraş'ta da tüm büyük toprak ağaları ve uşakları hep bir ağızdan devrimci aday Hüseyin Sayılır'a ve devrimci harekete karşı alabildiğine saldırmaya başladılar. Bunlar içinde de yine başı Memiş Özdal ve avanesi çekiyordu.

CHP yönetimini ele geçirmek için kendi aralarında rekabet eden ağa gruplarından birisi olan ve yıllarca CHP yöneticiliği yapmış olan Memiş Özdal ve avanesi CHP yönetimini Koçdağ'lara kaptırmış ve bu nedenle de etkinlikleri oldukça sarsılmıştı. O günden bu güne dek, yeniden CHP yönetimini ele geçirmek hırsıyla yanıp tutuşuyor ve bütün faaliyetlerini bu hedefe yönelik olarak sürdürüyorlar.

Belediye seçimleri gündeme girdiğinde Memiş Özdal haini yine aynı amaçla, CHP'den parti adaylığı için yapılan ön seçimler de aday olarak seçime girdi. Ama seçimleri kaybederek parti adayı olamadığından seçilme şansını yitirdiğini görerek CHP'ye de sırt çevirip uşaklığını devam ettirebileceği başka kapılar aramaya başladı. Ve bu amaçla da AP yönetimindeki (ilçe yönetimi) ağalarla anlaşarak avanesi olan İncirli Musdo, Cemal Özsönmez, Salman Çomak ve Fillo Üste gibi halk düşmanlarıyla birlikte AP'yi desteklediler. Kendi kabilelerine ve etkiliyebildikleri kişilere AP'ye oy verdirdiler. Ama kendisi kişi olarak halkı bir müddet daha kandırabilmek ve CHP'den büsbütün umudu kesmemek için CHP'ye oy verdi ki, bu şekilde CHP'yi zayıflatarak MHP'nin belediye başkanlığı seçimini kazanmasının zeminini hazırladılar. Bu oyunu gören devrimciler bunları teşhir etmeye başladılar. Hızla maskeleri düşmeye, iplikleri pazara çıkmaya başladığı için de devrimcilere saldırmak için fırsat kollamaya başladılar. Önlerine çıkan her fırsatı değerlendirmek, iğrençce oyunlar düzenlemek için pusuya yattılar. Nihayet bekledikleri ve kendi akıllarınca istismar edebilecekleri fırsat 1978'in ilk günlerinde ellerine geçmiş oldu. Ellerine geçirdikleri bu fırsat, onlar için bulunmaz bir fırsattı. Çünkü bu konu, durumdan çok yönlü olarak yararlanabilecekleri bir konuydu...

Fıllo Ağa'nın kızı feodal baskılara ve aile içindeki pisliklere dayanamayarak evden kaçıyor

Olay, öğrendiğimiz kadarıyla şu şekilde gerçekleşti ve gelişti:

Pazarcık yöresinin en büyük toprak ağaları arasında sayılan ve aynı zamanda siyasi nüfuzu da güçlü olan Fillo Ağaların (Tümer'ler) kızı Bedriye Tümer, lise döneminde devrimci düşünceyi benimsemiş proleter devrimci yayınların okuyucusu bir arkadaştır. Hatta lise son sınıfta iken okulda faşistlere karşı verilen mücadele içinde bir ara tutuklanarak hapse de girmişti.. Bedriye arkadaşın, siyasi düşüncelerinden ötürü ailesi tarafından sürekli baskı altında tutulduğunu biz de yer yer duyuyorduk. Devrimci yayınları izlemesi engelleniyor, hatta bu amaçla evden dışarı çıkmasına bile müsade edilmeyerek adeta hapsediliyordu. Yine bu amaçla imtihanları kazandığı halde üniversiteye dahi gönderilmedi.

Öğrenildiği ve anlaşıldığı kadarıyla aile içinde kendisine karşı sürdürülen bu tür baskılara ve aile fertleri arasındaki iğrenç ve hayasızca ilişkilere dayanamayan Bedriye Tümer bu durumdan bir an önce kurtulmanın yollarını arıyordu.

İşte bu sırada, 1978 yılbaşını kutlamak için ailesi ile birlikte gittikleri Ankara'da, 1 Ocak 1978 günü bulundukları evden bir fırsatını bularak kaçıyor. Bir gün kadar Ankara'da çaresiz ve ne yapacağını bilmez bir şekilde dolaştıktan sonra sığınacak bir yer bulamayınca tek çareyi Pazarcık'a geri dönmekte buluyor. Niyeti Pazarcık'a gizlice gelip tanıdığı arkadaşlarını bularak onlara sığınmak ve onların yardımcı olmalarını sağlamak. Bu amaçla geldiği Pazarcık'ta liseden arkadaşı ve aynı zamanda akrabası olan ve yedek öğretmenlik yapan Zeynep adlı arkadaşını buluyor. Durumunu ona anlatarak yardım istiyor. Ailesinin despotluğu ve zorbalığından ötürü öldürülmekten korktuğu için Pazarcık'ta görülmemeye özel önem gösteriyor ve arkadaşını da bu konuda uyarıyor. Ve Zeynep arkadaştan, yine liseden tanıdıkları İsmail Coşkun isimli arkadaşı, onun kendisine yardım edeceği ihtimalini düşünerek, bulmasını istiyor. İsmail gelince, Bedriye İsmail'e "Ailesinin kendisi üzerinde daha önce de uyguladıkları feodal baskıları ve kaçış olayından sonra öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, bu nedenle eve dönmesinin mümkün olmadığını, ne olursa olsun kendisini oradan uzaklaştırmalarını" söylüyor. İsmail arkadaş, kendisine, sürekli olarak barındırabilecek bir yeri olmadığını ama ailesi yatışıncaya kadar belki bir yer ayarlayabileceğini söyleyerek gidiyor. Bir müddet sonra Bedriye'yi alarak, yine Pazarcıklı olan ama işçi olarak Hatay'da çalışan ve o günler içinde Pazarcık'ta yıllık iznini kullanmak maksadıyla bulunan Hüseyin isimli bir tanıdığının yanına götürüyor. Ve ona teslim ediyor. Duyduğumuz kadarıyla, İsmail, Bedriye'yi Hüseyin'e tanıştırırken, evlenmek için kaçtıklarını bu nedenle bir müddet için kızı saklamasını söyleyerek, Hüseyin'i ikna etmiştir. Hüseyin de Bedriye'yi alarak, Hatay'da ailesinin yanına bırakıp tekrar Pazarcık'a geri dönüyor.

Yine, bir müddet önce duyduğumuz, şimdi de gördüğümüz kadarıyla, Bedriye arkadaş evden kaçtıktan sonra ailesine hitaben yazılmış 1-2 mektup gönderiyor. Bu mektuplarda, evden kaçmasının nedenlerini ve bu nedenlerden birisi olan, aile içindeki iğrenç ve namussuzca ilişkileri anlatıyor ve ailesine kendisini aramamalarını yazıyor.

Ankara'da kızlarının kaybolduğunun aynı gün farkına varan Fillo ağa durumu Pazarcık'taki sadık uşağı Memiş Özdal'a telefonla bildiriyor. Gerekeni yapmasını istiyor. Böylece ağalar ve Memiş Özdal, istismar edecek, çok yönlü yararlanabilecekleri fırsatı yakalamış oluyorlar.

Mahalli zorbalar saldırıya geçiyor

Akıllarınca, yakaladıklarını zannettikleri bu fırsatı değerlendirmek için, hiç vakit kaybetmeden harekete geçen mahalli zorbalar; bir yandan "Devrimciler kızımızı kaçırdı, paramızı, altınlarımızı çaldılar" yalanını ortaya atıp bunun yaygarasını yaparlarken, diğer yandan da henüz Bedriye'nin kaçtığını bile duymamış, belki de Bedriye'yi bile tanımayan, savunmasız genç devrimciler üzerine azgınca ve bütün hışımlarıyla saldırıya geçiyorlar.

Halk düşmanı zalimler halka ve devrimcilere karşı giriştikleri bu saldırıların da polise, jandarmaya, ve Maraş Valisi faşist Abdulkadir Aksu'ya dayanıyorlar. Ağalar onlarla bir bütün halinde, el ele vererek (kendi sivil silahlı güçlerini de harekete geçirerek) halka ve devrimcilere karşı kudurmuşcasına saldırıyorlar.

Memiş Özdal yönetimindeki silahlı zorbalar, polis ve jandarmayla birlikte, Kürt milliyetçisi geçinen bazı ağa uşaklarının da yardımıyla bir kısım devrimcileri Pazarcık içindeki birkaç iş yerine, Özdalların köyü olarak bilinen bir yere kaçırarak, oralarda işkence ediyorlar. Hatta bir arkadaşı yaptıkları işkencelerden sonra öldürmek için gece dağa götürdüklerinde, arkadaş garip bir tesadüf eseri ellerinden kurtuluyor.

Şimdi, öğrenebildiğimiz kadarıyla, gözü dönmüş zorbaların saldırılarına maruz kalan arkadaşları ve yapılan alçaklıkları anlatmaya çalışacağız. Saldırıya uğrayan arkadaşlar; lise öğrencisi Hasan İnanma, İsmail Coşkun, Metin..., Zeynep... isimli arkadaşlardır. Bu arada hedef olarak seçtikleri arkadaşlardan birisi olan Ali Suna isimli şahsı bulamayınca çılgına dönerek ev halkına saldırıyor, hakaret ediyor, babasını tokatlıyorlar.

Hasan İnanma: Hiç bir şeyden habersiz okulda bulunmaktayken Kürt milliyetçisi olarak tanınan Ahmet Üste "seninle bir dakika konuşacaklarımız var" diyerek onu dışarı çağırıyor. Hasan dışarı çıktığında okul kapısı önünde pusuya yatmış zorbalar üzerine çullanıyor ve sürükleyerek, zorla Salman Özdal'a ait 46 AR 779 plakalı yeşil renkli Murat marka arabaya bindirip, önce Filloların evine, daha sonra yine aynı arabayla oradan alınarak Memiş Özdal'ın köyü olarak bilinen Memiş Kâhya köyüne götürülüyor. Buralarda sürdürülen dayak ve işkenceler sonunda, bir gece tekrar arabaya bindirilerek ve "öldüreceklerini" söyleyerek dağa götürmek üzere yola çıkıyorlar. Ama bu sırada garip bir tesadüf arkadaşın canilerin elinden kurtulmasını sağlıyor. Arkadaşa işkence eden sivil zorbalar şunlardır. Salman Özdal, Hasan Hüseyin Bildik, İbrahim Özdal ve Bucuğunoğlu İsmail.

İsmail Coşkun: İsmail arkadaşın gerek Bedriye'nin okul arkadaşı olduğunu bilmelerinden, gerekse de Zeynep arkadaşdan, Bedriye'nin İsmail'le birlikte gittiğini öğrendikten sonra saldırılarını İsmail üzerinde yoğunlaştırıyorlar. İsmail Coşkun'un evinin kapısını kırarak evi arıyorlar. Ve her tarafa İsmail'in bulunması için haber gönderiyorlar. Maraş 1.Şubesi dahil tüm emniyet teşkilatı bu iş için seferber oluyor. İsmail'i yakaladıktan sonra resmi işkencecilerle, sivil zorbalar el ele çalışarak, Filloların evinde, Maraş'ta 1.Şube'de MİT'in yönetiminde ve Pazarcık Karakolunda İsmail üzerinde günlerce elektrik, falak vb. araçlarla işkenceler sürdürülüyor.

Ve 1.Şube'de sürdürülen sorgulama sırasında İsmail'den "gizli örgüt üyesi olduğu, örgüt adına kızı kaçırdığı ve altınları aldığı, diğer örgüt üyelerinin isimlerini açıklamasını, olmazsa kendilerinin hazırladıkları ifadeyi imzalaması yönünde, Ali Özdemir'in evini dinamitlediğini itiraf etmesi gerektiği vb." şeklinde sorular sorup, zorlamalara baş vurup ifade almaya çalışmışlardır. "İsmail oğlum, kızın yerini söyle, istediğimiz şekilde ifade ver, istersen senle kızı evlendiririz" şeklinde vaadler de yapılıyor.

Bu baskı ve işkenceler karşısında duyduğumuza göre İsmail önceleri istenilenlere cevap vermiyor. Kızı öldürebileceklerini düşünerek, sorulanlar içerisinde tek bildiği şey olan kızın yerini dahi söylemiyor.. Ama daha sonra önce kızın bulunduğu Hatay'daki yeri söylüyor.. Gerek yayılan söylentiler, gerekse de gelişen olaylara bakarak vardığımız sonuca, yaptığımız değerlendirmeye göre; daha sonraki günler içinde istedikleri yönde ifade almayı başardıkları anlaşılmaktadır.. Durum gerçekten böyle ise; İsmail ister baskı ve zor altında, ister ağaların kendisine yaktığı yeşil ışığa, yani "kızla evlendirip hapisten kurtulma" vaadlerine aldanarak olsun böyle bir ifade vermiş ve hele bu tavrını da sürdürme durumunda ise o, bu yaptığıyla halk düşmanı toprak ağalarının, faşistlerin ekmeğine yağ sürerek onlara hizmet, halka ihanet ediyor demektir. Tabii bizde beliren bu düşünceler, ortada dolaşan söylentilere göre yapılan tahmini değerlendirmelerdir sadece..Dileriz ki duyduklarımız yanlış olsun veya İsmail arkadaş bir kısım yanlışlıklar yaparak bilmeden onların oyununa gelmiş olsa bile bu hatalarını düzeltme yolunda çaba göstersin..Ve kendisi hakkında yaptığımız yanlış değerlendirmelerden ötürü bizim yüzümüzü kızartsın, utandırsın bizi..Gerçi, İsmail arkadaş hakkında doğru düşünüp düşünmediğimizi, İsmail arkadaşın mahkemelerde alacağı tavırda açık açık görebileceğiz.

İsmail Coşkun'un sorgulamasında bulunan işkenceciler; Maraş, 1. Şube görevlileri, Memiş Özal, Salman Özdal, Doktor Duran Tümer, Oğuzeli Hakimi Kemal Özsönmez

5-6 gün kadar süren işkencelerden sonra İsmail Coşkun mahkemeye çıkarılarak tutuklanıyor..

Zeynep ...: İlk işkenceye çekilenlerden olup, Bedriye'nin nerede olduğu soruluyor. Yine istenilen şekilde ifade vermeye zorlanıyor. Kızın. İsmail'in yanında olduğunun öğrenilmesinden sonra bu arkadaşın da şu anda nerede olduğu, ne yapıldığı bilinmiyor. Halk arasında öldürüldüğüne dair söylentiler de dolaşmaktadır. Tıpkı Bedriye arkadaş hakkında yoğun olarak söylendiği gibi.

Metin... : Doktor Duran Tümen'in bürosunda, Oğuzeli Hakimi Kemal Özsönmez, Memiş Özdal ve diğerleri tarafından sorguya çekiliyor.

Bütün yapılan bu işkence ve baskılarla "Devrimciler kızımızı kaçırdılar, paramızı altınlarımızı çaldılar" şeklinde sürdürülen sahtekarca ihbarlarla yapılmak istenen nedir?

Ağalar burada da bütün halk düşmanlarının her zaman yaptıkları gibi devrimcileri halkın en hassas olduğu kadın, kız meseleleriyle lekelemeye çalışıyorlar. Kendilerinin sürekli yaptıkları çirkeflikleri, namussuzlukları devrimcilere maletmeye çalışıyorlar. "Devrimciler paramızı çaldılar" diyerek yine, kendilerinin sürekli halkın alınterini, emeğini çalarak yaptıkları hırsızlığı devrimcilere maletmeye çalışıyorlar. Kendileri satılık uşaklar oldukları, dinleri imanları para olduğu için herkesi de öyle zannediyor, öyle göstermeye çalışıyorlar. Bu konuda olmadık yalana başvuruyorlar. Tıpkı milletvekili seçimlerinde yaptıkları, bağımsız aday Hüseyin Sayılır'ın AP'den, MHP'den para aldığı yalanını yaydıkları gibi. Ama kendileriyle aynı karakterde olan bu düzeni savunanların hemen her gün mebus pazarlarında haraç mezat açık artırma ile satıldığını bilmeyen, duymayan kaldı mı ki?

Ağalar ve faşist polis tarafından ortaklaşa düzenlenen bu olayı duyan, okuyan hemen herkesin, ve Memiş Özdal'ı yakinen tanıyanların kolayca anlayabileceği gibi, tezgahlanan bu oyunla varılmak istenen çok yönlü sonuçlar şunlardır:

a) Yalan, iftira yoluyla devrimcilere kara çalarak, lekeleyerek, halka kurtuluş yolu gösteren devrimcileri halka kötü göstermeye çalışarak, devrimcilerle halkın kaynaşarak bütünleşmesinin önüne geçmek istiyorlar. İstiyorlar ki, böylece uzun yıllar daha halkı uyutarak soygunlarını sürdürebilsinler.

b) Uyguladıkları işkence ve baskılar sonucu elde etmeyi düşündükleri ifadelere dayanarak hayali gizli örgütler yaratıp, devrimcilere demokratlara saldırıp, hapse tıkarak geçici de olsa devrimci mücadeleyi engellemeye çalışmak.

c) Bu vesileyle halka karşı girişecekleri yoğun saldırı, arama-tarama ve baskınlar için zemin yaratmış ve bu saldırılarını meşrulaştırmış olacaklar. Bu şekil de halka gözdağı vererek yıldırmak istiyorlar.

d) Ayrıca, topraklarını büyük ölçüde kaybetmiş olan mirasyedi ağa kalıntısı Memiş Özdal uşağı ve besleme silahlı çeteleri de şahsi çıkar temin etmek için dört elle bu olaya sarılıyor, büyütüyorlar. Tıpkı geçmişte Uçar ailesi olayında yapmak istedikleri gibi. Bundan 2-3 sene önce de yine bu şekilde Fillo ağa sülalesini koz olarak kullanıp, onları bu olay içinde harcayıp mallarına sahip çıkarak, kaybettikleri eski ekonomik güçlerine yeniden kavuşmayı düşlemişlerdi. 2-3 sene önce Filloların kızını kaçıran Uçar ailesi arasında ortaya çıkan bu sorunu büyütüp körükleyerek iki aileyi birbiriyle çatıştırarak 7-8 kişinin ölümüne sebep olmuşlardı. Şimdi yine böyle bir çatışma ortamını yaratarak, Fillo ailesinden arda kalan birkaç kişinin de ortadan kalkmasını sağlayarak onların mallarına el koymak istiyorlar.

İşte bu amaçlara ulaşmak için, yalan söylüyor, saldırıyor, işkence ediyorlar. Ama şunu bilsinler ki bu yaptıkları alçaklıkların, işkencelerin hesabı yanlarına kalmayacak.

Bu oyun Pazarcık halkı ve onların göz bebeği devrimciler üzerinde oynanmak istenen oyunlardan bir tanesidir. Oynanan bu oyun ve oyunun bir parçası olan baskı ve tetör uygulamalarına karşı işçiler, köylüler, tüm yurtsever ve demokratlar ve namuslu olan hiç kimse sessiz kalmamalı, herkes sesini yükseltmelidir. Biz devrimciler olarak kız arkadaşın hayatından endişe etmekteyiz. Onu öldürebileceklerini düşünüyoruz. Zaten halk arasında da kız arkadaşın öldürüldüğü, intihar ettiği vs. söylentileri yaygındır. Namuslu olan herkesi ve hukukçuları, demokrat hakim ve savcıları bu konuda göreve çağırıyoruz.

22 OCAK

Baş.ta.sa.8'de

şovenizminin de boyunduruğu altındaydı. Savaş yenilgiyle bitince, Çarlık bunun faturasını emekçi kitlelere ödetti. Petersburg (şimdi Leningrad) şehrinde Putilov fabrikasında başlayan grev hızla yayıldı. Çarlığın bir ajanı olan Gapon isimli bir papaz, işçileri Çar II. Nikola'nın Kışlık sarayına gidip ondan ekmek dilenmeye itti. Polisin kurdurduğu geniş bir sendikanın başında olan bu provakatör, Bolşeviklerin bütün çabalarına rağmen işçileri yürüttü ve onların Çarın muhafızları tarafından kurşunlanmasına neden oldu. Lenin'in deyimiyle o gün mermilerle kalbura çevrilen, işçilerin Çara olan inançlarıydı.

Kanlı Pazar gününden sonra grev ve gösteriler, toprak işgalleri bütün Rusya'ya yayıldı. Deniz Kuvvetlerinden Potemkin zırhlısında askerler ayaklandı, gemiyi ele geçirdi ve grevci Odesa işçilerinin safına katıldılar. Halkla, Çarın polisi ve ordusu arasında silahlı çatışmalar arttı. Silahlı ayaklanmanın şartları olgunlaşıyordu.

Çarlığa karşı olmakla birlikte devrimden ödü patlayan liberal burjuvazi, kısmi tavizler vererek yükselen devrim dalgasını yatıştırmak için Çarlıkla anlaştı. Çar, kanun çıkarma yetkisi olmayan bir Danışma Meclisi kurmayı kabul etti. Menşevikler bu Duma'ya katılmayı gerekli görürken Lenin'in önderliğinde Bolşevikler bu sözde meclisi boykot ettiler.

O zamanki ismiyle Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi gerçekte iki ayrı parti gibi çalışıyordu. Lenin'in önderliğinde Bolşevikler, 1905 Burjuva Demokratik Devrimi'ni zafere götürmek için, toprak ağalarının malikanelerine elkoyan köylülükle ittifakı savunuyorlardı. Devrimin tam zaferinden korkan liberal burjuvazi tecrit edilmeliydi. Menşevikler ise, devrimin niteliği burjuva demokratik olduğu için liberal burjuvaziyle yakın ilişkileri savunuyor, köylülükle ittifakı reddediyorlardı. Bu, proletaryayı burjuvazinin sefil kuyrukçusu haline getirecek ihanet taktiğiydi. Bolşevikler, siyasi kitle grevleri ve toprak işgalleri, işçi ve köylülerin silahlanması aracılığıyla, 8 saatlik işgünü ve toprak ağalığının kaldırılması için Çarlığın devrimci yoldan yıkılmasını önerdiler. Bu proletarya ile köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması demekti.

1905 DEVRİMİ YENİLDİ ÇÜNKÜ İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI SAĞLANAMADI VE OPORTÜNİSTLER BURJUVAZİYLE UZLAŞTILAR

Siyasi kitle grevleri, toprak işgalleri, askeri birliklerde erlerin isyanları gittikçe arttı. Aralık 1905 Moskova'da işçiler ve askerler ayaklandı. Ancak işçilerle askerler ortaklaşa davranamadılar. Bazı askerler, Çar'ın subaylarına hala saygı duyuyorlardı, onları serbest bıraktılar. 1905 devriminin doruğu olan Moskova ayaklanması bastırıldı. Birbirinden kopuk diğer şehirlerdeki ayaklanmalar da bastırıldı. İşçi sınıfının köylülükle ittifakı henüz sağlam bağlara sahip olmadığı için, köylülerin ayrı ayrı toprak işgalleri 1907 yılına dek sürdü. Köylülerin önemli bir kısmı, Çarlığın toprak ağalarının da iktidarı olduğunu henüz göremiyordu. Çoğunluğu köylü olan Çar ordusundaki ayaklanmalar da genelleşmiş değildi. 1905 Devrimi yenilgiye uğradı. Çünkü işçi sınıfının partisi ikiye bölünmüştü. İşçileri Çarlığı devirmeye çağıran Bolşeviklerin karşısında Menşevikler burjuvazi ile uzlaşıyor ve işçilerin mücadelesini engelliyorlardı. Bolşevikler Çarlığın silahlı ayaklanma ile devrilmesini, işçi-köylü ittifakını, liberal burjuvazinin tecrit edilmesini savunuyorlardı. Menşevikler ise, Çarlığın reformlarla iyileştirilmesini, burjuvazinin hegemonyasını, liberal burjuvazi ile ittifakı savunuyorlardı. RSDİP içindeki birlik biçimseldi. Gerçek Leninist parti yolunda 5. Parti Kongresi, Menşevizmin burjuvaziyle uzlaşma çizgisini mahkum eden ileri bir adım oldu.

1905 Devrimi; komünistlerin kitlelerle birleşmesinin vazgeçilmez olduğunu gösterdi. Burjuva demokratik devrimde işçi-köylü ittifakının vazgeçilmez olduğunu gösterdi. Burjuvaziyle uzlaşma çizgisinin kitlenin devrimci mücadelesini yenilgiye götürdüğünü gösterdi. Oportünizm yenilmeden gerçek Leninist partinin inşasının imkansızlığını gösterdi. Böyle bir parti olmadan devrimin zaferinin imkansızlığını gösterdi.

1905 Devrimi dersleri Bolşeviklere yol gösterdi. Uzun siyasi ve ideolojik mücadeleler sonucunda 1912'de Prag'da oportünistler saflardan temizlendi ve Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (Bolşevik) kuruldu. 1917 Ekim Devrimi yolu aydınlandı.

KIBRIS ÜZERİNDEKİ

Baş.ta.sa.1'de

dıkları Amerikan ambargosundan kurtulmanın yollarını arıyor. Onların da içinde bulundukları durum son derece nazik. Bu yüzden bir an önce ambargonun kaldırılması için çareler arıyorlar. Amerikan emperyalistleri ise kendi çıkarları gereğince hem Türkiye ve Yunanistan aracılığıyla Kıbrıs'ı denetimleri altına almak, NATO emrinde üsler kurmak, hem de Türkiye ve Yunanistan üzerindeki hegemonyasını pekiştirmeye çalışıyor.

Görüldüğü gibi bugün Amerikan emperyalistleri, onların işbirlikçileri Türk ve Yunan hakim sınıfları ile Kıbrıs hakim sınıflarının çıkarları bir yerde birleşiyor. Hepsi de Kıbrıs'ın bölünmesinden baskı ve sömürülmesinden yana. Türkiye'nin içinde bulunduğu durum, KTFD'de başlayan uyanan ve yükselen mücadele, onları bir an önce anlaşma zeminini bulmaya itiyor. Kıbrıs sorununa ilişkin görüşmelerin yoğunlaşmasının bir nedeni de burada yatıyor. Kıbrıs üzerinde yapılan bütün pazarlıklar sözde Kıbrış sorununun çözümüne yönelik!

Kıbrıs sorununa çözümü emperyalistler ve onların işbirlikçileri bulamazlar. Onların buldukları çözüm, ancak ve ancak Kıbrıs halkının sömürülmesine ilişkin bir çözüm olabilir. Ne Amerikan emperyalistlerinin ve sosyal-emperyalistlerinin çeşitli entrika ve kışkırtmaları ne Türk ve Yunan hakim sınıflarının şoven—ırkçı propagandaları, ne Türk Ordusunun işgali, ne de Kıbrıs'taki kukla yönetimler üslerden arındırılmış, bağımsız ve Demokratik Kıbrıs'ın kurulmasını engelleyemezler. Kıbrıs halkı bugün Türk Ordusu'nun işgalinin sona ermesini, Kıbrıs'ın yabancı üslerden temizlenmesini, İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'a müdahale hakkı demek olan garantörlük hakkının kaldırılmasını, hiç bir devletin Kıbrıs'ın iç işlerine müdahale etmemesini istemektedir. Amerikan emperyalistlerinin Türk ve Yunan hakim sınıflarının ve Kıbrıs'taki kuklalarının da yattığı Kıbrıs'ın ikiye bölünmesi, federe devletler kurulması formüllerini reddediyor. Kıbrıs sorununu Kıbrıs, Rum ve Türk toplumları kendi aralarındaki görüşmeler yoluyla çözümlemelidir. Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkı tayin etmelidir.

R. LUXEMBURG

Baş.ta.sa.8'de

Almanya'da başarıya ulaştı. Karl Liebknecht Kayzer'in sarayının balkonunda bir konuşma yaptı ve Sosyalist Cumhuriyetin kurulduğunu ilan etti. İmparatorluk sancağının yerinde dalgalanan artık işçi sınıfının kızıl bayrağı idi. Devrim zafere ulaşır ulaşmaz, hemen devrimci, demokratik uygulamalara girişildi. İşgünü sekiz saate indirildi. Siyasi af çıkarıldı. Demokratik özgürlükler uygulama alanına sokuldu.

Ancak tüm devrimci insiyatifine rağmen, Spartaküs grubu kitleleri örgütleyecek, karşı-devrimin azgın saldırılarını göğüsleyecek güçten yoksundu. 16 Aralık 1918'de toplanan Almanya İşçi ve Asker Sovyetleri Birinci Kongresi'nde, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin sağ kesimi yönetimi ele geçirdi. Karşı-devrim saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu kez Spartaküs grubu, yeni bir devrimci ayaklanmaya girişme kararı aldı. 30 Aralık 1918 ile 1 Ocak 1919 tarihleri arasında toplanan kongrede Spartaküs grubu Almanya Komünist Partisi'ni kurdu. 5 Ocak 1919'da Berlin'de girişilen ayaklanma yeni kurulan partinin ilk eylemiydi. Fakat dağınık devrimci güçleri toparlayamayan ve yığınları örgütleyecek güçten yoksun olan Parti, ayaklanmayı devrimin zaferine ulaştıramadı. Karşı-devrimin azgın ve kanlı saldırısı devrimci proletaryanın yiğit savaşçılarının üzerine ölüm kustu. Sosyal Demokrasi, tarihsel olarak üstlendiği ihaneti yeni boyutlara ulaştırdı. Hükümeti ele geçiren Alman sağ sosyal demokratlarının önderi Noske, devrimcilere karşı askeri birlikleri kullandı. Ayaklanma bastırıldı. Alman Komünist Partisi'nin militan önderleri Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve binlerce komünist savaşçı öldürüldü.

Alman devrimi yenilgiye uğradı. Fakat dünya devrimci mücadelesinin şanlı sayfaları arasında parlıyor. Sosyal-demokrasi ise, devrimi bastırmakla, yalnızca emperyalizmin, burjuvazinin dayanağı olmakla kalmayıp, karşı-devrimci olduğunu da dünyaya kanıtladı. Günümüzde, "Üç Dünya Teorisi"-nin Alman temsilcileri, Bernstein, Kautsky ve Noskelerin karşı-devrimciliğe varan çizgisini izliyorlar. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in Marksizmle ışıklanan yolunda yürüyen Alman devrimci proletaryası, devrimci geleneğiyle taçlanan mücadelesini sürdürecek, Alman emperyalist burjuvazisinin diktatörlüğünü yıkarak, proletarya diktatörlüğünü kuracaktır.

ADANA HALKI

Baş.ta.sa.8'de

sloganlar attılar.

Bayram töreni saat 11'de başladı. Resmigeçit sırasında devrimcilerin etkin oldukları liseler geçtikleri zaman "Devrimci Lise" diye slogan atılıyordu. Faşistlerin etkin oldukları Ticaret Lisesi ve İmam Hatip Lisesi geçtiğinde "Kahrolsun Faşistler" diye slogan atmaya başladılar. Bunun üzerine kuduran resmi faşistler (Emniyet Müdürü, Vali vb.) polislere emirler yağdırıp, devrimcilere saldırmalarını emrettiler. Polisler ise efendilerinin isteklerini yerine getirmek için devrimcilere coplarla saldırdılar. Polisler devrimcileri coplamaya başladılar. Devrimciler "Faşist Polis", "Katil İktidar", "Polisler Aşağıya" şeklinde sloganlar attılar. Kitlenin kararlı direnişi sonucu polisler geri çekilmek zorunda kaldılar.

Törenin bitiminde Devrimci Yol siyasetini savunan ortayolcular tekkeci bir anlayışla, devrim andı içirdiler. Reformistler ise tören süresince sürekli olarak "aman slogan atmayın, nasıl olsa hükümet kuruldu" şeklinde kitleyi pasifize etmek istiyorlardı.

Reformistler kitlenin topluca şehrin merkezine doğru yürüyecekleri sırada, belediye salonunun kapılarını kapatarak kitleyi içeride bıraktılar. Kitlenin mücadele azmini bu şekilde engellediler.

Faşistler, törende başbuğları aleyhinde devrimcilerin yapmış oldukları gösterilere tahammül edemediler. Akşam saat 17 sıralarında, Adana Mühendislik Okulunda okuyan devrimcilerin topluca bindikleri belediye otobüsü, MHP'li Eyüp Gökçen adlı profesyonel katil tarafından otomatik tabancıyla tarandı. Olayda Eşref Yelçek adlı öğrenci yaralandı. Polisler Eyüp Gökçen'i yakalamak için kovalamaya başladılar. Polislere de ateş eden Eyüp Gökçen polislerin de karşılık vermesi sonucu ağır yaralanmış, kaldırıldığı hastanede ölmüştür. Bu olay üzerine dışıdan gelen faşistler, Adana'da terör estirmeye başladılar. Mühendislik Yüksek Okulu'nu işgal ettiler. Numune Hastanesine saldırdılar. Ama bütün bu çabalar boşuna. Yiğit Adana halkı saldırılara boyun eğmedi.

Bizlerin hatası ise, törenden önce güçlerimizi seferber etmemekti. Halkın, bizim saflarımızda yer alması için propaganda yapmamamızdı.

ADANA FAŞİSTLERE MEZAR OLACAK !
YAŞASIN HALK SAVAŞI
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

ADANA'DAN BİR GRUP PROLETER DEVRİMCİ

ALMANYA'DA

Baş.ta.sa.3'de

kalktı. Türkiye'ye götürseydim ölecekti.

HK- Türkiye'ye dönmek istiyor musunuz?

-İyileşmeden dönmeyeceğim. Emekliye ayırırlarsa döneceğim. Burada kalmak istemiyorum.

HK- Türkiye hakkında ne düşünüyorsunuz?

-Türkiye'ye dönmek istiyorum ama, Türkiye'ye dönmek de, orada insan gibi yaşamak da zor. Zam, fukaralık halkın belini kırmış. Bu da yetmiyormuş gibi Türkeş'in itleri halka rahat vermiyorlar. Orada ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bir ev aldık, ama onu da satmak zorunda kalacağız. Çünkü Türkiye'de sekiz nüfusu geçindirecek gücüm yok.

HK- Türkiye'de nasıl insanca yaşamamız mümkün olacak?

-İşçilerin, köylülerin, fakir halkın düzeni kurulmayınca; zenginlerin kökü kazınmayınca bize kurtuluş yok.

HK- Bu nasıl olacak?

-Halk yapacak, halk birleşerek yapacak. Tek başına bu iş olmaz. Birlik olup onların düzeni yerine bizim düzenimizi kurmalıyız.

HK- Gazetemiz aracılığıyla Türkiye halkına ve devrimcilere söyleyeceğiniz bir şey var mı?

- Devrimcilerin birlikte halkı için çalışmalarından, zalimlere karşı mücadele etmelerinden gurur duyuyoruz. Evlatlarımızı kahpece katleden köpeklere kinimiz sonsuz. Onların yanındayız. Devrimciler bizim evlatlarımız. Ayrıca bizim derdimize ortak olduğu için Halkın Kurtuluşu'na teşekkür ediyor, gazetemizin daha güçlü olması ve daha çok bizim için uğraşması için 50 Mark bağışta bulunuyorum.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL- SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ - YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY—İSTANBUL - ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI - BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET - GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO:10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL - YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SIRKECİ-İSTANBUL

YÜCE LENİN'İ ANIYORUZ

Baş.ta.sa.8'de

yalizm arasındaki çelişmenin de ezilen ülkelerde devrim olmadan çözülebileceğini söylemektedirler.

Sosyalist sistemle, kapitalist sistem arasındaki çelişmenin de uzlaşmaz çelişme olmaktan çıktığını, bu çelişmenin günümüzde "ekonomik mücadele" ile yok olacağını getirmektedirler.

Lenin öldü, fakat Leninizm yaşamaktadır. Bugün dünyadaki gelişmeler, Leninizmin emperyalizm teorisinin hala canlılığını göstermektedir. Bunun içindir ki, Leninizmin bayrağı her zamankinden daha yükseklerde dalgalanmakta ve dünya proletaryasının ve ezilen halkların yolunu aydınlatmaktadır.

Günümüzde, Leninizmin bütün tespitleri geçerlidir. Bunun içindir ki, emperyalizme karşı ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde Leninizmin bayrağı yükseklerde dalgalanmaktadır.

LENİNİZME YÖNELEN YENİ BİR SALDIRI: "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"

Bugün "Üç Dünya" teorisyenleri II. Dünya dedikleri emperyalistlerin emperyalistliğini bir kenara iterek bu emperyalistlerle ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistleri arasındaki çelişmeyi emperyalistler arası çelişme olmaktan çıkarıyorlar. Bu emperyalistler arası çelişmeyi emperyalizmle ezilen halklar ve milletler arasındaki çelişme gibi ele alıyorlar. Bu "küçük" emperyalistlerin sömürge ve yarı- sömürgeler üzerindeki baskı, sömürü ve denetimini II. Dünya ile III. Dünyanın ittifakı adı altında meşru göstermeye çalışıyorlar. Lenin'in I. emperyalist savaşta Belçika emperyalistlerine karşı tavrı onları yalanlıyor. Oportünist yüzlerini açığa çıkartıyor.

II. Dünya dedikleri emperyalist ülkelerde proletaryanın önüne proleter devrimini değil, sınıf işbirliğini koyuyorlar. Emperyalist savaşta bu ülkeler proletaryasına kendi emperyalist burjuvazilerini desteklemelerini öğütlüyorlar. Lenin'in "emperyalist savaşı iç savaş haline çevirin" direktifini tıpkı II. Enternasyonal oportünistleri gibi çekmecelere kilitliyorlar.

Emperyalist savaşın kaynağını emperyalistler arası çelişme olmaktan çıkarıp, sadece sosyal-emperyalistlerin paylaşım talebine indirgiyorlar. Böylece ABD emperyalizmini barışçı bir emperyalist haline getirerek, bir emperyaliste karşı, diğerine dayanarak mücadele etmenin gerekçelerini hazırlıyorlar.

"Üç Dünya" teorisyenleri sömürge ve yarı- sömürgelerdeki ezilen milletlerin ve halkların mücadelesini bastırmak üzere kurulmuş, sözde siyasi bağımsızlığı olan devletleri dünya devriminin temel gücü haline getiriyorlar. Bu ülkelerdeki halkların bu devletlerin, siyasi bağımsızlığını koruma mücadelesini savunuyorlar. Bu devletleri yıkacak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinden korkuyorlar.

"Üç Dünya" teorisyenleri, "uluslararası yeni ekonomik düzen" safsatasıyla, devrim olmadan, emperyalizmin uşağı gerici sınıfların emperyalizme karşı "mücadelesiyle", emperyalistlerle eşit ilişkilere dayanan bir düzenin kurulabileceğini savunuyorlar. Devrim olmadan, ekonomik bağımsızlığın yani gerçek bağımsızlığın sağlanabileceğini vaaz ediyorlar. Halkları bu yalanlarla avutmaya çalışıyorlar.

"Üç Dünya" teorisyenleri, proletarya, milli burjuva, ve komprador burjuvazi ve toprak ağaları devletlerini "Üçüncü Dünya" dedikleri ülkeler içinde sayarak proletarya devletleri ile burjuvazinin devletleri arasındaki farkı, sınıfların konumuna dayanan ayrımı yok sayarak, inkar ediyorlar. Sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı olaylara bu ayrım perspektifiyle bakmıyorlar.

LENİN'İN DEVRİMCİ FİKİRLERİ PROLETARYAYA VE HALKLARA YOL GÖSTERİYOR

Leninizm, dün II. Enternasyonal oportünistlerinin bütün tahrifaklarına, ikiyüzlülüklerine rağmen, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olarak dimdik ayakta durdu. Bugün de, II. Enternasyonal oportünistlerinin izinden giden modern revizyonistlerin ve "Üç Dünya" teorisyenlerinin Lenin'e sahip çıkarak, Leninizme saldırıları boşa çıkıyor. Leninizm eskimedi. Onun ilkeleri dünya proletaryası, ezilen halkların devrim yolunu aydınlatıyor. Kurtuluşun yolunu gösteriyor.

Bir ustaya sahip çıkmak demek, onun dünya görüşünü, düşüncelerini savunmak demektir. Lenin'e sahip çıkmak Leninizmi, Lenin'in emperyalizm, devlet, devrim ve proletarya diktatörlüğü tezlerini savunmak, hayata geçirmek demektir. Leninizmi savunmayan onu tahrif ve inkar eden, modern revizyonistler ve "Üç Dünya" teorisyenleri Lenin'e sahip çıkamazlar. Lenin'in eseri sosyalist Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist bir ülke haline getirenler, devrim yerine sınıf işbirliğini koyanlar, Lenin'e sahip çıkamazlar.

Lenin'in devrimci fikirleri, dün olduğu gibi, bugün de dünya proletaryasına, ezilen halklara ve uluslara ışık tutuyor.

GAZİANTEP

Baş.ta.sa.8'de

lüye Toprak, Halka Hürriyet", "Hayriler Ölmez" gibi sloganlarımızı halktan binlerce kişiyle birlikte bağırdık. Rus beslemesi İGD'nin yedek gücü Emeğin Birliği'nden birkaç kişi gelip, "anti-Sovyetik sloganlar atamazsınız" dediler. Onlara "kitlelere siyasetimizi götürmekte serbestiz. Bunu kimse engelleyemez" dedik ve revizyonist şeflerin ısrarı karşısında onları yanımızdan kovduk. Yürüyüş kolu sanayi işçilerinin bulunduğu semtten geçerken özellikle "İşçiler Sendika Yönetime" sloganı atıldı.

Cenazeyi camiden alıp, şehri baştanbaşa geçtik. Faşistlere karşı nefret dolu halk, bir kartpostalcıdaki Türkeş'in kartlarını yırttı, bir faşist kitapçının yüzünü boyadı. Yol boyunca Halkın Kurtuluşu ve HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK gazeteleri sattık. Faşistlerin sloganlarını silip devrimci sloganlarımızı yazdık.

Mezarlıkta devrim andı içerken "sosyal-emperyalist" ve "sosyal-faşist" kelimelerini duyan Emeğin Birliği'nden birkaç serseri ve İGD'li besleme yuh çekti, ama proleter devrimcilerin andı onların sesini boğdu ve dalga dalga kitlelere yayıldı. Oradaki halk, ortayolcuların ve İGD'li Rus beslemelerinin ne olduğunu anladı.

Yürüyüş boyunca yeni oportünistler, herhalde, siyasetleri "doğru" olduğundan ve gittikçe "güçlendiklerinden" olacak, aramakla bulunmuyorlardı! Kar erimiş, oportünizm açığa çıkmıştı. Kişi olarak 40-50 kişi vardı, ama Halkın Sesi-Aydınlık yoktu. Kişiler vardı ama neci olduklarını halk bilmiyordu.

Bu yürüyüş, Türkiye'nin her yanında olduğu gibi Gaziantep'te de proleter devrimcilerin halkla birleşme yolunda ilerlediğini ve kitlelerin devrimcileştiğini gösterdi. Faşistlere korku saldı.

GAZİANTEP'TEN BİR GRUP PROLETER DEVRİMCİ

İSTANBUL'DAKİ

Baş.ta.sa.8'de

faşizm gibi gericiliğe dayanır, ırkçılığa ve şovenizme dayanır. Milliyetçi duyguları körüklemeyi çıkarına uygun görür. Türk Ordusunun Kıbrıs işgali sırasında DİSK'in başına çöreklenmiş bir avuç sosyal-faşist sendika ağası işçilerin alınterinde biriken aidatlarından, 2 milyon lirayı Orduya bağış yapmıştır. Bunlar utanmadan anti - şovenist nasıl oldular? Etopya'da milliyetçiliği körükleyip bir gecede 2000 yurtsever, devrimci katleden Rus silahlarıdır. Bağımsız Kıbrıs şiarını bir kenara bırakan DEV-GENÇ'li oportünistler açıkça Rusya'ya hizmet etmişlerdir. Emperyalizmin uşağı İGD, İKD, vs. örgütlerle işbirliği yapan DEV-GENÇ'li ortayolcular onların anti-emperyalist ve anti-faşist unsurlar olarak propaganda yapmalarına, devrimci duyguları istismar eden demagojilerine her zaman olduğu gibi bir kere daha alet oldular.

SOSYAL-FAŞİSTLER "YAŞASIN DİSK" ŞİARINI BİR KENARA ATTILAR:

DİSK Genel Kurulundan önce "Yaşasın DİSK" diye bağıran sosyal-faşist İGD DİSK'ten tecrit edilince ve sendika ağalarının foyası açığa çıkıp, alaşağı edilince bu sloganı unutuverdiler. Onların "Kahrolsun DİSK" diye bağırmaları fazla uzun sürmeyecektir.

TEKKELER YIKILACAK MARKSİZM-LENİNİZM ZAFERE KAVUŞACAKTIR

DEV-GENÇ'in tekke şeflerinin, sosyal-faşistleri meşrulaştıran, onların devrimci olarak propaganda yapmalarına olanak tanıyan sahte eylem birlikleri er geç bozulacaktır. Sosyal-faşistleri anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist göstermeye, demagojilerle kitleleri aldatmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

İETT'DE ÇALIŞAN

Baş.ta.sa.3'de

memurlar arasında, birliği, dayanışmayı sağlamaktır.

HK- TÜM-DER'i nasıl buluyorsunuz?

- TÜM-DER'in birkaç yıllık geçmişi var. Kurulduğu günden sonra iki yıl yönetimde kalan unsurlar, memurların en ufak bir sorunuyla dahi ilgilenmedikleri gibi memurların sorunlarıyla ilgilenmek isteyen kişileri engellemişlerdir. Hatta bu faaliyeti sürdüren arkadaşlardan bazıları TÜM-DER'den ihraç edilmiştir. Son bir yıllık dönemde yönetim ortayolcuların eline geçti. Bunların mücadeleleri kısmi birtakım hakları elde etmekten öteye gidememiş. Grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar, memurların siyasetle uğraşma yasağının kaldırılması, hayat pahalılığı, memurların sömürülmesinin önlenmesi için geniş memur kesimini aktif bir şekilde mücadeleye katamamış ve mücadelede öncülük yapamamamıştır.

HK- TÜM-DER'in kongresine katıldınız mı? Kongreyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Kongreye katılım oranı oldukça düşüktü. (Divan seçimlerinde toplam oy sayısı 750 civarındaydı) ortayolcular kongre öncesinde olduğu gibi, kongre anında da anti-demokratik uygulamalara başvurdular. Giriş kapısında her gruptan da görevliler bulunması gerekirken, sadece ortayolcular giriş kapısını tutmuşlar, giren ve çıkanları kesin olarak denetlemek mümkün olmadı.

Kongreyi yöneten divan, gruplar arasında ayrıcalık yapmış, mesajları, önergeleri, konuşma isteklerini keyfi bir şekilde yapmış; Eskişehir TÜM-DER Şubesi özel konumu gereği söz istediği halde vermeyen divan, gençlik örgütünün yöneticilerine söz hakkı vermekle yüzünü bir kez daha sergilemiştir.

"Birlik ve Dayanışma" grubu ile "Birlik için Demokrasi" gruplarının kongre boyunca kitlelerden gittikçe tecrit olduklarını, hatta kongreyi terkettiklerini de gördük. Bu kongrenin yurtsever, devrimci, demokrat unsurların birliğinin pekişmesinin bir aracı olduğunu da gördük. Bu kongre revizyonizmin kitleler üzerindeki etkinliğinin kırılması doğrultusunda atılmış bir adım oldu.

HK- Gazetemiz aracılığı ile iletmek istediğiniz mesaj var mı?

-Sömürünün, zulmün, hayat pahalılığının kol gezdiği, siyasi cinayetlerin ve saldırıların gittikçe yoğunlaştığı bu dönemde, bütün emekçi tabakalar gibi memurların da bir an önce bir araya gelmelerini, grevli toplu sözleşmeli sendikal hakların elde edilmesi için, memurlar üzerinde siyasetle uğraşma yasağının kaldırılması için ve diğer sorunların çözümlenmesi için aktif bir şekilde ileri atılalım.

YAŞASIN GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN MÜCADELEMİZ !

OSMANİYE'DE

Baş.ta.sa.8'de

tini yakından izleyerek Marksist-Leninist saflarda yerlerini almaları gerektiğini vurguladılar. Bunun da uluslararası oportünizmin ülkemizdeki uzantısı Halkın Sesi'nin teşhir ve tecrit edilmesinden geçeceğini belirterek oportünizmin devrime değil, karşı devrime hizmet ettiğini anlattılar.

Daha sonra gelişen polemiklerde Halkın Sesi oportünistleri tecrit olmanın verdiği hırçınlıkla bağırıp çağırmaya ve demagojiye başladılar. Fakat tartışmayı yakından izleyen kitle, onları protesto etti. Proleter devrimci arkadaşların yönelttiği şu soruya özellikle yanıt vermekten kaçındılar: "'Üç Dünya' tahlili çağımızdaki 4 başlıca çelişmeden hangisine dayanılarak yapılmıştır?" Tabi bu konuda açık bir yanıt getirmediler. Çünkü gerçekten 'Üç Dünya' tahlili, bu 4 başlıca çelişmeyi inkar ediyordu. Tartışma yarım saat uzatılmasına rağmen Halkın Sesi oportünistleri eleştiriye yeterince cevap vermemekten yakındılar. Bunun üzerine Halkın Sesi oportünistlerinin sahtekarlığına en iyi cevabı halktan kişiler verdi. Halktan kişiler, sabaha kadar kahveye kirayı ödeyebileceklerini, fakat bunun gereksiz olduğunu, çünkü Halkın Sesi oportünistlerinin sorulan sorulara yanıt vermediklerini ve de veremeyeceklerini söyleyerek kimlerin devrimci, kimlerin oportünist olduğunu anladıklarını belirterek tartışmanın yeterli olduğunu kararlaştırdılar.

Proleter devrimci arkadaşlar tartışmayı sürdürmeye hazır olduklarını, her yerde tartışabileceklerini belirttiler. Toplantı Halkın Sesi oportünistlerinin gerçek yüzünü sergilemede başarılı oldu, ve de Halkın Sesi oportünistlerini kitleden tecrit etti.

KAHROLSUN SINIF İŞBİRLİĞİNİ İÇEREN OPORTÜNİST ÜÇ DÜNYA TEORİSİ!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

OSMANİYELİ HALKIN KURTULUŞU'NDAN PROLETER DEVRİMCİLER

MİLYONLARCA EMEKÇİNİN

Baş.ta.sa.1'de

tiller ve canileri deşifre edilmeden can güvenliğinin sağlanması, sadece bir hayal değil, aynı zamanda bir aldatmacadır.

CHP Hükümeti "terör"ün asıl kaynağına inmekten şiddetle kaçınmakta, faşist cinayet şebekelerini ve onların faaliyetlerini gözlerden saklamaya çalışmaktadır.

Ama bugün takke düşmüş kel görünmüştür. Fabrikadaki işçiden, tarladaki köylüye, okuldaki öğrenciden, bürodaki memura kadar milyonlarca emekçi "terör"ün asıl kaynağını görebilmektedir. Barolar Birliği ve parlamentodaki demokrat ve ilerici milletvekilleri MİT'in, kontrgerilla'nın ve MHP'nin faaliyetlerini ve canice planlarını sergilemektedirler.

Ecevit Hükümeti ne kadar faşist diktatörlüğü ve onun özel saldırı odaklarını gözlerden gizlemeye çalışırsa çalışsın, milyonlarca emekçi bu odakların ortadan kaldırılmasını, bütün canilerin hak ettikleri cezaya çarptırılmasını istemektedir.

Bugün halkın en büyük taleplerinden birisi de budur.

Emekçi halk faşist cinayet odaklarının dağıtılması ve bütün canilerin cezalandırılması için reformist hükümetin uzlaşıcı siyasetine değil, bizzat kendi gücüne güvenmektedir.

Başta proletarya olmak üzere emekçi halk kitlelerinin yükselen mücadelesi faşist cinayet mangalarını ve onların asıl kaynağı olan faşist diktatörlüğü yerle bir edecektir.

ŞAHİN MOTOR

Baş.ta.sa.3'de

kadaşlar da bizleri destekleyerek işten ayrıldılar. Bizler işten atıldıktan sonra patron fabrikaya bir subay getirmiş. O da işçi arkadaşları tehdit eden bir konuşma yapmış. Bizler ordunun hakim sınıfların ordusu olduğunu biliyoruz.

HK- Fabrikanızda mücadele veren devrimciler var mı?

- Fabrikada bizim dışımızda kendisine devrimci diyen İGD'li bir muhasebeci var. Bizim mücadelemize devamlı engel oldu. Yaşı küçük arkadaşlarımızı ölümle tehdit ediyor. Bu suretle İGD'li revizyonistlerin devrimcilikle ilgileri olmadığını bizzat kendi mücadelemizde gördük. Bizim kurtuluşumuz halkımızın mücadelesiyle olacaktır. Patronun vermediği sendika hakkımızı işçi arkadaşlarımızın kararlı mücadelesiyle alacağız.

FAŞİSTLER KIBRIS

Baş.ta.sa.1'de

ortadan kaldırılıyor. Politik faaliyette bulunan memurların işine bakanlık son verebiliyor. Kamu görevlilerinin gazete, dergi, broşür dağıtması, bunlara yazı yazması yasaklanıyor. Hatta hükümet kamu görevlilerini cezalandırmak amacıyla bir yıl orduya alabiliyor.

KTFD memur ve işçileri özellikle bu tasarıya karşı mücadele ediyorlar. Kıbrıs'taki tüm ilk ve ortaokul öğretmenleri her türlü baskı ve zorbalığa rağmen, bu tasarının yasalaşmasını engellemek için Ocak başından beri grevdeler. Devlet Basımevi ve daha birçok işyerinde çalışanlar da 3 Ocak'tan beri grevlerini başarıyla sürdürüyorlar. KTFD polisi 17 Ocak'ta Basımevi işçilerinin grevine saldırdı ve grevi kırmaya çalıştı. Ertesi gün yani 18 Ocak'ta Kıbrıs Türk Amme Memurları Sendikası, Başbakanlık, Sivil Havacılık ve Personel Dairesi dışındaki tüm devlet dairelerinde tasarıya karşı 24 saatlik bir uyarı grevi yaptı. Aynı gün Öğretmenler Sendikası ile Amme Memurları Sendikası Lefkoşe'nin Atatürk Meydanı'nda yasa tasarısını ve hayat pahalılığını protesto eden bir miting yaptılar. Mitinge özellikle hakları gaspedilmeye çalışılan öğretmenler ve memurlar katıldılar. Amme Memurları Sendikası, ücretlerin hayat pahalılığı indekslerine göre ayarlanmasını istedi.

KTFD hükümeti, limanlar, gümrükler ve cezaevlerinde başlatılacak grevleri yeniden yasakladı. Böylece bu kurumlarda çalışanların grev hakları fiilen gaspedilmiş oldu. Diğer yandan, iktidarda olan UBP (Ulusal Birlik Partisi), memurları bölmek, mücadelelerini içten kırmak amacıyla, "Milliyetçi Amme Personeli" adı altında faşist besleme bir örgüt kurdu. Bu örgüt, kurulur kurulmaz, memur grevlerine karşı olduğunu açıkladı.

Hiç bir baskı ve zulüm Kıbrıs halkının işgale, memurların haklarının gaspedilmesine ve hayat pahalılığına karşı mücadelesini durduramaz. Kıbrıslı öğretmenler ve memurlar, kazanılmış haklarının geri alınmasına izin vermeyeceklerdir.

YOĞUNLAŞAN FAŞİST TERÖRE

Baş.ta.sa.1'de

bugünkü hakim sınıflar devletinin kendisi ve onların baskı ve zulüm politikaları olduğu gerçeğini göremiyorlar. Bu unsurların saldırısının sadece bir aracı olduğunu farkedemiyorlar.

Hatta bir kısmı daha da ileri giderek, Marksizm adına, devletin bazı zamanlarda tarafsızlaşabileceğini, bugün de olanın bu olduğunu ve CHP'nin halk adına hareket edebileceğini savunuyorlar.

Faşist terörün yoğunlaşması, halk saflarında bireysel teröre başvurma eğilimlerini de körüklüyor. Küçük-burjuva maceracılar bunun teorisini ve uygulamasını yapmaya, 1971'i aynen tekrar etmeye çalışıyorlar. Onlar eğer emekçi halk kitleleri aktif bir şekilde mücadeleye atılmaz, seferber edilmezlerse, "öncü"nün terörünün, bombalarının güçsüz olduğunu, bunların faşist diktatörlüğü yıkamayacağını ve faşist terörü ve siyasi cinayetleri engelleyemeyeceğini anlamıyorlar. Devrimcilik adına yapılacak bireysel terörün halk kitlelerini sadece pasifliğe ve bekleyişe iteceğini kavrayamıyorlar.

Yoğunlaşan terör, aynı zamanda faşist diktatörlüğün yükselen halk hareketi karşısındaki zayıflığının bir ifadesidir. Faşist diktatörlük, halkın mücadelesi ilerledikçe daha da zayıflayacak ve daha saldırganlaşacaktır. Buhranın derinleşmesi, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de hakim sınıfları faşist diktatörlüğü daha da sertleştirmeye ve sömürü ve baskıyı daha da artırmaya doğru götürmektedir. Böyle bir ortamda, demokrasiyi daima hakim sınıflardan veya onların bir kesiminden beklemiş olan sağ oportünistler, sınıf işbirlikçileri, hakim sınıfların bu dönemdeki esas eğilimlerinin "reformizm" olduğu safsatalarıyla halkı ağulamaya çalışıyor. Diğer yandan da sosyal-emperyalizme karşı hakim sınıfları birliğe çağırıyorlar. Savundukları "Üç Dünya Teorisi" onları hakim sınıflara ve bu dönemde faşist diktatörlüğün örtüsü olan ve onunla uzlaşan CHP Hükümetine akıldaneliğe götürüyor.

Bilinçli işçiler, proleter devrimciler ve gerçeği kavrayan halk kitleleri ise, bütün bu safsataları elinin tersiyle bir kenara itmektedir.

Faşist diktatörlüğe, artan faşist saldırılara ve siyasi cinayetlere karşı mücadele, ancak kitleler arasında bütün bunlara karşı sistemli bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütülmesi, kitlelerin devrim safına kazanılması, örgütlenmesi ve seferber edilmesi ile mümkündür.

Faşist diktatörlüğü yerle bir edecek olan da, bugünkü şartlarda faşist terörü engelleyecek, onları bir köşeye sıkıştıracak olan da örgütlü halk gücü ve kitlelerin aktif mücadelesidir.

Halk mücadelesinin yükselmesi ve devrimci mücadelenin gelişmesi için şartlar bütünüyle elverişlidir. Her yerde insanlar faşist diktatörlüğe ve onun uygulamalarına karşı öfke ile ayağa kalkmaktadırlar.

Proleter devrimcilerin görevi ise; işte bu öfke ile ayağa kalkan kitleleri örgütlemek ve düzenli saflar şeklinde faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye seferber etmektir.

Proleter devrimciler bugün öne çıkmış talepler etrafında kitle mücadelelerini yükseltmeli, faşist saldırılara kitle seferberliği ve aktif kitle mücadelesi ile karşı koymalıdırlar.

Ölümünün 54. yılında yüce Lenin'i anıyoruz

Dünya proletaryası ve ezilen halklar Lenin'i kaybedeli 54 yıl oldu. 54 yıldır Lenin hayatta yok. Ama Lenin'in görüşleri, Leninizm, şimdiye kadar olduğu gibi, bugün de, dünya proletaryasının ve ezilen halkların devrim yolunu aydınlatıyor.

"Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimi çağının Marksizmidir. Daha tam söylemek gerekirse, Leninizm; genel olarak proleter devriminin teori ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğidir" diyor, onun en yakın mücadele arkadaşı Stalin. Leninizm, emperyalizm çağının Marksizmidir.

Lenin, kapitalizmin çelişkilerini inceleyerek onun en son aşamasına, emperyalizm aşamasına geldiğini tespit etti. Emperyalizm ile birlikte kapitalizmin iç çelişkilerinin daha da keskinleştiğini ve kapitalizmin genel bunalımının başladığını belirtti. Emperyalizme "can çekişen kapitalizm" dedi. Bunun sonucu olarak proleter devrimi çağına girildiğini tespit etti. Artık bu çağda proletarya şiddete dayanan bir devrimle kapitalizmi yıkabilir, sosyalizmi kurabilirdi.

Emperyalizmin sermaye ihracı yoluyla dünya milletlerini bağımlılaştırıp sömürgeleştirdiğini, sömürü ve zulmü artırdığını tespitle bu ülkelerde emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşlarının kaçınılmaz ve ilerici olduğunu ortaya koydu. Ulusal kurtuluş savaşlarının dünya devriminin yedek gücü olarak önemine işaret etti. Emperyalizme darbe vuran, sosyalizmin yedek gücü bütün ulusal kurtuluş hareketlerini destekledi.

Emperyalizm çağında dünyanın mali sermaye grupları arasında toprak bakımından paylaşılmasının tamamlandığını, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi sonucu emperyalistler arasındaki pazar paylaşım mücadelesinin emperyalist savaşlara yol açtığını tespit ederek, emperyalist savaşta proletaryanın silahlarını kendi burjuvazisine çevirmesi gerektiğini; yani emperyalist savaşı devrimci iç savaşa çevirme siyasetini dahiyane bir şekilde formüle etti: I. emperyalist paylaşım savaşında Lenin'in önderliğinde SBKP(B) emperyalist savaşı iç savaşa çevirerek çarlığı yıktı. Rusya'da proletarya önderliğinde burjuva demokratik devrimi gerçekleştirdi. Yine 1917 Ekim Sosyalist Devrimi Lenin'in önderliğinde gerçekleşti.

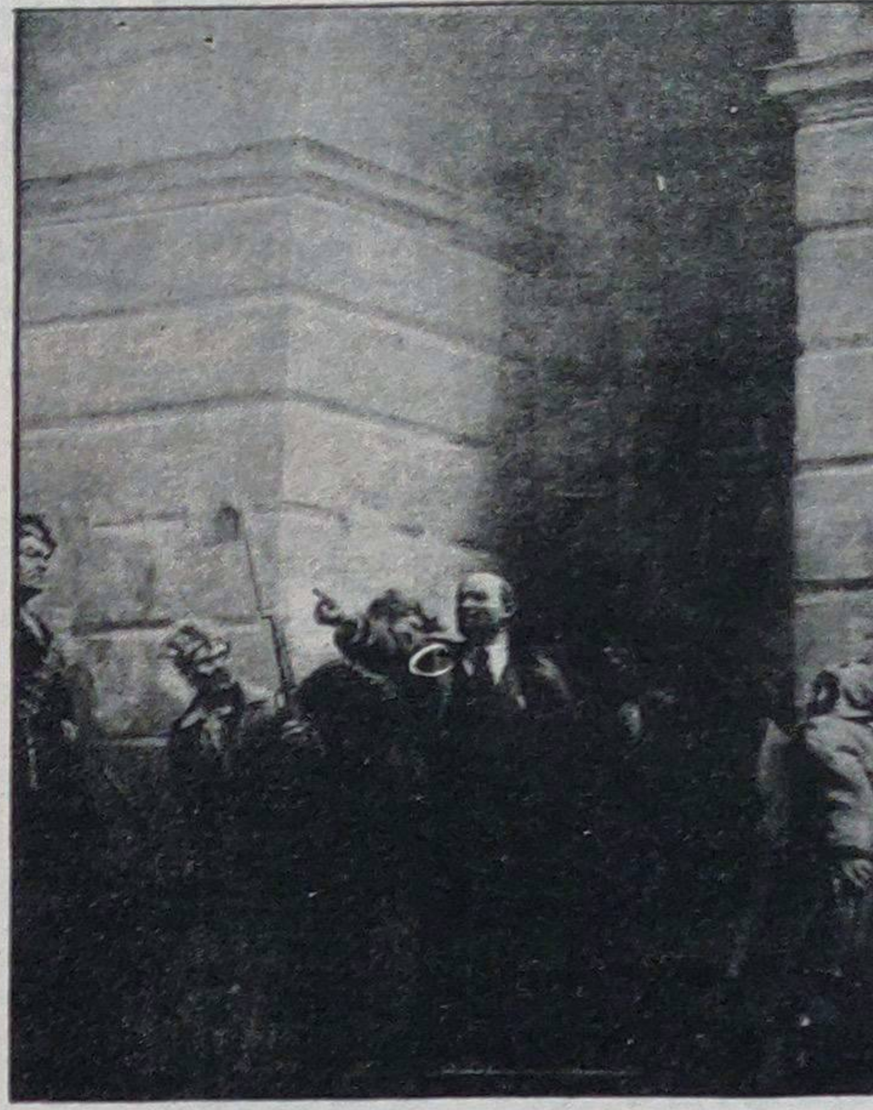
Lenin, devlet ve devrim tezlerinde her devletin belli bir sınıfın diktatörlüğü olduğunu, bu sınıfın ise üretim araçlarına sahip olan sınıf olduğunu vurguladı. Marks ve Engels'in devlet teorilerini geliştirerek ezen sınıfın devletinin ezilen sınıf tarafından parçalanmasını devrim olarak niteledi. Kapitalist toplumda proletaryanın burjuva devlet makinasını şiddete dayanan bir devrimle parçalayacağını, ve yerine insanlığı sınıfsız topluma ulaştıracak proletarya diktatörlüğü devletinin kurulmasının kaçınılmazlığını vurguladı. Proletarya diktatörlüğü devleti - nin burjuvazi için diktatörlük, halk için demokrasi olduğunu, sınıflar ortadan kalkana kadar proletarya diktatörlüğünün zorunluluğunu savundu.

MODERN REVİZYONİZM LENİNİZMİ TAHRİF EDİYOR

Lenin'in ölümünden sonra, onun eseri sosyalist Sovyetler Birliği'nde, SBKP(B) Stalin'in önderliğinde hızla sosyalizmi inşa çalışmalarını sürdürdü. Stalin hayatı boyunca Lenin'e sadık kaldı. Onun yolundan yürüdü. Stalin'in ölümünden sonra ise Kruşçev-Brejnev revizyonist çetesi, parti ve devlet yönetimini gaspetti. Bu modern revizyonistler, Leninizmin en temel tezlerini tahrif ettiler. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi yukarıdan aşağı restore ederek sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdiler.

Marksizme — Leninizme düşman akımlar, Lenin'in ve Marks'ın şahsından çok onların düşüncelerine saldırdılar. Karşı- devrimci akımların takipçisi, modern revizyonistler de elbette bu yoldan yürüyeceklerdi.

Modern revizyonizm,

İlk tahrifata, Leninizmin canlı yaşayan özünü küllendirmekle başladılar. Bununla da kalmayarak; devrim, savaş, barış, devlet gibi konuları da revize ederek, onu canlı özden, cansız öze getirmeye çalıştılar.

Modern revizyonistler, bütün bunları yaparken, ilk önce Leninizmin emperyalizm teorisini tahrif ettiler.

Modern revizyonizme göre, çağımız, "emperyalizm, ve proleter devrimler"i çağı değil, "bilim ve teknoloji" çağıdır. Çağımızın niteliği böyle değişince, çağımızdaki çelişkilerin de değişeceği açıktır.

Modern revizyonistler, çağımızdaki başlıca çelişmelerin bugün uzlaşır hale geldiklerini iddia ederek, bunların sınıf özünü küllendirmeye çalışmaktadırlar.

Modern revizyonistler, tıpkı Kautsky gibi, "emperyalistlerarası çelişmenin uzlaşmaz çelişki olmaktan çıktığını söyleyerek, emperyalistlerarası savaşın olmayacağını getirmektedirler.

Metropol ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin devrim olmadan da çözüleceğini getirerek, bu ülkelerde proletaryanın seçimlerle iktidarı alacağını söylemektedir.

Ezilen ülkelerle emper

Dev.Sa.7.Sü.3'de

İSTANBUL'DAKİ 40 «DEMOKRATİK» KURULUŞUN EYLEM BİRLİĞİ NEYE HİZMET EDİYOR?

İstanbul'da aralarında DEV-GENÇ, İGD, İKD, TÖB-DER, TÜM-DER ve meslek odalarının da bulunduğu 40 "demokratik" kitle örgütü daha önce oluşturdukları eylem birliğinin bir devamı olarak İstanbul'da 14.1.1978 günü bir miting ve yürüyüş düzenlediler. Mitingin amacının; emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı olduğu belirtiliyordu.

İlkesiz birlik iflas etmeye mahkumdur. Mitingde en çok bağrılan slogan kimine göre (DEV-GENÇ "yaşasın devrimci eylem birliği" kimine göre, (sosyal-faşist İGD) "yaşasın eylem birliği" idi. Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolu sosyal—faşist İGD, İKD ile birleşerek "yaşasın eylem birliği" diye bağıran ve kitlesine bu sloganı attırmaya çalışan DEV-GENÇ'li oportünist tekke şefleri eninde sonunda çökmeye mahkumdurlar. Onlar yalnız çökmekle kalmayacak, aynı zaman da halka ve devrime karşı sosyal-faşistleri devrimci gösterip meşrulaştırmanın sorumlusu olacaklar - dır. "Yaşasın devrimci eylem birliği" şiarı gerçekten devrimcilerle yüründüğü zaman bir anlam kazanır. Karşı devrimcilerle birleşip bu şiarı atmak halka ve devrime karşı ihanet etmektir. Yalnız kendileri ihanet etmekle kalmıyorlar; aynı zamanda kitleyi de buna alet etmeye çalışarak birçok iyi niyetli DEV-GENÇ'li devrimciyi de suç işlemeye itiyorlar.

Miting baştan aşağı sosyal-faşistlerin propagandası şeklinde geçti. Mitingin en ön saflarını işgal eden Rusya'nın hizmetindeki İKD'nin arkasında yürüyen DEV-GENÇ oportünist tekke şeflerine bakılırsa önderliğin kendilerinde olduğunu söyleyeceklerdir. Bu tamamen yalan ve demagojidir. İnsiyatif sonuna kadar sosyal-faşistlerindi. Onlar kendi ilkesiz birliklerini haklı göstermek için bu yalana başvuruyorlar.

Böylece ortayolcular sosyal-faşizmin ülkemizde meşrulaşmasının açık ortakları olduklarını bir kez daha göstermiş oldular. DEV-GENÇ Sekreteri Bülent Uluer yaptığı konuşmada bu birliği bozacaklara sert bir şekilde çattı.

SOSYAL-FAŞİSTLER NASIL ANTİ-ŞOVENİST OLABİLİR ?

Sosyal-faşizm de tıpkı

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Gaziantep halkı haykırdı: «HAYRİLER ÖLMEZ»

Gaziantep'te bir faşistin cenazesini bahane eden resmi ve sivil faşistler ortaklaşa giriştikleri tertip sonucunda yurtsever bir zabıta memuru olan Hayri Şiraz'ı önce dövüp, sonra kurşunlayarak alçakça katlettiler. Ertesi sabah, 30 Aralık günü faşist katliamı öğrenir öğrenmez hastaneye koştuk, halkı seferber ettik. Cenazeyi aldık.

Törene 6-7 bin kişi katıldı. Tam yürüyüş başlarken revizyonistlerin yedek gücü görevini gören Emeğin Birliği taraftarı birkaç yüz kişi geldi ve fırsatçı bir tavırla yürüyüş kolunun önüne geçti. Hemen onların peşinden Rus kuyrukçusu İGD örgütünden 50-60 kişi geldi. Yürüyüş başlayınca "Kahrolsun Faşist Diktatürlük", "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye", "Herkese İş, Köy

Dev.sa.7.sü.3'de

22 Ocak: 1905 Rus Burjuva Demokratik Devrimi başlangıcının 73. yıldönümü

9 Ocak günü (kullandığımız takvime göre 22 Ocak) Çarlık Rusyasında 1905 Devrim günlerinde "Kanlı Pazar" diye anılır. O gün Çarın askerleri 140 bin işçinin üstüne ateş açtı ve binden fazla Petersburg işçisini katletti. Bu katliamdan sonra işçi kitleleri, Çarlığın cani yüzünü gördüler. Bütün Rusya'da yüz binlerce işçi greve gitti ve Rusya'da devrim başladı.

1905: Devrim günleri:

Yüzyılın başında emperyalist devletlerin Büyük Okyanus'u denetlemek ve Çin'i bölüşmek için giriştikleri mücadeleye Çarlık Rusyası da katıldı. Yeni pazarlar peşinde koşan Rus büyük burjuvazisi ve toprak ağaları Mançurya'yı ele geçirmek için Rusya'yı Japonya'ya karşı savaşa soktular. Bu savaşta asker ve sivil yöneticiler, kapitalistler, toprak ağaları zenginleşti, halkın açlık ve sefaleti arttı. Menşevikler ve Troçki "anayurdu savunma" bahanesiyle Çarlığın, toprak ağalarının ve kapitalistlerin safında yer aldılar. Savaş, Çarlığın yenilgisiyle sonuçlandı.

Çarlığın sömürü ve baskısına karşı sınıf bilincine sahip işçiler, toprak ağalarına karşı mücadele eden köylülere önderlik ettiler. Diğer yandan Çarlık Rusyası'nda yaşayan uluslar, büyük Rus

Dev.Sa.6'da

"O gün mermilerle kalbura çevrilen işçilerin çarı olan inançlarıydı.

ÖLDÜRÜLMELERİNİN 59. YILDÖNÜMÜNDE ALMAN PROLETARYASININ MİLİTAN ÖNDERLERİ

ROSA LUXEMBURG VE KARL LİEBKNECHT'İ ANIYORUZ

ROSA LUXEMBURG — KARL LİEBKNECHT

15 Ocak 1919'da Alman ve dünya proletaryasının büyük önderlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht katledildi.

Bu ünlü devrimci önderlerin tüm yaşamları devrimci mücadeleye adanmıştı. İşçi sınıfı düşmanı her türlü ideolojiye, akıma karşı bilinçli, yılmaz bir mücadele verdiler. Belli teorik konularda Lenin'den ayrı görüşler taşımalarına rağmen, revizyonizme, oportünizme, reformizme karşı mücadelede birleştiler. Alman Sosyal Demokrat Partisi saflarında ortaya çıkan Bernstein ve Kautsky revizyonizmini amansızca mahkum ettiler. II. Enternasyonal önderlerinin ihanetleri ve sosyal-şoven tavırları, onların ihtilalci ruhlarındaki devrim ateşini küllendiremedi. Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme yolundaki II. Enternasyonal kararını uygulamak için I. emperyalist paylaşım savaşı yıllarında vargüçleriyle çalıştılar.

Kautsky ve şürekası Alman Sosyal Demokrat Partisi'nde egemen duruma gelince, Luxemburg ve Liebknecht Partiden ayrıldılar. Eski Roma'da köleleri ayaklandıran Spartaküs'ün adını, oluşturdukları gruba ad olarak seçtiler.

Spartaküs grubu, devrimi gerçekleştirme amacıyla, Rusya'daki Ekim İhtilali'nden sonra, Almanya'da ayaklanma hareketini örgütlemeye girişti. Savaşta yenik düşen Almanya'da devrimci durum vardı. Spartaküs grubunun 1918 yılında yoğunlaştırdığı devrimci propaganda, olumlu yankılarını bulmakta gecikmedi. 1918 Kasımında Kiel'de ayaklanan birlikleri diğer kentlerdeki ayaklanmalar izledi.

DEVRİMİN ZAFERİ VE YENİLGİSİ

Devrim 9 Kasım'da Berlin ayaklanmasıyla tüm

Dev.sa.7.sü.1'de

Adana halkı, kurtuluş günü kutlama törenlerini faşistlere terketmedi

Bayramlarda, faşistlerin istedikleri gibi propaganda yapmalarına izin vermeyelim.

Bizler Adanalı devrimciler, Adana'nın kurtuluş günü olan 5 Ocak bayramına katıldık. Bayrama katılmamızın nedeni ise, faşistlerin her bayramda rahatça yapmış oldukları, faşizmin propagandasını engellemekti.

Bayram öncesi herhangi bir çalışma yapılmadı. Devrimcilerin kendiliğinden katılmaları sonucu, bayram yerine biriken 500 kadar devrimci, demokrat ve yurtseverler bir arada toplandılar.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da faşist Türkeş Adana'ya davetsiz misafir olarak gelip bayram törenlerine katıldı. Türkeş'in Adana'ya gelmesiyle faşistler gösteriler yapmaya başladılar.

Bayramın bir gün öncesinden Türkeş belediyenin önünde bulunan Ticaret Borsası'na gelip ziyaret etti. Ziyaretinin amacı belediyede toplanan devrimci, demokrat ve yurtseverlere gözdağı vermekti.

Bayram sabahı devrimciler, demokratlar ve yurtseverler belediyenin önünde toplandılar. Faşistler ise Ticaret Borsası'nın önünde toplandılar. Faşistler önce, daha önceki yıllar yaptıkları gibi faşist Türkeş'in lehinde sloganlar atmaya başladılar. Bunun üzerine devrimciler, demokratlar ve yurtseverler de "Katil İktidar", "Katil Türkeş" "Defol Türkeş", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yaşasın Halk Savaşı", "Tek Yol Devrim" "Hoşt Hoşt Köpekler, Vatan Sizden Ne Bekler" vb.

Adana'nın kurtuluş günü olan 5 Ocak'ta polisler, kitlenin kararlı direnişi sonunda saldırılarını durdurmak zorunda kaldılar.

Dev.sa.7.sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU

Osmaniye'de yapılan tartışma toplantısında oportünist «Üç Dünya Teorisi» mahkum edildi

Osmaniye'nin Karaboyunlu mahallesinde yapılan bir kahve toplantısında "Üç Dünya Teorisi" tartışıldı. Bu mahallede ilk kez siyasi konuları içeren bir toplantı yapılıyordu. Toplantıya 70-80 kişi katıldı. Toplantıya katılanlar arasında yaşlı ve orta yaşlıların bulunması ve sonuna kadar izlemesi toplantının olumlu yönlerinden biriydi.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nda, "Üç Dünya Teorisi"nin, sınıf işbirliğini savunan, karşı devrime hizmet eden oportünist bir tez olduğu saptanıp reddedilmesinden sonra, Halkın Sesi oportünistleri bize gelerek tartışmada bulunmak istediklerini belirttiler. Biz de bunu kabul ettik. 1 Ocak Pazar günü mahalle kahvesinde başlayan toplantıda söz önce Halkın Sesi oportünistlerine verildi. Bunlar yaptıkları konuşmada "Üç Dünya Teorisi"ni savunarak "Yeni Ekonomik Düzen"den, "İleri kapitalist ülkelerin milli bağımsızlık savaşı"ndan, İran Şahı ve Demirellerin iki süper devlete tavır alışlarından dem vurarak oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni savunmaya çalıştılar. Daha sonra Halkın Kurtuluşu'ndan proleter devrimci arkadaşlar söz alarak, "Üç Dünya Teorisi"nin sınıf işbirliği yüzünü sergilediler. Özetle bu teorinin emperyalizm, savaş, devlet vb. kavramları yozlaştırdığını, Marksist-Leninist ustaların bu konuda getirdiklerinin tahrif edildiğini belirttiler. Ayrıca yaşadığımız çağın çelişmelerinin inkar edildiğini anlattılar.

Üç Dünya Teorisinin metropol ülkelerde proletaryaya devrimi yasakladığını, "ileri kapitalist ülkelere" yani "İkinci Dünya" ve asıl adıyla iki süper devlet dışında kalan emperyalistlere bağımlı ülkelerde halkların kurtuluş mücadelesine karşı çıktığını, iki süper devlete bağlı sömürge, yarı-sömürge ülkelerin devrimci güçlerine, emperyalizmin uşağı hakim sınıflarla işbirliğini önerdiğini belirttiler. Bunun için devrimcilerin bu teoriyi reddetmeleri gerektiğini söylediler. Emperyalistler arası çelişkiyi, iki süper devlet arasındaki çelişkiye indirgeyen "Üç Dünya Teorisi"nin, kapitalizmle sosyalizm arasındaki çelişkiyi inkar ettiğini, emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişkiyi "Üçüncü Dünya" ülkeleriyle sosyal-emperyalizm arasındaki çelişkiye dönüştürdüğünü, emperyalistleri ve işbirlikçi hainleri devrimin güçleri arasında gösterdiğini anlattılar. "Üç Dünya Teorisi"ne göre "Yeni Ekonomik Düzen" adıyla getirilen tezin modern revizyonistlerin "Kapitalist olmayan yolla kalkınma" teziyle özünde özdeş olduğunu vurguladılar.

Daha az tehlikeli ve saldırgan olmayan bir süper devlet gibi sunulan ABD emperyalizminin zararsız, güler yüzlü, halkların dostu olarak gösterilmek istendiğini belirten arkadaşlar, işçi sınıfı mücadelesini saptıran ve sınıf işbirliğini öneren "Üç Dünya Teorisi"nin uluslararası oportünizmin tezi olduğunu, dünyadaki gerçek Marksist-Leninist partilerin başta AEP olmak üzere bu tezi mahkum ettiklerini belirttiler.

Bunun için ülkemizdeki proleter devrimcilerin maddi temellerini getirerek "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmelerini ve dünya işçi sınıfı içerisindeki ayrışma ve saflaşma hareke-

Dev.Sa.7.Sü.4'de